

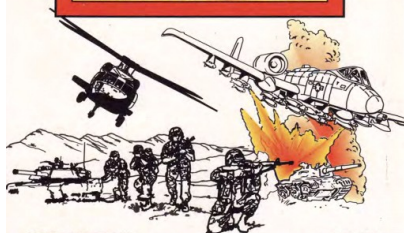
Totul se petrece cu repeziciune. Un bărbat sări dintr-o mașină Volvo, ținând în mână o armă Kalasnikov cu pat pliant.

James o luă la fugă cu arma în mână. Chiar în momentul în care răsună răpăitul unei rafale scurte.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni dar reuși să ajungă în mica parcare din vecinătatea cheului. Ucigașul se luă după el și dispăru în spatele mașinilor în momentul în care doi polițiști turci ieșiră în fugă din clădire cu revolverele în mână. Cel de-al doilea bărbat din Volvo îi secără pe amândoi cu o lungă rafală de pistol mitralieră.

Strecurându-se printre mașini, James îi zări pe Boris Nicolaiev agățat de grilajul care despărțea parcare de chei. Ucigașul cu Kalasnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri și, calm, cu picioarele depărtate, ridică arma să-i dea lovitură de grație.

Dar nu avu timp. James trase și cu un singur glonț îi distruse vertebrele cervicale.

ISBN 973-9127-80-0

Lei 4700

EDITURA Z EDITURA Z

Nimeni nu cunoaște Orientul Mijlociu - oamenii, pasiunile, politica și civilizația - la fel ca Jo Franklin. Activitatea ei în cadrul Forțelor pentru Operațiuni Speciale dinaintea și din timpul Războiului din Golf s-a dovedit de neprețuit.

Richard F. Brauer Colonel USAF în retragere.
Comandant al Forțelor pentru Operațiuni Speciale
(1986 - 1991)

Scenaristă, regizoare și producătoare de film, Jo Franklin a obținut elogiile unanime ale criticii și publicului pentru serialul Trilogia Orientului Mijlociu - (Arabia Saudită, Regii petrolului, Zilele furiei: tinerii palestinieni), care i-a adus importante premii la Festivalul Internațional al Filmului de Televiziune de la New York.

Pe parcursul operațiunii Furtuna Deșertului, trilogia sa cinematografică a fost folosită de Departamentul de Stat, Departamentul Apărării, precum și de forțele aeriene și navele americane în procesul de pregătire a personalului pentru acțiunile militare din Golful Persic.

În mod cu totul neobișnuit, armata americană a cerut totodată ca Jo Franklin să lucreze personal în cadrul Forțelor pentru Operațiuni Speciale în timpul Războiului din Golf, cititorii români având acum prilejul să se bucure de roadele literare ale acestei activități prin intermediul romanului Aripa Șoimului.

Robert Fawcett

ARME PENTRU BOSNIA

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 1996

Coperta: USSOFT ȘI EDITURA Z

CAPITOLUL I

— Ai tot ce-ți trebuie?

În vocea joasă-și aspră a lui Vladimir Sevșenko stăruia tot timpul agresivitatea, Chiar și fără motiv aparent. Dieter Weizman îi răspunse însă cu o voce călduroasă, sonoră, plină de încredere.

— Bineînțeles! *Kein Problem*. Doarmă cunoașteți!

— Atunci, ne vedem mai târziu, așa cum am stabilit.

Și închise fără să-i lase lui Dieter Weizman timp să-i spună „la revedere”. Acesta se ridică în picioare și se duse la fereastra care dădea spre parcul palatului *Schwarzenberg*, lăsându-și privirea să rătăcească peste peluzele acoperite de zăpadă și statuile adăpostite în timpul iernii în niște gherete ciudate din pânză. Te-ai fi crezut în plin câmp. Totuși, palatul-hotel *Schwarzenberg* se afla în centrul Vienei, la o zvârlitură de băț de Kärntner Ring!

De obicei, contemplarea aceluia parc îl umplea pe Dieter de satisfacție. De când se instalase la o ferma unde creștea cai, lângă Droserdorf, un sătuc situat la vreo sulă de kilometri de Viena, de-a lungul frontierei cu Cehia, începuse să-i fie groază

de oraș. Totuși, născut la Viena în urmă cu cincizeci și trei de ani, Dieter Weizman era mai mult un „cow-boy de macadam” decât un țaran. Lunga sa carieră de escroc, de falsificator și de informator „multiplu” nu. Se putuse derula decât la oraș...

Câteva popasuri în spatele gratiilor îi provocaseră o pasiune de nestăvilit pentru spațiile mari șipline de verdeață... La *Schwarzenberg* respira în voie! Verdeață oferita pe bani grei, sigur, dar noua sa poziție de om de afaceri internațional îi permitea în sfârșit să trăiască după gustul lui.

Deschise fereastra și respiră profund, umplându-și plămânii cu aer rece, dar menghina din piept nu-și slăbi strânsoarea... în spatele jovialității sale aparente se ascundea deseori o angoasă cumplită.

De ani de zile se juca cu focul. Mințind cu obrăznicie, vânzând ce nu-i aparținea, trădându-și clienții fără rușine, cu același zâmbet pe buze și aceeași voce sigură și călduroasă. Activitățile sale erau totdeauna ilegale, deseori necinstite, uneori periculoase. Din păcate, Dieter Weizman nu cunoștea alt mod de a-și câștiga existența. Ca să se relaxeze, Weizman își inventa situații pompoase, însă efemere... Unul dintre foștii lui colegi de sărăcie, mic tipograf din mahalaua vieneză, îi confecționase deja o duzină de identități prestigioase, unele mai false decât altele.

Care nu durau decât atât cât ținea o escrocherie.

Adevăratele activități ale lui Dieter Weizman, de la escrocherie la plasarea banilor falși, trecând prin escrocarea băncilor, nu aveau nevoie de „fațadă”, ci doar de mult tupeu și imaginație, presărate cu o doză bună de necinste. Timp de ani de zile vegetase în felul acesta până la surpriza divină a războiului civil din Iugoslavia. De atunci binecuvânta zilnic embargoul asupra armelor care permitea unor intermediari ca el să facă în sfârșit avere.

Ca să fie împăcat sufletește, Dieter Weizman adoptase deviza: „Nu armeleucid, ci oamenii”. În felul acesta universul său mental era cât se poate de senin...

Încercă să-și concentreze atenția asupra zborului unor păsări care traversau parcul acoperit de zăpadă, dar nu reuși.

Până în momentul întâlnirii trebuia neapărat să-și rezolve problema. Teoretic se și rezolvase. După spusele persoanei în cauză, era vorba de o greșeală inexplicabilă și totul avea să fie lămurit până la ora cinei. Nici măcar n-ar fi trebuit să se deranjeze.

Oricare altul, mai puțin lichea decât Dieter Weizman, s-ar fi mulțumit cu această asigurare. Numai că el însuși făcuse atât de des promisiuni cu o voce vibrând de sinceritate, fără nici cea mai mică intenție de a le respecta, încât era suspicios. Avea de-a face cu oameni de teapa lui, mincinoși

înnăscuți. Borfași fără lege și fără credință a căror vorbă nu valora nici cât o copeică.

Totuși îi era cu neputință să acționeze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, riscând să se expună răzbunării lui Vladimir Sevșenko...

La gândul acesta simțea o crispare în stomac. Ucraineanul îi inspira o frică fizică, viscerală. O brută de o sută douăzeci de kilograme, cu fruntea îngustă și un păr negru și abundent, care la început fusese muncitor metalurg. Fosta lui meserie îl învățase să mânuiască cu abilitate aparatul de sudură. Odată, la Kiev, ucraineanul îl arsese mortal pe un intermediar fără scrupule care reținuse un comision. Victima murise după două zile... Nu aveai voie să-l minți pe Vladimir

Sevșenko. Dacă clientul lui nu-și respecta cuvântul, el Dieter Weizman, îi va spune ucraineanului adevărul.

Indiferent de consecințe, satisfăcut că luase această hotărâre, Weizman lua o ultimă gură de aer proaspăt și închise fereastra. Deodată pulsul îi crescuse în mod vertiginos.

Doina Udvar, amanta lui, ieșise din sala de baie. Așezată pe patul imens din dormitorul cu pereții tapisați cu pânză albastră înflorată, având pe ea doar un sutien roșu cu jumătate de cupa, un chilot mic și un portjartier, tânăra femeie, tocmai își trăsese pe picior cel de al doilea ciorap gri, cu o grijă copilărească, ținând piciorul întins la patruzeci și cinci de grade, așa cum văzuse în filme, prinzând după aceea ciorapul și netezindu-l

pe piele. Cu un an în urmă lucra în magazinul Heârend din Budapesta și nu purta decât colanți groși!

Dieter Weizman făcuse o adevărată pasiune pentru ochii ei mari și albaștri, plini de nevinovăție, parul negru tăiat scurt, fața cu trăsături regulate, corpul de zeiță cu picioare lungi, și mai ales talia: un metru optzeci. Visul lui absolut. Weizman îi ajungea la umăr. Chiar în aceeași seară cinaseră la *Mathias Prince*, restaurantul cel mai sofisticat din Budapesta. Printre bunătăți și melodii interpretate la vioară, Doina ascultase cu gura căscată poveștile îndrugate de Dieter Weizman. Bărbatul avusese inteligenta să n-o ducă în patul lui chiar în seara aceea. Cu instinctul lui de borfaș, Dieter simțise că Doina nu era insensibilă la farmecul lui real, la ochii lui albaștri scăpărători, la inteligența lui subtilă. Deși chelise puțin, statura lui de luptător degaja multă virilitate. Obișnuită cu asprimea ungurilor și a lumii comuniste, Doina Udvar nu fusese șocată de înfățișarea lui de țăran: haină de piele, ceas mare, fără cravată la gât, pulovere puse unul peste altul. Bărbuța aproape că îi dădea aerul unui intelectual sau al unui pastor.

A doua zi cinaseră la *Hilton* și-i propusese Doinei s-o ia cu el în Austria... Făcuseră dragoste în apartamentul lui de la hotel, după ce băuseră o sticlă de Taittinger, șampanie alba 1988.

La Viena, Doina fusese uluită de palatul *Schwarzenberg*. Uluiala ei fusese și mai mare

când noul ei amant îi dăduse un teanc mare de șilingi și o lăsase la intrarea pe Kärntner Strasse, strada numai pentru pietoni plină cu magazine de lux. În aceeași seară apărea cu un nou taior, marca Gianni Versace, la *Korso*, unul dintre restaurantele cele mai elegante din Viena.

Dieter Weizman descoperise după cină că Doina, cu aerul ei angelic, era ispita întruchipată. Îmbrăcată astfel, frumusețea ei îți lua pur și simplu ochii, făcându-i pe toți bărbații prezenți să-și întoarcă capul după ea, iar Dieter Weizman simțise în sinea lui o bucurie imensă. El, un bărbat care nu mai era foarte tânăr, vulgar și prost îmbrăcat, era însoțit de o zeiță.

Din seara aceea nu o mai părăsise, pur și simplu înspăimântat de gândul că i-ar fi putut fi furată...

Doina Udvar înflorise în lux ca o orhidee, căpătând în câteva săptămâni un rafinament uimitor. Niciodată nu făcea o remarcă deplasată, niciodată nu se minuna prea mult, totdeauna era puțin distanta, plină de distincție, și totuși onctuoasă ca o frișca de îndată ce Dieter Weizman își strecura degetele sub satinul care îi acoperea pielea.

Dându-și seama că e privită, tânăra femeie își ridică ochii spre el și își termină de agățat ciorapul.

— Suntem în întârziere? întrebă ea cu o voce calmă, prefăcându-se că nu-și dă seama de privirea strălucitoare a amantului ei care îi

parcurgea trupul, așa cum un copil linge o înghețată de jos în sus.

Doina era machiata perfect. Negrul îi scotea în evidență ochii de culoarea cobaltului, iar gura foarte roșie era ca o bijuterie. Dieter nu fu în stare să spună nimic. Ea se ridică și trase de partea din spate a ciorapului stâng...

Dieter Weizman traversa încăperea ca un bizon pornit la atac și se opri la câțiva centimetri de Doina. Angoasa se topise în dorință ca zahărul în cafea. Avea impresia că are foc în artere. O trase pe Doina, lipind-o de el, trecându-i un braț după mijloc, adulmecându-i parfumul ca un animal.

Mâna stângă îi porni în explorare, pipăindu-i sânii superbi care păreau gata să explodeze sub cochilia lor de satin, coborând după aceea de-a lungul șoldurilor, ajungând în sfârșit la pulpe, apoi la nylonul ciorapilor.

— La naiba, ce frumoasă ești! mormăi el.

Parca tot capul i se golise.

Doina zâmbi. Zâmbetul dispăru atunci când Dieter Weizman începu să se frece încetișor de ea. Se culcaseră împreună de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. Când atinse ușor cu mâna slipul roșu, între picioare, ceea ce simți îl făcu să-și piardă capul definitiv. Depărtă elasticul, își strecură toată mâna sub satin și îi prinse sexul. Era onctuos, ca totdeauna, și asta îi întări și mai mult penisul. În minte își repeta întruna că era ispita întruchipată. Și spunea ispita, pentru că

descoperise ceva diabolic, prea perfect, dincolo de fațada inocenței.

Ochii albaștri ai tinerei femei îi căutară privirea.

— Îți plac? întrebă ea.

O întrebare de târfă pusă cu vocea unei regine.

— Vino încoace, răspunse Dieter Weizman cu vocea răgușită.

O împinse peste comoda Ludovic al X V-lea și o sprijini de ea. Apoi, cu <O singură mână, își desfăcu cureaua, își descheie pantalonii care îi căzură pe glezne, eliberând un sex greu și carnos care ieșea afară din chiloții cu dungi. Dieter Weizman se simțea ca un tânăr... îndepărta cu abilitate elasticul slipului roșu apoi, datorită diferenței de talie, o pătrunse cu tot sexul dintr-o singură mișcare. Tânăra unguroaică se clătină datorită șocului și se sprijini în ultima clipă de comoda. Dieter Weizman, o prinse cu mâna de pulpe, în dreptul portjartierului, și începu să-și miște membrul înainte și înapoi, îndoindu-și genunchii ca s-o poată pătrunde mai bine. Cramponată cu ambele mâini de comodă, Doina făcea față asaltului cu pânțelele împins în față și ochii închiși. Dieter gâfâia, strângând din dinți pentru a prelungi acuplarea. Era atât de bine! Doina era totdeauna în starea asta când făcea dragoste cu ea.

Uneori îl sâcâia o întrebare insidioasă. Această receptivitate se datora lui sau... Nu știa

nimic de trecutul ei. Când o cunoscuse părea să trăiască singură.

Mârâi de plăcere simțindu-și sexul pătrunzând și mai adânc. Fără să vrea, Doina se proptea în el, tocurile înalte alunecându-i pe podeaua de lemn dată cu ceară. În cele din urmă alunecă și bărbatul ieși din ea. Weizman o întoarse imediat și tânăra femeie se aplecă cu docilitate peste comodă, cu fața spre oglindă, oferindu-i fundul rotund.

Dieter Weizman puse mâinile pe fesele cărnose și tari, își sprijini sexul în scobitura lor și împinse din toate puterile. Amanta lui abia dacă tresări când penisul gros desfăcu cu brutalitate inelul care apăra intrarea cea mai intimă. Nu se întâmpla pentru prima dată.

Atunci când era *într-adevăr* excitat, Dieter Weizman termina totdeauna în felul acesta. Se mișcă încet, de parcă ar fi vrut să intre cât mai bine în posesia acelui fund somptuos, apoi începu să-l violeze metodic, pătrunzându-l cât mai adânc posibil. Doina începu să-și legene șoldurile, ca o dansatoare orientală, ondulându-se în jurul membrului intrat în ea, care părea că o țintuiește de comoda. Simțea o plăcere tulbure și animalică când era posedata în felul acesta. Dieter își accelerează mișcările, gâfâind ca o locomotivă.

Ținându-se cu ambele mâini de marginea comodei, cu pieptul apăsător de lemnul lăcuit, cu fundul ridicat, Doina se simți cuprinsă de un orgasm inepuizabil. Își înăbuși strigătul dar un

spasm violent făcu să i se cutremure tot corpul. Dieter Weizman nu se mai putu reține și termină exploziv, cu impresia că se golește în întregime.

Își trase afară încet sexul încă tare și suspină.

— E culmea ce-mi place să mă culc cu tine!

Doina, căreia încă îi mai tremurau picioarele, se lăsă să cadă pe pat, în timp ce amantul ei se îndrepta spre sala de baie. Dieter avea impresia că-și expulzase departe problema odată cu sperma și fluiera ușor un vals de Strauss în timp ce se spăla în chiuvetă.

Ieși cu hainele aranjate, pieptănat și vioi. Când trecu pe lângă Doina, care se îndrepta și ea spre sala de baie, bărbatul îi mângâie în trecere fundul acela care îi provocase atâta plăcere. Își zise că se încadrase perfect în timp, că *cel* pe care-l aștepta trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

* * *

Cineva bătu de trei ori ușor în ușă. Dieter tocmai își înnodase cravata în fața oglinzii, luând-o de la capăt de câteva ori. De obicei nu purta cravată.

— Un moment! strigă el.

Când deschise ușa, se pomeni nas în nas cu o femeie într-o haină neagră de vizon, cu fața ascunsă de o voaletă deasă, prinsă la o pălărie. Un doliu ciudat. Femeia avea ambele mâini într-un manșon din aceeași blană. Mâna dreaptă ieși din manșon și Dieter Weizman avu timp să vadă un revolver mic cu surdină. Țeava era deja la orizontală. Se mai ridică puțin, îndreptându-se

spre capul victimei. Dieter Weizman, cu un reflex disperat, încercă să închidă ușa. Dar nu avu timp.

Femeia în negru apăsase pe trăgaciul revolverului.

Răsună o detunătură înăbușită și o pată roșie apăru sub ochiul stâng al lui Weizman, apoi bărbia păru că i se desface în mii de fragmente albicioase. Se clătină, se agăță de ușă, și mai avu timp să mai primească un glonț în cap care îi pătrunse prin tâmpla stângă și i se înfipse adânc în creier.

Căderea lui pe mocheta groasă nu făcu prea mult zgomot. Rămase întins pe spate, cu fața plină de sânge scuturată de câteva tresărituri, ca un pui de focă ucis cu lovituri de ciomag.

Femeia în negru îl privi cu atenție ca să se asigure că murise, apoi băgă arma la loc în manșon. Închise cu calm ușa și se îndepărtă pe culoar. Evită ascensorul și coborî pe scară până la parter. Dar în loc s-o ia la stânga, spre recepția hotelului *Schwarzenberg*, necunoscuta făcu la dreapta, intrând pe un culoar lung, care trecea mai întâi pe lângă un salon în care ardea un foc de lemne și apoi pe lângă bar. Femeia în negru traversă barul de parcă ar fi venit din restaurantul situat la marginea parcului și ajunsese în antreul folosit de clienții restaurantului, puțin mai jos de parcare. Femeia de la vestiar îi aruncă o privire intrigată. O văzuse intrând cu câteva minute mai devreme și necunoscuta îi făcuse semn că rămâne cu haina pe ea, lucru neobișnuit în Austria.

Dar această clientă ciudată, îmbrăcată toată în negru, ieșea deja pe ușa care dădea spre marea parcare a hotelului și restaurantului.

Femeia de la garderobă își zise că cineva îi trăsese probabil plasă acelei necunoscute. Seara se aciuau la *Schwarzenberg* tot felul de cupluri nelegitime.

* * *

Doina Udvar ieși din sala de baie machiată, gata de plecare, dar, deodată, se opri brusc. Corpul amantului ei era întins pe culoar, plin de sânge al cănii miros fad îi provocă greață. Cuprinsă de o amețeală violentă, tânăra femeie se agăță de tocul ușii ca să nu cadă. Nu auzise nimic. Se forța să privească cadavrul. Rănile semănau într-adevăr cu cele pe care le-ar fi făcut o armă de foc și în aer plutea un miros slab de cordită.

Cu inima bătându-i cu putere, tânăra femeie se așeză pe pat și aprinse cu o mână tremurătoare o țigară *Lucky Strike*, încercând să nu se lase cuprinsă de panică.

După anumite indicii, Doina înțelesese de multă vreme că Dieter Weizman nu era un om de afaceri obișnuit și că avea relații cu oameni periculoși... Totuși nu avea un aer neliniștit și nu purta niciodată armă. Nu-i asculta convorbirile telefonice, presărate cu onomatopee greu de descifrat. Nu putea să creadă că într-adevăr murise. Privirea i se îndreptă spre telefon.

Lucrul cel mai simplu era să cheme poliția. O puzderie de imagini îi apăru deodată în minte. Anii

de comunism insuflaseră Doinei o neîncredere viscerală față de forțele de ordine. În cel mai bun caz ar fi răspuns la mii de întrebări, chiar dacă nu-l văzuse pe asasin. Și nu va fi crezută.

Trase din țigară, stăpânită de aceste sentimente contradictorii, fumând-o până la filtru. Apoi, după ce strivi chiștocul în scrumieră, se ridică ceva mai senină și deschise șifonierul.

Hainele ei ar fi putut să umple un ditamai cufărul. La Droserdorf avea de trei ori mai multe. Trebuia să renunțe la ele... Tânăra femeie, rămasă în slip și sutien, alese un taior albastru obișnuit, îl îmbracă repede și închise ușa. Când se aplecă să ia de jos o bluză căzută, dădu cu ochii peste o valijoară neagră ascunsă sub pat, de care uitase din cauza panicii.

Valijoara-diplomat a lui Dieter Weizman.

Se dusesse cu ea la singura întâlnire din ziua aceea, imediat după ce se sculase.

Doina se aplecă și o luă de jos, frapată imediat de greutatea ei. Intrigată, tânăra femeie încercă s-o deschidă. Dar nu reuși, pentru că broaștele erau cu cifru și numerele fuseseră amestecate. Vru s-o pună la loc dar îi veni o idee. Deplasă cu grijă roțițele ca să formeze data ei de naștere: 17.6.

„Clac”. Cele două broaște se deschiseră în același timp. Dieter Weizman fusese un sentimental incorigibil.

Doina ridică capacul și rămase înmărmurită.

În ochi îi săriră teancurile de bancnote de o

sută de dolari. Niciodată nu mai văzuse atâția bani! Luă un teanc în mână și încercă să ghicească suma. Poate zece mii de dolari. În valijoară erau zeci de teancuri.

Închise capacul și privi cele două inițiale de pe muchie gravate în aur fin: D.W. Nu știa de unde provin acești bani. Poate că-i fuseseră încredințați de persoana cu care avusese întâlnire în dimineața aceea. Își zise că Dieter Weizman avea probabil intenția să-i înmâneze celui cu care trebuia să ia cina. Altfel n-ar fi păstrat atâta bănet în camera de hotel, când banca lui era la doi pași. Nu era decât o presupunere. Dieter Weizman nu-i vorbea niciodată despre detaliile operaționale ale afacerilor sale necurate.

După câteva clipe de gândire, tânăra femeie își îmbracă haina de blană, își luă geanta și valijoara, apoi verifică cu privirea dacă nu uitase nimic importat.

Când trecu pe lângă cadavrul lui Dieter Weizman, privea ei fu atrasă de un obiect strălucitor căzut din buzunar. Bricheta lui *Zippo* pe care avea gravate inițialele. Îi va rămâne ceva de la el. Doina coborî pe scări, parcurse culoarul, traversă barul și ieși în parcare. Începuse din nou să ningă, afară era noapte de-a binelea și nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenție. Traversă pe jos Schwaizenberg Platz și ajunse la o stație de taxiuri de pe Kärntner Ring.

* * *

Vladimir Ilici Sevșenko, căruia foștii lui

camarazi din GRU¹ îi ziceau „Albiciosul”, din cauza tenului său totdeauna livid, era mai palid ca niciodată. Așezat la una dintre cele mai bune mese ale restaurantului vienez *Drei Husaren*, în mijlocul sălii luminată de lustre din lemn aurit, rusul se întorcea din cinci în cinci minute spre intrare unde își arăta talentul un pianist foarte *rührselig*². Se făcuse nouă și jumătate și Dieter Weizman tot nu apăruse. Or, Sevșenko trebuia să plece dimineată foarte devreme cu un avion spre Kiev și nu voia să se culce târziu. Nici măcar nu deschisese lista de bucate din fața lui. Melodia pianistului îl enerva cât se poate de tare.

Deodată își ridică privirea spre blonda așezată în fața lui. O bătrâna păpușă Barbie cu un păr prea lung, ciuflit, coborând foarte jos pe frunte, cu buzele prea rujate, cu gâtul ascuns în parte de Un colier de perle impozant, cu ochi albaștri ca porțelanul, subliniați de gene false. Decolteul pătrat al rochiei negre dezgolea doi sâni foarte albi și foarte puțin uzați. Era la al doilea pahar de Cointreau Caïpirinha, băutură care, credea ea, nu putea decât să-i confirme noul statut social.

O vieneză tipică, ușor demimondenă, ocupându-se oficial cu afaceri imobiliare, ceea ce îi permisesese să-l întâlnească pe Vladimir, de care se atașase ca un pagur de o cochilie goală. Sevșenko era impresionat de accentul ei ascutit

1 Serviciu militar de informații al fostei URSS (n.a.).

2 Sentimental (n.a.).

precum și de manierele ei afectate. În rest, blondina se străduia din răspuțeri să-i satisfacă capriciile sexuale care se rezumau la posedări brutale și scurte, în general sub influența votcii.

— Sissi, du-te și telefonează-i idiotului ăla, mormăi el.

Blondă se ridică de la masă ascultătoare. În realitate o chema Hildegarde Feldbach. Sissi avea însă ceva magic. Un necioplit ca Sevșenko putea să-și închipuie o vagă legătură între împărăteasă și ea...

— Ești tu atent la Olaf?

Sissi nu se despărțea niciodată de un caniș alburui îngrozitor care părea că fusese spălat cu dezinfectant. Chelnerul-șef îi adusese apă și acum stătea ghemuit sub masă așteptând și el cina. Când o văzu pe stăpâna lui ridicându-se, animalul vru s-o urmeze, dar lesa îl ținu pe loc și scoase un schelălăit disperat. Exasperat, Sevșenko îi trase cu piciorul pe sub masa, provocând un schelălăit strident.

Clienții de la mesele vecine întoarseră capetele. Un câine la *Drei Husaren* era deja ceva deplasat! Dar dacă mai începea să și latre... Un vecin vru să-l cheme cu un gest pe chelnerul-șef, dar renunță când văzu privirea feroce a lui Vladimir Sevșenko. Mutra lui de slav brutal, nasul strivit de boxer și statura impresionantă tăiau elanul oricărei contestații...

Sissi se îndepărtă legănându-și soldurile, sperând astfel să amelioreze dispoziția

însoțitorului ei.

Când se întoarse la masă, Vladimir se juca cu aceleași cocoloașe de pâine.

— Ce se-aude? întrebă el cu brutalitate.

În afara calităților de femelă, Sissi îi servea și ca interpret. Ucraineanul vorbea foarte prost germana și avea un accent. Îngrozitor.

— Nu răspunde nimeni la telefonul din cameră, zise ea cu un zâmbet îmbietor, aplecându-se înainte pentru ca el să-i poată zări sânii... Cu siguranță că sunt pe drum. N-ar fi bine să dăm comanda?

— Dacă vrei, mormăi el.

Abia apucă să ridice mâna și un chelner tacticos se grăbi să răspundă la chemarea lui, prezentându-i în detaliu bunătățile din lista de bucate.

Sevșenko stătea cu nasul în farfurie fără să scoată niciun cuvânt.

— *Shatzie*, se fandosi Sissi, ce-ai dori?

El ar fi dorit să spună „un caniș fript”, dar se mulțumi să mormăie:

— Ca și tine!

Ucraineanul detesta mâncărurile sofisticate din marile restaurante. Sissi comandă prepelițe, un Tafelspitz³, Șampanie, precum și un paté de ficat pentru Olaf, al cărui preț era atât de mare încât cu suma respectivă ar fi putut să trăiască o lună încheiată un amărât fără domiciliu stabil.

3 Carne de vită friptă la foc domol (n.a.)

Pianistul devenea din ce în ce mai zelos, fiind probabil plătit „la nota”... Cei de la masa vecină începură să cânte „Happy Birthday”, în timp ce șeful chelnerilor aducea o prăjitură plină de lumânări. Vladimir Sevșenko le aruncă celor care cântau o privire atât de încruntată încât aceștia coborâră glasul. Ucraineanul insufla teamă. Chelnerul desfăcu sticla de Taittinger „Comtes de Champagne”, rozé 1986 și îi turnă tinerei femei să guste. Sissi își permise luxul să se strâmbe.

— Nu e chiar atât de rece...

Chelnerul o puse din nou la gheață. Înainte de a-l întâlni pe Sevșenko, Sissi nici măcar în vis nu-și imaginase că își va putea oferi vreodată un asemenea lux. Toată viața visase la o cină cu șampanie. Sărăcia se uită repede... Sosiră apetitivele și Sissi începu să ciugulească. Ucraineanul nu se atinse de nimic și după cinci minute zise:

— Ce mama dracului fac! Ești sigură de ce ți-au spus?

Bărbatul avea ochii injectați de sânge și maxilarul împins în față. Sissi puse jos furculița.

— Mă duc să verific, *Shatzie*.

De data asta tulburată, femeia nu mai reuși să-și legene șoldurile... La *Schwarzenberg* suna ocupat și trebui să mai aștepte... Când reveni la masă, Sissi era palidă la față și Vladimir Sevșenko înțelese imediat că se ivise o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

Sissi se lăsă să cadă pe scaunul aurit, la fel de

palidă ca el.

— A murit! O cameristă a vrut să schimbe așternutul și i-a găsit cadastrul pe culoar.

— Cum a murit?

Aproape că strigase și Sissi îi făcu semn să vorbească mai încet.

— A fost împușcat! murmură ea. Poliția e deja acolo. Am închis imediat.

Ucraineanul înjură printre dinți și ridică deodată capul.

— Și individul lui?

— Nu știu, n-am avut timp să întreb.

Vladimir Sevșenko medita câteva clipe. Un lucru era sigur. Dieter Weizman nu va veni, după cum stabiliseră, să-i aducă cele două milioane de dolari bani gheață cu care trebuia să plece în Ucraina a doua zi dimineață. Restul era mai puțin important. Ridică capul și-i făcu semn chelnerului.

— *Die Richtung, bitte*⁴.

— Dar încă n-am cinat! protestă Sissi. El nici măcar nu răspunse, în timp ce ea se grăbea să înghită o pulpă de prepeliță. Când sosi nota de plată, ucraineanul puse un teanc de bancnote pe farfurie și se ridică, sub privirile mirate ale celor de la mesele vecine.

Mercedesul 600 se afla la dracu-n praznic, din cauza zonei pietonale, și Sevșenko bombăni tot drumul până la mașină. Mergea atât de repede, încât Sissi trebuia să-l târască după ea pe Olaf,

4 Nota de plată, vă rog (n.a.).

înfometat și incapabil să se țină după ei.

Ucraineanul sui la volan, trecu pe roșu și intră pe sens interzis pentru a ieși din labirintul zonei centrale. După aceea Sissi îi indică drumul. Numai dacă erai un vechi vienez te puteai orienta în centrul capitalei. Când oprim fața imobilului luxos dar prost întreținut de pe Grumpendorferstrasse, unde închinase un apartament pe numele lui Sissi, dispoziția lui Sevșenko era la fel de cruntă.

În salon își scoase haina și-și turnă un pahar de votcă în stare să doboare un mamut. Abia după aceea începu să reflecteze. Îl cunoștea pe Dieter Weizman de trei ani și niciodată nu avusese vreun motiv să se plângă de el. Era un intermediar fiabil, deși lacom, cu relații bune în cadrul serviciilor speciale din țările unde se derula traficul, ceea ce evita multe probleme.

Când vorbiseră la telefon, în urmă cu două ore, părea într-o dispoziție excelentă. Ce se putuse întâmpla? se gândi la început că fusese lichidat de femeia cu care trăia ca să-i ia banii. Dar ar fi putut fi vorba și de alți răufăcători...

Sissi se așază pe genunchii lui și-l sărută pe ureche, ceea ce, într-o situație normală, l-ar fi excitat la culme pe ucrainean.

— Lasă-mă să te ajut să te relaxezi... îi șopti era.

Dar el o îndepărtă cu brutalitate. Nu era momentul. Nu putea să telefoneze la Kiev. Era prea periculos. A doua zi dimineată trebuia să

plece. Evident, călătoria lui avea toate șansele să fie neplăcută. În meseria lui rareori existau rateuri...

Deodată, Olaf, văzându-și stăpâna lipită de el, hotărî să participe și el la dezmierdări și sări pe genunchii lui Vladimir Sevșenko. Acestuia însă nu-i plăceau deloc câinii și limba canişului pe mâna lui avu efectul unei arsuri. Ucraineanul îl lovi cu brutalitate, aruncându-l la doi metri de el! Olaf se lovi de perete și începu să schelălăie cu disperare. Sissi tresari.

— Oh, ce rău ești!

Vladimir Sevșenko se ridica brusc, făcând-o să cadă pe podea. Cu ochii injectați de sânge, ucraineanul se repezi la caniş, îl apucă de gât și îl săltă în sus strângându-l cu toată puterea...

Olaf scoase un lătrat scurt, se auzi o pârâitură sinistru și animalul rămase nemișcat. Vladimir Sevșenko aruncă cadavrul câinelui la capătul celălalt al salonului. Sissi venea spre el, cu fața deformată de durere:

— *Schweinehund!* Ticălosule! Ai...

Dar se întrerupse brusc. Vladimir Sevșe îko o prinsese de gât cu degetele lui groase. O împinse până la perete și începu s-o dea cu capul de zid, strângând-o destul de tare ca să ajungă la un deget de sincopă.

— Lasă gura, putoare! Altfel vei avea și tu soarta lui.

Sissi începea să dea ochii peste cap. Ucraineanul slăbi brusc strânsoarea și femeia

căzu pe mocheta ca o cârpă. Fără să se preocupe de ea, Sevşenko își turnă un alt pahar de votca, apoi se întoarce în fotoliu, încercând să-și limpezească ideile. Nu era decât o rotița dintr-o organizație puternică și feroce, al cărei singur scop era să facă cât mai mulți dolari. Acest accident avea să se răsfrângă asupra unei serii complexe de operațiuni iar vina va fi aruncată asupra lui... Ceea ce putea să însemne un glonț în cap și mai rău...

Singura soluție de salvare era să recâștige terenul pierdut, deși încă nu știa cum. Întreaga afacere însemna zeci de milioane de dolari, cele două milioane dispărute constituind doar un mic aconto. Dieter Weizman nu era decât un intermediar, de care nu-i păsa nici cât de prima lui șapcă... Alcoolul îl încălzi treptat și îi insufla puțin optimism. Un intermediar poate fi înlocuit oricând.

Îl va găsi pe cel vinovat de acest asasinat și va face ordine.

Iar dacă vinovata era putoarea aia de unguroaică, atunci îi va smulge sânii. În cazul unui adversar mai serios, era destul să-și aducă de la Kiev gărzile de corp cecene.

Până atunci afacerile mergeau înainte.

Își îndreptă privirea chiorășă spre Sissi, care rămăsese întinsă pe podea.

— Măine dimineată o să vii cu mine la Schwechat (1). Avionul decolează la șapte. Nu voi lipsi mult. În absența mea, vei încerca să afli cine a tras în Dieter. Și când mă întorc...

Ucraineanul făcu un gest extrem de expresiv, trecându-și ușor arătătorul dintr-o parte în alta a gâtului.

*

CAPITOLUL ÎI

Mașina Rolls-Royce albastră aluneca încetișor pe Boltzman Strasse, o stradă liniștită cu sens unic, situată cam la nordul Vienei. Vehiculul se opri în fața unui imobil alb cu cinci etaje care se înălța în mijlocul unei grădini protejate de porți de fier negre în spatele cărora, în vârful unui catarg, flutura drapelul american. Elko, care se afla la volan, întoarse capul.

— Vă aștept?

— Nu, nu e nevoie, Elko, zise James deschizând portiera. Treci pe la garaj și apoi trage în față la *Sacher*. Sandra ar putea să aibă nevoie de tine. Te voi suna în mașină.

Traversă, trecând prin fața parării în formă de spic, totdeauna plină. De ani de zile, ambasada americană trebuia să se mute într-o clădire mai demnă de Statele Unite, dar creditele nu mai veneau. James intră pe poartă și se prezentă soldatului din spatele geamului blindat, care controla vizitatorii.

— Sunt așteptat de domnul Bob March, și anunță el spunându-și numele.

James plecase de la Bizen cu o oră în urmă și o lăsase pe Sandra, logodnica lui dintotdeauna,

exact în colțul pe care-l forma Operngasse cu Kärntner Strasse, pentru o adevărată orgie de cumpărături. Între două ninsori, timpul era superb, deși răcoros. Trebuia să se întâlnească cu tânăra femeie la *Rote Café* de la *Sacher* unde urma să ia masa de prânz.

În ajun, Bob March, șeful biroului local al CIA, îi spusese la telefon că nu erau multe de spus despre noua lui misiune și că seara se va putea întoarce la Bizen.

— Go ahead, Sir, fourth floor⁵

Soldatul acționează deschiderea automată a ușii și James intră în ascensor. Bob March îl aștepta zâmbitor pe palierul etajului patru. Reprezentantul CIA avea aerul unui dansator de tango cu părul lui negru pomădat, fața mai curând severă și având pe nas niște ochelari cu lentile rotunde și rame de oțel à la Troțki. Era un profesionist excelent care venea din Bulgaria și Albania, vorbind germană și rusa. Biroul de la Viena fusese totdeauna „sensibil”...

— Îmi pare bine că te vând, James, zise el. N-a fost prea multă zăpadă pe drum?

— Deloc, și ai făcut o femeie fericită, pe Sandra. Îi place la culme să treacă în revistă vitrinele.

Dacă s-ar fi mulțumit doar să le treacă în revistă...

Americanul îi făcu semn să intre în biroul lui,

situat în partea din spate a clădirii. Printr-o fereastră mare se puteau zări în depărtare vagonetii roșii și nemișcați ai roții mari din *Prater*, marele parc de atracții de pe malul Dunării, închis iama.

Bob March îi întinse lui James o scrisoare.

— Mai întâi vreau să-ți înmânez asta. Unul dintre ultimele documente semnate de Lewis” înainte de a fi concediat.

James deschise plicul. Înăuntru se afla o scrisoare scurtă de la fostul director general care îi mulțumea călduros pentru că putuse să-i salveze viața lui Matt Holt. CIA devenea sentimentală...

— Mulțumesc, zise James. Cine e noul director?

Bob March se întuneca la față.

— Nu se știe nimic! E un haos total. Dar treburile merg înainte.

— Bănuiesc, zise James zâmbind, altfel nu m-ați fi smuls de pe domeniul meu.

Începuse să aprecieze din ce în ce mai mult liniștea reședinței sale de la Bizen, localitate situată la vreo sută de kilometri de Viena, chiar pe frontiera austro-ungară. Elko, ucigaș retras provizoriu din „afaceri”, era de ajuns ca să se ocupe de întreaga casă. Iar Sandra îi procura erotismul rafinat indispensabil existenței sale.

Bob March luă o țigară din pachetul de *Lucky Strike* aflat pe birou și o aprinse cu o brichetă neagră cu sigla CIA, pe care o scoase dintr-un toc de piele neagră prins la centură. Toți membrii CIA

primeau gratuit una, pe care o păstrau până la moarte.

— De când am vorbit la telefon, au apărut elemente noi, zise el.

Bob March nu obișnuia să ridice tonul. Totdeauna arăta impecabil, cu butoni superbi la manșete, costume de culoare închisă sau gri, singura fantezie fiind cravatele neverosimile cu animale...

Nu spunea niciodată prea multe la telefon, convins că Stapo⁶ îi pusese telefonul sub ascultare... Serviciile de informații austriece nu erau în relații prea strânse cu CIA. Până nu demult, Austria fusese considerată drept o zonă ostilă. Stapo nu se înțelegea nici cu BND-ul german, ceea ce complica lucrurile. Totuși la Viena se întâmplau multe.

— Care sunt aceste elemente noi? întrebă James.

— Citește! zise Bob March întinzându-i ziarul *Kurier* din ziua aceea.

Jumătate din pagina întâi era ocupată de fotografia unui bărbat puțin chel, cu o față veselă, bărbuță și ochelari de soare. Dedesubt, într-o fotografie mai mică se vedea un cadavru acoperit cu un cearșaf, întins pe o targă. James citi legenda. Dieter Weizman, în vârstă de cincizeci și trei de ani, născut la Viena, fusese împușcat seara trecută în camera sa de la hotelul *Schwarzenberg*. Poliția nu știa nimic despre vinovat. Weizman,

escroc de mică anvergură prin anii şaizeci, devenise informatorul mai multor servicii de informaţii, printre care KGB, BND şi Stapo. De la începutul războiului din Iugoslavia era bănuیت că se ocupă cu un important trafic de arme.

James închise ziarul.

— Cu el trebuia să mă întâlnesc? Mi-ai vorbit de un prieten...

Şeful biroului local al CIA trase din ȳigară şi suflă fumul afară cu un aer netulburat.

— Să spunem un „asociat”, rectifică el. Dieter Weizman era de cinci ani unul dintre information! noştri. Era un „swindler”, care vindea unui serviciu de informaţii ce reuşea să afle de la altul.

James nu vedea de ce-l deranjase CIA ca să se întâlnească cu un prăpădit de informator. Bob March se grăbi să adauge:

— Lucram cu el de un an de zile. Avem un „*executive order*” din partea preşedintelui care ne ordona săi ajutăm în secret pe musulmanii bosniaci. Cu un credit anual de cinci milioane de dolari.

— Nu e mult, remarcă James.

Americanul zâmbi.

— Adevărat, dar încă e un război *mic*. Pe scurt, a trebuit să cheltuim aceşti cinci milioane de dolari. Predecesorul meu aflate că Weizman avea o sursă de arme chinezeşti. A luat legătura cu Weizman care a găsit puşti Kalaşnikov chinezeşti cu muniţii în Sudan, la un preţ foarte acceptabil, şi a putut să le aducă până în Bosnia

centrală. Datorită unor zboruri așa-zis umanitare între Maribor (Slovenia) și Travnik. Pe lăzi erau însemnele Crucii Roșii și n-au fost descoperite... Dieter Weizman era un tip foarte organizat...

— Asta nu l-a împiedicat să se aleagă cu trei gloanțe în cap, remarcă James.

— Adevărat, recunosc Americanul. Lucru care mă necăjește foarte mult. Nu din cauza armelor chinezești, ci din cauza unei afaceri mult mai importante.

— Care?

— Cunoști poziția Casei Albe în privința Iugoslaviei? Întrebă March.

— Aș prefera să mi-o precizezi, răspunse James prudent.

Zigzagurile lui Bill Clinton nu erau totdeauna ușor de urmărit.

Americanul își dresese glasul și aprinse o altă țigară.

— Să mențină cu orice preț status quo-ul, zise Americanul. Să evite *neapărat* o reluare a luptelor pe scară mare. Căci, în acest caz, nimeni nu poate să prevadă ce s-ar putea întâmpla. Deci o oscilare între coșmarul mediu și oroarea absolută. Micile noastre livrări de arme către bosniaci le permit să nu fie striviți de sârbi și le arată aliaților noștri saudiți că nu-i lăsăm pe musulmani să cadă... Totuși, ne ferim să ridicăm embargoul oficial asupra armelor”.

— Înțeleg, zise James. La ce afacere gravă făceai aluzie adineauri?

— Ajung imediat și la ea, răspunse Bob March. În urmă cu șase ani, CIA a recrutat o „sursă” din GRU. Un colonel, pe nume Boris Nicolaiev, de origine ucraineană. În 1990, acesta și-a dat demisia din GRU și a intrat într-o structură comercială privată unde nu erau decât foști membri GRU ȘI KGB. Baza fiind la Sevastopol, în Crimeea. Deși nu mai prezenta același interes, am „întreținut” legătura cu el de la ultimul meu post din Bulgaria. Respectivul mi-a adus informații prețioase despre activitățile diferitelor organizații mafioate care bântuie fosta Uniune Sovietică. Ultima oară l-am văzut acum cinci zile, la Triest, în Italia, căci n-a vrut să vină la Viena de teama contraspionajului austriac. Acolo mi-a comunicat o informație prețioasă și înspăimântătoare.

— Un trafic de arme nucleare?

— Din fericire, nu. Dar aproape la fel de grav.
Boris

Nicolaiev mi-a dezvăluit faptul că foști ofițeri din GRU și KGB, asociați cu mafioți ucraineni și anumiți membri ai flotei rusești de la Sevastopol, au organizat o mare operațiune de trafic de arme. Un fel de cartel, ca în cazul drogurilor. Or, acest cartel s-ar pregăti să livreze musulmanilor bosniaci o cantitate enormă de arme grele. În valoare totală de câteva sute de milioane de dolari!

James făcu un calcul rapid. La prețul modic al materialului de război din Est, asta ar fi însemnat

un arsenal impresionant.

— La ce te referi când spui arme grele? întrebă el.

— La elicoptere MI 24, elicoptere de asalt MI 8, lansatoare de rachete, rachete PL 9 sol-sol, cu o rază de acțiune de două sute de kilometri, baterii de rachete sol-aer, rachete antitanc IGLA, tancuri T. 34 - 85 modernizate, tancuri T.72, transportoare de trupe BMP, tunuri de 100 și de 130 cu muniții.

— Dar de unde iau toate astea? întrebă James stupefiat.

Urmă un moment de tăcere.

— În peninsula Crimeea există cinci uzine de armament, explică americanul. Înainte produceau pentru Armata Roșie. Acum duc lipsă de clienți. Cartelul de la Sevastopol s-a asociat cu flota Mării Negre care dispune de o zonă liberă în portul militar Sevastopol. De acolo pleacă marfa expediată de ei. Cargouri care traversează Marea Neagră, trec Bosforul și se deplasează apoi de-a lungul coastelor pentru a descărca armele într-un mic port din fosta Iugoslavie.

— Și operațiunea „Sharp Guard”, navele NATO care ar trebui să mențină respectarea embargoului?

Americanul ridică ochii la cer.

— Sute de cargouri străbat Adriatica în fiecare săptămână. E cu neputință să le controlezi pe toate.

— Nu se poate face niciun fel de presiune asupra guvernului ucrainean? întrebă James uluit.

— Nu există guvern ucrainean, răspunse Bob March. Cel puțin în sensul în care înțelegem noi acest lucru în Vest. Țara nu mai e decât un mozaic de mafii atotputernice.

— Cine plătește? întrebă James.

— Diaspora bosniacă, Arabia Saudită și probabil Iranul, într-o măsură mai mică.

— Și ce legătură au toate acestea cu Dieter Weizman?

— Boris Nicolaiev a aflat că el este intermediarul agreat între Cartelul de la Sevastopol și cumpărătorii bosniaci.

Acum trebuia să se găsească un nou intermediar.

— Ce aștepți de la mine, acum când Dieter Weizman nu mai este?

— Să împiedici această livrare de arme. După spusele lui Boris Nicolaiev, primul vas trebuie să sosească la jumătatea lui aprilie. Avem la dispoziție trei săptămâni.

— Cum să fac asta?

Bob March se tulbură ușor.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire. În stadiul în care ne aflăm, n-am nici cea mai mică idee. Din cauza morții lui Weizman, va trebui să luăm totul de la zero. Dacă am ști *cine* l-a omorât, poate că asta ne-ar mai lumina. Oricum, locul lui Dieter Weizman va fi luat de alt intermediar. Va trebui identificat și apoi mers pe fir în sus. E foarte probabil că aceste arme vor fi încărcate pe un cargou cipriot sau panamez. Dacă reușești săi afli

numele, itinerarul și data plecării de la Sevastopol, aş putea aranja interceptarea lui de către navele care iau parte la „Sharp Guard”.

— Program, nu glumă!

— Ești omul nostru cel mai bun, răspunse Bob March cu vocea lui blândă. E vorba de o operațiune clandestină, așa cum ești obișnuit să execuți. În mod oficial, nu am dreptul să le pun bețe în roate bosniacilor. Pe de altă parte, Casa

Albă curtează Ucraina ca să binevoiască să se debaraseze de armamentul ei nuclear. Nici vorbă s-o necăjim *pe față*.

— E un fel de meci de box cu un braț legat la spate, zise James cu o oarecare amărăciune.

— Având în față o bandă de „monștri” care și-ar vinde și mama pentru un pumn de dolari. În secunda în care vei fi reperat ca fiind o persoană care îi împiedica să acționeze liber, toți cei care sunt interesați de realizarea acestei afaceri se vor dezlănțui. Mafioții ruși sunt de zece ori mai feroci decât ai noștri. Omoară așa cum respiră.

— Ei l-au eliminat pe Dieter Weizman?

Americanul dădu din umeri.

— Îți spun cinstit că nu știu. Dar se potrivește cu modul lor de a acționa. Așa că, din momentul ăsta, uită-te bine în urmă. N-am chef să iau parte la înmormântarea ta.

James îi adresă un zâmbet puțin ironic. Dacă CIA nu-i spunea, ca de obicei, că totul era floare la ureche, atunci chiar că era o misiune sinucigașă.

CAPITOLUL III

James îi adresa un zâmbet ușor caustic lui Bob March, care continua să se joace cu bricheta.

— Haide acum să nu ne mai speriem. Sunt flatat de părerea grozavă pe care o ai despre mine, dar nu lucrez cu un glob de cristal. Dieter Weizman e mort. Presupun că informatorul tău, fostul colonel Nicolaiev, s-a întors în Ucraina.

— *Right*, zise americanul. Trebuie să-și continue ancheta și să-mi spună dacă apar noutăți.

— În cazul ăsta, cine o să-mi ofere elementele necesare? Stapo?

Bob March tresări de parcă James ar fi spus o obscenitate.

— Nici să nu te gândești! Am reușit până acum să le ascundem legăturile noastre cu Dieter Weizman. Șeful secției A 1, cea care se ocupă cu astfel de cazuri, o cam bâlbâie. Nu m-ar mira să vândă informații... Oricum, nu ne-au ajutat niciodată.

— Păi, atunci? Să dau un anunț în *Kurier*! „Caut asasinul lui Dieter Weizman. Bună recompensă”.

Bob March își trecu mâna prin părul pieptănat impecabil.

— Încă n-am ajuns până acolo! Folosesc de multă vreme o „stranger” foarte eficace. Crista Schöngau, reporter la *Kurier*. Crista are un amant, care nu e altul decât adjunctul șefului secției A 1... Am fixat o întâlnire cu ea în numele tău.

Bob March jubila de renghiul jucat austriecilor.

— La Kurier?

— Nu, iei masa cu ea în bistroul *Goulash Museum*.

— De pe Schulterstrasse, completă James. Au o porcărie de mâncare.

Americanul ridică ochii la cer.

— Ea a ales locul. S-ar părea că are obiceiurile ei.

James se resemnă, dar ținu să-l avertizeze:

— Oricum, pe seară mă întorc la Bizen. Aștept la cină paisprezece persoane pe care le-am invitat de trei săptămâni.

— Mă tem că adorabila ta logodnică va fi obligata să-ți țină locul pe lângă invitații tăi, zise cu un ton amărât, care suna cât se poate de fals, omul de la CIA. Misiunea ta nu îngăduie nici cea mai mică întârziere. Amintește-ți că ea urmărește evitarea unui război...

James simți cât sare țandăra. Totdeauna trebuia să fie la cheremul lor? Adevărul era că plăteau bine pentru asta și nu-l lăsa buzunarul să refuze.

— Dacă înțeleg bine, conchise el, mă instalez la *Sacher*!

Hotelul lui preferat când stătea la Viena. Chiar în fața clădirii Operei, o construcție augustă unde nimic nu se schimbase cu adevărat de la sfârșitul secolului trecut. Toate celebritățile lumii, de la John Kennedy până la Greta Garbo, Klimt,

Orson Welles sau prințul de Walles, toți dormiseră la *Sacher*.

— Nu cunoști alt hotel mai puțin costisitor? întreba Bob March fără speranță.

— Nu, răspunse James cu o răceală voită.

— Cum o voi recunoaște pe această Crista Schöngau?

Omul de la CIA zâmbi în colțul gurii.

— O să-ți placă la nebunie... înaltă, blondă, coadă de cal. Și *foarte* inteligentă. Vom recapitula situația diseară la barul de la *Imperial*, pe la șapte. Am întâlnire acolo cu un grup de senatori aflați în misiune.

* * *

Elko Krisantem moțăia la volanul Rolls-ului garat chiar în fața hotelului *Sacher*. Își îndreptă spatele când îl văzu pe James coborând din taxi, coborî geamul și zise:

— Logodnica dumneavoastră nu s-a-ntors încă...

— Cu atât mai rău, zise James. Nu pot s-o aștept. Am o întâlnire. Reține-mi un apartament la *Sacher*, cu ferestrele spre Kärntner Strasse. Când va sosi Sandra, o vei duce la Bizen și îi vei spune că va fi obligată să-i primească singură pe prietenii noștri în seara asta. Sunt nevoit să rămân la Viena. După aceea te vei întoarce să-mi aduci niște lucruri.

Privirea lui Elko Krisantem se aprinse ca un felinar.

— Iau echipamentul obișnuit?

Adică revolverul, munițiile și surdina...

— Da, răspunse James după o scurtă ezitare.

Elko Krisantem jubila. Ucigaș de profesie, turcul se plictisea de moarte într-un sat liniștit ca Bizen, trăind doar pentru rarele misiuni în care îl însoțea pe James. Șnurul cu care sugrumase atâția inși nu-l părăsea niciodată, iar vechea lui Astra, copie spaniolă a pistolului automat german, se afla totdeauna în compartimentul de la bordul Rolls-ului, unsă cu grijă și cu un glonț pe țeavă. Pe lume erau mulți răufăcători...

— Vă duc undeva?

— Nu, așteapt-o pe Sandra.

Goulash Museum se afla în centrul labirintului de sensuri interzise învecinându-se cu zona pietonală. Aveai nevoie de o busolă ca să te descurci. James plecă pe jos, înfodolit în haina lui de vigoie. Aruncă în treacăt o privire spre ziarele etalate la colțul străzii. Toate cotidianele se ocupau pe prima pagină de asasinarea lui Dieter Weizman.

* * *

James o identifică pe Crista Schöngau de la prima privire. Fără un merit prea mare. În sala mică de la *Goulag Museum* nu erau decât trei cupluri de turiști, două doamne în vârstă care se întrețineau cu propria lor supă și o blondă splendidă pe bancheta din fund, care citea niște documente. Avea părul prins în coadă de cal, era bronzată și avea un aer sportiv.

James traversă birtul acela modest, urmărit

de privirea complice a patronului, al cărui păr prins la ceafă cu o panglică, era aproape la fel de lung ca cel al blondei... Tânăra femeie ridică ochii și un zâmbet îi luminează fața, în timp ce se ridică.

— James Scott!

Părea cât cunoaște. Își strânsesă mâna cu căldură și James o cântări dintr-o privire. Blonda purta un pulover gros de lână, care nu reușea săi strivească pieptul athletic, și pantaloni-pană. Un machiaj discret îi puneă în valoare ochii cenușii iar gura, fără urmă de ruj, avea buze groase, bine conturate, degajând o senzualitate sănătoasă. Bob March nu se înșelase.

— Ești Crista Schöngau?

— Da. Sunt foarte bucuroasă să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata. Se spune că ai o reședință splendidă la Bizen...

— O, splendidă, e mult spus.

Ea suspină.

— Eu locuiesc într-o garsonieră mică, chiria e foarte scumpă în centru. Va trebui să mă duci într-o zi la Bizen. Ca să am la ce visa!

— Bineînțeles, promise James.

Dacă ar fi văzut-o venind pe această femeie frumoasă și bine făcută, Sandra ar fi încărcat imediat pușca pentru elefanți. De visat...

O chelneriță destul de în vârstă, cu șorț în carouri și ciorapi negri, veni să le ia comanda. Gulaș cu carne de vită pentru James, gulaș cu carne de porc pentru Crista. Blonda încercă zadarnic să-i explice patronului ce era o Original

Margarita. Și pentru că nu aveau techila, optă până la urmă pentru un vin spumos.

La trei mese mai departe, o doamnă în vârstă citea ziarul *Kurier* după ce-și linsese farfuria. Localul era calm, parca undeva în afara timpului, așa cum se întâmpla deseori la Viena. Intrară trei străine tinere și se așezară lângă soba. Crista ridică paharul cu bere.

— Pentru colaborarea noastră!

Privirea ei jucăușă îl fixa cu insistența pe James.

— Presupun că ai o sumedenie de lucruri să-mi spui, o îndemnă el.

Crista râse cu modestie. Scoase un blocnotes din geanta.

— Câteva! Cu ce începem?

— Cu asasinarea lui Dieter Weizman.

Ea făcu o mică strâmbătură.

— Deocamdată, Kripo și Slapo bâjbâie. Totuși am aflat un detaliu interesant. Dieter Weizman nu era singur când a fost asasinat. De un an de zile trăia cu o tânără unguroaică, o anume Doina Udvar. A întâlnit-o la Budapesta și de atunci nu s-a mai despărțit de ea. În seara crimei, respectiva se afla în camera lui, cei de la hotel sunt categorici în această privință... După aceea a dispărut.

— Adică?

— Probabil că a plecat după crimă, ieșind prin restaurant. Femeia de la garderobă a văzut-o. De atunci i s-a pierdut urma. Avea în mână o valijoară-diplomat. Probabil că s-a întors în

Ungaria. Oricum, n-a luat avionul. Stapo o caută ca martoră.

— Cine l-a ucis pe Dieter Weizman?

Crista Schöngau bău o gură de Cointreau înainte de a răspunde:

— După toate aparențele, o femeie. O femeie îmbrăcată în negru, cu voaletă, mantou de vizon și manșon. A intrat de parcă ar fi vrut să meargă la restaurant, ca să iasă după Cinci minute. O brunetă înaltă, bine îmbrăcată. Cu siguranță că avea surdină la armă. Nimeni n-a auzit nimic. O cameristă de la *Schwarzenberg* a descoperit cadavrul vrând să schimbe așternutul. Niciun fel de dezordine. Weizman a fost împușcat prin surprindere. Trei gloanțe de calibru 7, 65.

— Și Kripo n-are nimic despre această femeie?

— Nimic. Nu se știe nici măcar dacă a venit cu mașina, în fața hotelului există o parcare. Dar era noapte.

Totul semăna cu execuția prin intermediul unui „Serviciu”. Fără greșală.

James se aplecă peste masă, uitându-se țintă în ochii cenușii.

— Știi de ce a fost executat Dieter Weizman?

Crista așteptă până când chelnerița așeză pe masă două casolete cu bucăți de carne și cartofi.

— Stapo are mai multe ipoteze, răspunse ea. Întâi o poveste mai veche. Weizman a fost amestecat într-o sumedenie de traficuri. Ar fi putut să „uite” să plătească vreun comision. În

mediul în care se învârtea el nu se trimit portărei... Va fi nevoie de săptămâni întregi de anchetă ca să se afle ceva... Apoi, ar fi KOS-ul...

— Serviciul de informații de la Belgrad?

Ea încuviință clătînând din cap.

— Da. Weizman livra arme musulmanilor bosniaci de multă vreme. Toată lumea știa asta. Stapo și serviciul de informații sloven, SOVA, au un dosar enorm cu fotografii. Weizman opera de la aeroportul Maribor, din Slovenia, unde se afla o zonă liberă. Ajutat de complici locali. El însuși controla o mică companie aeriană care teoretic transporta ajutoare umanitare... Stapo are fotografiile containerelor cu arme în timp ce erau încărcate în unul dintre avioanele lui la Maribor, având destinația Bosnia centrală. Sârbii știu. Poate că au vrut să pună capăt acestui trafic.

— Totuși, continuă ea, Stapo nu e convinsă. Sârbii nu operează în Austria. Pentru ei ar fi fost mai ușor să-l doboare pe Weizman când se afla în Iugoslavia, în Italia sau în Ungaria.

Dacă sârbii aflaseră de povestea cu „Cartelul de la Sevastopol”, această ipoteză devenea mai muli decât plauzibilă.

— Alta ipoteză? întreba el.

Tânăra femeie își consultă notițele.

— O informație primită de la *Grenze Polizei*⁷, zise ea, care s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu asasinatul. În dimineața asta, un individ

7 Poliția de frontieră (n.a.).

cunoscut de Stapo a plecat în Ucraina cu un avion care face ruta Viena-Kiev. Un anume Vladimir Sevșenko. Vine destul de des în Austria și dispune de un pașaport diplomatic ucrainean. E considerat un negustor de arme.

— De unde venea?

— Își dăduse ca adresă la Viena ambasada Ucrainei. Imposibil de verificat. S-ar putea să fie o simplă coincidență. Nu pare tipul de om care să ucidă chiar el, dar poate să fi plătit o execuție.

— De ce?

Crista Schöngau scutură din cap.

— N-am nici cea mai mică idee...

James gustă din gulaș. Nimic din ce aflate nu era încurajator. Dieter Weizman fusese ucis de o fantomă... O femeie brunetă misterioasă putea să lucreze pentru oricine. Dar eliminarea lui Weizman nu însemna întreruperea afacerilor. Dacă informațiile celor de la CIA erau exacte, atunci „Cartelul de la Sevastopol” va căuta un alt intermediar.

De altfel, și musulmanii bosniaci.

Crista și James mâncară un moment în tăcere.

— Nu s-a găsit nimic în camera lui Weizman? întrebă el.

— Nimic, răspunse Crista cu gura plină.

— Nu se știe nimic despre ce-ar fi putut să fie în valijoara luată de Doina Udvar?

— Nimic.

Terminară dejunul cu o cafea care nu era

expresso decât cu numele.

— Ești cu mașina? întreba Crista.

— Nu.

— Atunci mergem cu a mea și te las unde dorești.

Când tânăra femeie se ridică de la masă, James putu să admire rotunjimile perfecte pe care se mulau pantalonii de schi. Urcară într-un vechi Ford Escort bușit peste tot și în cinci minute ajunseră în față la *Sacher*.

— Ce noroc ai să locuiești aici! zise ea cu o fărâmbă de invidie în glas. Se spune că interiorul e superb.

James îi adresă un zâmbet plin de galanterie.

— În schimb, la tine e superb *exteriorul*...

Crista zâmbi și lăsă ochii în jos. Pulooverul gros îi făcea sânii și mai mari.

— Mulțumesc.

În momentul în care James punea mâna pe clanță, tânăra femeie zise brusc:

— Stai! Am uitat să-ți spun ceva.

Scoase din geantă o notă de plată și i-o întinse împreună cu cartea ei de vizită.

— E numărul la care a sunat Dieter Weizman de la *Schwarzenberg* în ziua morții sale. Nu din cameră, ci de la bar. I-l trecuseră pe nota de plata de la bar dar au uitat să-l dea celor de la Kripo.

James se uită la bucata de hârtie. Era un număr de telefon din Viena.

— Și din camera lui?

— Nimic.

— Mulțumesc. Și, sper, pe curând.

— Ți-am dat numărul meu de-acasă, zise Crista Schöngau. Dar nu stau prea mult acolo. E mai bine să încerci la *Kurier*.

În momentul în care urma să iasă din mașină, Rolls-ul său alunecă de-a lungul trotuarului și se opri la intrarea hotelului. Portiera din spate se deschise și apărură Sandra, divină în taionul ei imitație de panteră și cu părul blond revărsându-se pe umeri. Logodnica lui James avea brațele pline de pachete.

- Ce femeie frumoasă! exclamă, Crista. Și ce mașină!

James nu putu rezista și zise cu un ton de glumă: Amândouă sunt ale mele. *Auf Wiedersehen*.

Sandra îl zări și veni spre el, cu inimitabilul ei mers legănat. Dar se încruntă imediat zărind-o pe Crista la volanul mașinii Ford.

— Cine e târfa? întrebă ea cu o voce în stare să spargă un aisberg.

— O informatoare, răspunse James.

Sandra o fulgeră pe Crista cu privirea.

— Cu sânii pe care-i are? M-aș mira! Pare mai curând o vacă de lapte.

Totdeauna amabilitatea întruchipată!

— Ți-a transmis Elko mesajul meu? întrebă James.

— Bineînțeles, răspunse Sandra strângând din buze. Plec la Bizen, dar mâine am de gând să mă întorc. Privește!

Sandra arată cu bărbia spre intrarea hotelului. Alături de portarul îmbrăcat în uniforma lui cu fireturi se afla un tânăr foarte frumos, cu părul negru și buclat, care adresa un zâmbet seducător tinerei femei.

— E fiul proprietarului hotelului, îi explica ea. M-a agățat mai adineauri și mi-a propus să-mi arate hotelul. Drăguț din partea lui, *nicht wahr?* Am amânat pentru mâine.

Sandra urcă repede în Rolls, având grija ca urcându-se, să-și arate cât mai mult pulpele noului ei adorator și lui James...

James nu mai avea altceva de făcut decât să exploateze informațiile transmise de Crista Schöngau.

CAPITOLUL IV

— Vladimir Sevșenko, zis „Albiciosul”. Avem un dosar despre el, zise cu jumătate de glas Bob March. Îl bănuim că încearcă să vândă plutoniu iranienilor. Un fost membru al cunoscutei GRU. Anul trecut am dat peste el la Zürich într-o afacere de spălare a unor bani mafioți.

— Crezi c-ar putea avea vreo legătură cu „Cartelul de la Sevastopol”?

Cei doi bărbați stăteau la o masă mai retrasă, în fundul barului lambrizat de la *Imperial*, în mijlocul unei gălăgii asurzitoare. O mână de senatori americani luaseră cu asalt barul rotund unde un barman athletic abia avea timp să desfacă

sticlele de whisky pe care onorabilii parlamentari le beau ca pe apă, pe cheltuiala prințesei.

Schimb de experiență...

— S-ar potrivi cu personajul, confirma Bob March.

Sevastopol se află în Crimeea, deci în Ucraina. Dar s-ar putea prea bine să nu aibă niciun amestec în treaba asta...? Va trebui să aflăm mai multe despre șederea lui la Viena. Voi încerca să trimit informația și lui Nicolaevici.

— Și numărul de telefon la care a sunat Weizman?

— Mă ocup și de asta. În mod normal, mâine dimineața ar trebui să avem numele și adresa abonatului. Voi alerta și biroul de la Budapesta în legătură cu această Doina Udvar... Sper ca serviciul de informații ungare să colaboreze cu noi. Le-am promis computere...

Vacarmul devenea intolerabil! Încălziți de alcool, senatorii nu mai aveau nicio rețineră. În sfârșit, un ghid veni să-i ia. Direcția Operă! În bar se instala imediat o tăcere liniștitoare. Bob March se uită la ceas.

— Trebuie să te părăsesc.

James se întoarce pe jos la *Sacher*. A doua zi va închiria o mașină. Rolls-ul albastru era prea bătător la ochi.

* * *

Primul lucru pe care-l zări James, în clipa în care intră în cameră, fu sticla de șampanie pusă la gheață alături de care se afla o carte de vizită cu

câteva cuvinte scrise de mână. „Drept omagiu frumuseții voastre. Bun venit la *Sacher*. Hans Dietrich Mahler”.

James rupse furios cartea de vizită. Nu putea să fie vorba de *frumusețea lui*... întărâtat la culme, ridică receptorul și sună la Bizen.

— Cred că e tare nerăbdător să mă răstoarne în patul lui. Remarcă cu suavitate Sandra, după ce James îi anunță ce descoperire făcuse. Mi-a spus că n-a mai văzut niciodată o femeie atât de... excitantă, că privirea mea îi provoacă amețeli... Când mă gândesc că i-aș putea fi mama!

— Ba chiar bunică!

— Mojicule!

Sandra îi trânti telefonul în nas și el nu o mai sună. Formă numărul dat de Crista dar nu-i răspunse nimeni și sticla de șampanie rămase mai departe la gheață.

* * *

Cineva bătu la ușă. James, înfășurat în halatul lui de casă, se duse să deschidă, după ce-și lua revolverul din valijoara-diplomat, adusă în ajun de Elko Krisantem împreună cu valiza cu haine. I se adusese deja micul dejun. Deci...

— Was is das?

— *Ein Auftrag?*, anunță vocea subțire a unui groom.

James deschise. Tânărul îi întinse o tavă pe care se afla un plic alb lipit cu scotch. Înăuntru găsi un carton alb cu câteva cuvinte: Frau Hildegard Feldbach, Gumpendorferstrasse, 24.

Semnătura consta în două inițiale: R.C.

James verifică în cartea de telefon și găsi imediat. Ba chiar era și un anunț în chenar: „Închirieri locuințe de lux”. Deodată suna telefonul. Legătura era destul de proastă. Sandra îi telefona din mașină.

— Sosesc, îl anunță ea. Voiam să fiu sigură că ești singur...

— Prostuț! zise James înainte de a închide.

Formă numărul respectivei Hildegarde Feldbach. Imediat îi răspunse vocea unei femei, o voce mai curând vulgară.

— Aici agenția Feldbach.

1) Mesaj (n.a.).

— Am citit în cartea de telefon anunțul dumneavoastră, zise James. Caut o locuință de ocazie la Viena. Ceva luxos.

— *Ach!* Am exact ce vă trebuie! *Ein Wunder!* exclamă imediat Hildegarde Feldbach.

Și îi descrie lui James în termeni lirici un apartament de vis, nu departe de Opern Ring, apoi întrebă:

— Când doriți să-l vedeți?

— Pe la prânz. O voi trimite pe soția mea.

— Vă aștept. În fața numărului 24 de pe Nibelungengasse. Apropo, cum o voi recunoaște?

— Nevasta mea e înaltă și blondă. Va veni cu un Rolls albastru.

Respectul îi luă piuitul numitei Hildegarde Feldbech.

După ce închise, James își zise că probabil își

pierdea timpul. Poate că și Dieter Weizman căutase o locuință de ocazie. Dar nu putea să neglijeze nicio pistă.

Sandra sosi după o jumătate de oră. Era de-a dreptul strălucitoare cu bluza ei de dantelă neagra și fusta scurtă evazată la poale, confecționată din mai multe straturi de dantelă neagră.

Tânăra femeie se întinse grațios pe sofaua portocalie și anunță:

— După-amiază voi vizita Schönbrunn împreună cu Hans Dietrich.

— Așa cum ești îmbrăcată?

Fusta era atât de scurtă încât îi putea zări partea de sus a ciorapilor și umbra pântecelui, după o porțiune de piele albă ca laptele. Sandra îi arunca o privire plină de o falsă naivitate.

— De ce nu? Ți-e teamă să nu agăț statuile!

James se apropie de ea fără să răspundă. Își strecură amândouă mâinile sub fustă și ajunse la triunghiul de satin negru care se presupunea că protejează intimitatea tinerei femei. Îl făcu să alunece de-a lungul coapselor, apoi al picioarelor, pe care le îndepărtă unul de celălalt, apoi își înfundă fața între ele. Sandra rămase nepăsătoare preț de două minute apoi, brusc, începu să geamă și să se foiască. După ce fu scuturată de un orgasm violent, James se ridică, dădu jos tot ce avea pe el și o pătrunse dintr-un singur elan.

Nu spusese nici măcar un singur cuvânt.

Apoi începu s-o posede cu mișcări furioase și ea avu al doilea orgasm care îl precedă cu câteva

secunde pe al său. Se desprinsese de ea, ușurat dar încă furios, și zise cu o voce voit distantă:

— Înainte de a-ți duce fantele la plimbare, o să-mi faci un serviciu.

* * *

La numărul 24 de pe Nibelungengasse se înălța un imobil negricios datând de pe la începutul secolului, care părea că niciodată nu fusese întreținut... James, la volanul unui Mercedes închiriat de la *Sacher* cu o oră în urmă și parcat ceva mai departe, o repera fără greutate pe blonda care se plimba pe trotuar. Femeia se repezi la Rolls-ul care tocmai oprise.

Sandra coborî și cele două femei schimbă câteva cuvinte înainte de a intra în imobil.

* * *

Copleșită de respect, Hildegarde Feldbach o invită pe Sandra să traverseze o curte și deschise ușa locuinței. Un parter care se vedea bine că nu mai fusese locuit de o jumătate de secol, întunecos ca o pivniță, atât de murdar încât ar fi alungat și un șoarece. În jur mirosea a umezeală și a varză.

— Mai sunt unele mici lucruri de făcut, anunță Frau Feldbach, dar e foarte liniște aici.

Evident! Cele două ferestre dădeau spre un zid! Ai fi zis că e un adăpost antiatomic... Frau Feldbach nu-și pierduse aplombul, vorbind întruna. Sandra bătu în retragere până la mașină și își luă la revedere.

După cinci minute, James se întâlnea cu ea în față la *Sacher*.

— De ce m-ai pus să vizitez gaura aia de sobolani? izbucni Sandra.

— Pentru „nevoia” mea, zise James voit-misterios.

Ea dădu din umeri.

— M-am săturat de „nălucile” tale. După-masă mă duc la Schönbrunn. Apropo, am descoperit un nou magazin de decorațiuni pe Kärntner Strasse. O minune! Am văzut ultimele creații. Printre care un pat cu baldachin din fier forjat pe care tare aş vrea să-l încerc.

— Cu mine?

— Dacă nu ești prea ocupat... Altfel Hans Dietrich mă va rezolva cu cea mai mare plăcere.

*

* * *

Instalat la volanul Mercedesul său anonim, la trei case de imobilul în care locuia Hildegarde Feldbach, James asculta radioul ca să treacă timpul. Era posac. Sandra își luase zborul într-o mașina Porsche portocalie să viziteze Schönbrunn cu fantele ei... Nu se știa ce va face după aceea, dar nu era exclus să încerce faimosul pat, la nevoie chiar în magazin.

Fantasmale i se risipiră brusc. Hildegarde Feldbach ieșise din imobil. Femeia făcu câțiva pași și urcă într-un enorm Mercedes S 600 negru - o mașină de ministru - în care dispărea pur și simplu. Un astfel de standard, pentru o simplă funcționară a unei agenții imobiliare. Era ciudat...

James o urmări fără probleme. Tipa conducea

ca melcul și abia se vedea în mașina din cauza taliei sale mici. Femeia parcă mașina lângă Heidein Platz și intră într-un imobil luxos. După două ore încă se mai afla înăuntru! între timp intraseră și ieșiseră mai multe cupluri. Hildegarde arăta apartamentul unor oameni recrutați prin intermediul unor anunțuri date la mica publicitate.

James fu gata să se lase păgubaș. Dar femeia aceea era singura lui pistă. Trebuia să se agațe de ea. Dimineăta devreme o sunase pe Crista Schöngau care nu avea nicio alta informație pentru ei. Nimeni nu ceruse cadavrul lui Dieter Weizman iar ancheta celor de la Kripo ajunsese într-un punct mort din lipsa unor elemente concrete.

* * *

Se făcuse cinci!

James nu mai rezista. Nu lipsise decât atât cât să-și cumpere o specialitate vieneză de la un chioșc, ca să nu moară de foame. Urmărirea aceea i se părea din ce în ce mai idioată. Probabil că Dieter Weizman telefonase pentru o afacere imobiliară... Iar Mercedesul 600 se putea explica pur și simplu prin existența unui amant bogat...

În sfârșit, Hildegarde Feldbach ieși din imobil. Urcă în Mercedes, porni pe Opern Ring, apoi se îndreptă spre est. În curând lucrurile deveniră cât se poate de clare. Femeia părăsea Viena pe autostrada A 4 care ducea spre est, cea pe care o folosea și James ca să ajungă la Bizen. După câteva minute, Frau Feldbach semnaliza și

apuca pe bifurcația care ducea la Schwechat, aeroportul din Viena!

James o lăasă să ia puțin avans și trase mașina în parcare aeroportului. Apoi o reperă în hol, în fața tablei electronice care afișa sosirile. După care se îndrepta spre sectorul curselor internaționale. James cercetă și el tabela electronică.

În următoarea oră era prevăzută sosirea mai multor avioane. Unul dintre ele îi reținu privirea. Era vorba de cursa OS 432 care venea de la Moscova și Kiev...

Urcă la galeria de la primul etaj de unde vedea toată pista. Așezată pe o banchetă, în fața ieșirii, Frau Feldbach fuma nervoasă. Difuzoarele anunțară ca avionul de la Kiev va avea o întârziere de o jumătate de oră. Hildegarde Feldbach stinse imediat țigara, avu o scurtă ezitare apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre bar.

Prin urmare, persoana pe care o aștepta venea de la Kiev.

James intră într-o cabină telefonică și-l sună pe Bob March.

— Poate punem mâna pe lozul cel mare! jubila el.

„Lozul cel mare” apăru patruzeci și cinci de minute mai târziu. Era un bărbat corpulent îmbrăcat cu o șuba, cu o față colțuroasă, de culoarea unei chiuvete murdare, și fruntea îngustă. Singurul lui bagaj era o valioară-

diplomat. Hildegarde Feldbach se repezi la el, se ridică în vârful pantofilor și-i trase o sărutare de ventuză frecându-se de el. Până când noul sosit o îndepărtă de el cu oarecare nervozitate și porniră amândoi spre parcare.

James nu știa cum arata Vladimir Sevșenko, dar ar fi putut să fie chiar el. În orice caz, nu părea să fie vorba de un simplu client.

La întoarcere conduse necunoscutul. James se menținu cu prudența la o distanță de două mașini în spatele lor. Se întorceau la Viena. După ce ajunseră în centru, James pricepu imediat că se îndreptau spre imobilul în care locuia Frau Feldbach.

Nu-i mai rămânea decât să-l identifice pe necunoscutul sosit de la Kiev.

* * *

— Vladimir Sevșenko se afla în avionul care făcea cursa Kiev-Viena, îl anunță omul de la CIA care tocmai primise lista pasagerilor de la „corespondentul” său de pe aeroport.

— N-au mai rămas decât semnalmente.

— Le vom avea în cinci minute, zise americanul. Kievul mi le trimite prin fax.

Bob March aprinse o țigară și se destinse. În sfârșit o veste bună! Biroul era plin de fum albastru când secretara aduse documentele pe care americanul i le întinse imediat lui James. O fotografie transmisă prin fax.

Este chiar bărbatul pe care l-am văzut cu Frau Feldbach, confirma James. Nu poate fi nici

cea mai mică îndoială în această privință.

— Bingo! făcu Bob March.

— Dacă vrei, zise James. Sevșenko era deci în legătură cu Dieter Weizman. Noi știm că e un negustor de arme. A părăsit Viena imediat după asasinarea lui Weizman, efectuând o călătorie fulger. S-ar fi dus deci să primească noi dispoziții. Și, după toate aparențele, s-a întors cu ordinul de a duce mai departe afacerea.

— Și, supraveghindu-l, vom ajunge la cel care îl va înlocui pe Weizman, conchise Bob March. Sau poate chiar la cumpărători.

— E posibil, recunosc James. Dar asta nu ne spune cine l-a ucis pe Dieter Weizman și de ce?

Americanul înlătură obiecția cu un gest al mâinii.

— *We don't give a shit!*⁸ Noi căutăm informații *precise*, utilizabile la momentul potrivit pentru a face să eșueze această tranzacție. Acum avem o șansă să le obținem...

James nu insistă. Părerea lui era că, atâta vreme cât nu se va găsi explicația morții lui Weizman, riscau surprize dintre cele mai neplăcute. Dar de ce să-și piardă timpul discutând? Viitorul va arăta cine a avut dreptate.

— Situația nu mai e aceeași, zise el. Poate că Weizman ar fi colaborat cu noi, ceea ce nu mai e cazul cu Sevșenko.

— Evident, admise Bob March. N-are chef să vadă milioane de dolari trecându-i pe sub nas...

Deci trebuie să acționăm fără știrea lui. Și să fim prudenți...

— Crezi? întrebă James ironic.

— Am impresia că altcineva a vrut să provoace eșecul operațiunii, zise omul de la CIA.

— Sârbii?

— Posibil.

— În cazul ăsta, vor încerca din nou, conchise James. Și în măsura în care cred că participam și noi la aceasta afacere

— Toată lumea știe că CIA îi ajută pe musulmanii bosniaci

— S-ar putea să ne aibă și pe noi în vedere în acțiunea lor de răzbunare.

— Sârbii sunt greoi, îi auzi de la un kilometru, replică americanul. Cu experiența pe care o ai...

James nu catadicsi să răspundă. Acest gen de frază suna ca un epitaf...

CAPITOLUL V

Vladimir Sevșenko plimbă o privire agasată peste mulțimea flecară din elegantul restaurant al hotelului *Saucer*, cu pereții tapisați cu catifea roșie. Era exasperat de baletul chelnerilor, de oglinzile vechi din jur, de lambriurile aurite și mai ales de acei aristocrați vienezi care îi aruncau priviri ofuscate din cauză că nu avea cravată la gât. Fără a mai pune la socoteală că era neras și avea unghiile murdare...

Ucraineanul își plimbă privirea disprețuitoare

asupra mesenilor, gândindu-se la cele câteva milioane de dolari ascunși în Elveția, care făceau pui. După ani de zile în care nu câștigase decât câteva mii de ruble ca ofițer GRU, acum era de-a dreptul uluit de sumele colosale care-i cădeau din cer, datorită traficului rentabil pe care-l practica Mafia ucraineană. Asta îi dădea un sentiment de superioritate nemăsurată.

— Nu mănânci nimic, *Shatzie*, zise tristă Sissi. Văzându-i paharul gol, chelnerul veni săi toarne o porție bună de coniac, din sticla de pe masă. Vladimir Sevșenko goli paharul dintr-o răsuflare. Sticla era deja pe trei sferturi goală. Numai asta băuse de la începutul mesei.

Privi în jurul lui, măsurând prăpastia care îl despărțea de ceilalți meseni. Probabil că numai el purta sub pulover un revolver automat „Dragonov” încărcat cu gloanțe explozive. Nu era nevoie să tragi de două ori...

Apucă sticla și-și turnă singur în pahar. Avea impresia că pierde timpul și era nerăbdător ca de a doua zi să reînceapă afacerile. El ar fi rămas în apartament, dar Sissi era moartă după restaurantele astea de lux.

Deodată, Vladimir Sevșenko avu chef să se distreze șocându-și vecinii. Își așează mâna pe coapsa amantei sale, împinse foarte sus rochia, și băgă mâna între pulpe. Sissi abia avu timp să arunce șervetul peste mâna lui Vladimir. Chelnerul se uita ținută la ei. Vladimir Sevșenko apucă mâna lui Sissi și o așează pe pantalonii lui.

— Ce-ar fi să mi-o freci un pic? Îi ceru el cu voce tare. Sissi se făcu stacojie la față. Vecinii auziseră. Se aplecă la urechea amantului ei, cumplit de jenată.

— O să-ți fac asta acasă. Așa cum îți place ție.

Privirea aprinsă a lui Vladimir Sevșenko era ațintită spre o femeie tânără așezată în fața lor. Ucraineanul se aplecă spre Sissi.

— Ai văzut-o pe putoarea aia? Sunt sigur că e în călduri! Nu vrei să te duci să-i spui să vină cu noi?

Sissi reuși să ia un aer jignit. O mică orgie nu i-ar fi displăcut, dar cunoștea prea bine societatea vieneză.

— E cu soțul ei, îi atrase ea atenția.

— Ei, și! Pe ea o vreau, nu pe el.

— Mă ai pe mine... se fandosi ea. O să-ți fac tot ce vrei...

Sissi începea să fie cuprinsă de panică. De la o anumită cantitate de alcool, Vladimir devenea incontrolabil. La Kiev se ducea în localuri cu prietenii lui mafioți și putea să-și permită orice. O dată se agățase de o femeie de la masa vecină, bărbatul ei protestase și doi dintre prietenii lui Vladimir îl trăsese ră afară și îl omorâseră în bătaie. În timp ce Vladimir o viola...

Ucraineanului îi era foarte greu să conștientizeze că la Viena nu era același lucru. O lăsă pe roșcată și se întoarse la Sissi.

— Dă-ți chiloții jos! îi ordonă el.

Chiar în momentul acela chelnerul veni la ei

și-i întrebă cu o voce mieroasă:

— Vreți și desert?

Vladimir Sevșenko ridică spre el o privire injectată de sânge și glumeață.

— Cum să nu! O fofoloancă zemoasă...

Chelnerul reuși să zâmbească și se retrase, în timp ce Sissi comanda cu o voce ascutita:

— O înghețată cu praline, *Herr Ober*...

— Chiloții! repetă Vladimir puțin mai tare.

Dacă nu, ți-i smulg...

Sissi simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Dacă i se împotriva, ucraineanul ar fi fost în stare să facă un scandal monstru...

Femeia se foi pe scaun și reuși să-și împingă chiloții mici de nylon negru de-a lungul picioarelor. Vladimir i-i smulse din mână și-i puse cu calm pe masă, lângă coșul cu pâine, sub privirile vecinilor... Și, imediat, își băgă din nou mâna între coapsele amantei sale.

Sissi se încorda toată, ca atunci când simți că te doare la dentist... Vladimir Sevșenko era vesel nevoie mare. Se simțea stăpânul lumii. Oamenii de la mese se uitau cu toții în farfuriile lor. Ucraineanul rânji.

— Haide, freacă-mi-o!

Cu lacrimi în ochi, Sissi împinse masa și se ridică.

— Vino, vino!

Femeia adresă chelnerului un zâmbet de naufragiată.

— Soțul meu nu se simte bine, ne întoarcem...

zise ea.

Ieșiră pe ușa care ducea într-un salon mare și pustiu. Cu ochii injectați de sânge, Vladimir o apucă pe Sissi de mână și o trase spre una dintre canapele. Sissi se opuse din toate puterile.

— Nu, vino acasă! *Bitte!*

— Pâlcu acum vreau să te f... răspunse Vladimir Sevșenko cu o eleganță rafinată...

Sissi simțea că îi fierbe creierul. Era imposibil să-i scoată din cap ideea asta fixă! Ce rușine! Deodată îi veni o idee, căci cunoștea la perfecție hotelul.

— Vino! îi zise ea. Cunosc un loc unde vom fi liniștiți.

Și îl trase după ea pe culoarul din stânga. Galeria unde se aflau fotografiile tuturor personalităților care dormiseră în acel hotel. După aceea urma o încăpăre cu un biliard, ceea ce ațâța fantezmele lubrice ale ucraineanului. O apucă pe Sissi de coapse și o ridică în sus ca pe un fulg.

— Nu, nu! șopti ea. Sus!

Sissi arătă spre o scară care ducea la primul etaj, rezervat pentru dineurile private, accesul fiind barat de un cordon de catifea. Ea îl dădu la o parte și urca scările, trăgându-și amantul după ea. În încăpărea de sus se aflau câteva divane foarte joase, din catifea roșie. Epuizată, Sissi se lăsă să cadă pe unul dintre divane. În sfârșit, scăpase de scandal!

Înviorată, femeia se apucă să-i desfacă centura lui Vladimir Sevșenko, care se clătina în

fața ei.

Îi desfăcu șlițul și îi luă în gură sexul violaceu. Vladimir Sevșenko scoase un mârâit de satisfacție. Sissi se grăbea să-l satisfacă cât mai repede. Din păcate, ucraineanul profita de această răsfățare cu redutabila nepăsare a bețivilor, fără să pară că vrea să termine.

Deodată își smulse centura, ceea ce făcu să-i cadă revolverul și pantalonii săi alunece pe glezne. Bărbatul se lăsă să cadă în genunchi în fața divanului. Mâinile lui enorme apucară coapsele femeii și le desfăcură. Apoi o pătrunse apăsându-se cu toată greutatea.

*

* * *

James nu vedea decât spatele ucraineanului și mișcarea pendulara a feselor sale acoperite cu peri negri. Sissi gemea în cadență, pironită pe covorul roșu. James se trase înapoi. Îi supraveghea pe cei doi de la începutul serii. Când părăsiseră sala restaurantului, James crezuse că era vorba de o întâlnire discretă și îi urmărise. Dar nu era decât satisfacerea unui capriciu. Cobori încet treptele.

— *Komm! Komm!* implora Sissi.

Ucraineanul era ca un metronom stricat. Cu maxilarele încheștate, bărbatul se mișca din ce în ce mai repede, nereușind să-și obțină plăcerea. Erau amândoi lac de nădușeală dar nu se opreau. În cele din urmă se arcui, pătrunzând și mai adânc, în timp ce reușea în sfârșit să termine...

Imediat după aceea căzu într-o parte și adormi!

Sissi se ridică năucită, încercând zadarnic să-l scuture. Deja sforăia... Zări revolverul și-l băgă în Geantă. Apoi, de bine de rău, îi trase și-i încheie pantalonii. Dar era imposibil să-l miște din loc... Nu exista decât o singură soluție. Scotoci în haina lui și scoase un teanc mare de bancnote de o mie de șilingi, apoi se repezi pe scară în jos.

Palidă la față de rușine, Sissi se năpusti în sala restaurantului. Masa lor fusese deja strânsă. Se repezi la chelner și îi puse în mână cu fermitate trei mii de șilingi.

— Îmi pare rău, zise ea, soțului meu i s-a făcut rău. Va trebui transportat până la mașina...

— Voi chema o ambulanță, propuse el.

— *Nein, nein*, fără ambulanță...

Trei mii de șilingi se adăugară primilor...

Fu nevoie de cinci oameni și de o cuvertura pentru ca Vladimir Sevșenko să poată fi purtat până la Mercedesul 500... Nu se trezi. Sissi conduse mașina până acasă, coborî și se repezi la parter. Doi dintre oamenii lui Sevșenko locuiau într-o garsonieră. Cecenii foști luptători, erau masivi ca niște stâlpi de beton. Se treziră mormăind și reușiră amândoi să-l urce pe ucrainean la amanta lui.

Până la urma nu se înregistrase decât o singură pierdere: chiloții rămași pe masa de la *Sacher*. Sissi adormi îmbrăcată, lăsându-și amantul pe mochetă. Înainte însă îi pusese la loc

în buzunar ce mai rămăsese din teancul de bancnote, dar oprise zece mii de șilingi pentru emoțiile prin care trecuse.

Vladimir Sevșenko verifica cu grija cartușele explozive din revolver. Cadou din partea unui „Spetsnaz”, căci în comerț nu se găsea așa ceva. Făcea prea multe ravagii... Sissi își termină dușul, se înfășură într-un prosop și se proțăpi în fața lui.

— Ce bine-a fost aseară! se fandosi ea.

— Aha...

Montă încărcătorul cu un pocnet sec și băgă arma la centură. Mai avea încă ochii injectați de sânge după beția din ajun...

— La ce oră plecăm? întrebă Sissi.

Vladimir Sevșenko nici nu clipi.

— Tu nu pleci. Tu rămâi aici pentru mesaje.

Sissi aproape că bătu din picior.

— De ce nu mă iei niciodată cu tine? Vorbesc slovena... Și pe urmă eu am preluat acel apel...

El dădu din umeri fără să răspundă, se ridică și merse până la fereastră. Se temea de poliția austriacă din cauza scandalului din ajun. Dădu la o parte perdeaua și cercetă strada cu privirea, chiar în momentul în care un Mercedes cenușiu oprea puțin mai departe. Dar din mașină nu coborî nimeni... Și asta îl alarma. Nu-i plăcea chestia asta. După zece minute de stat în fața ferestrei, Vladimir Sevșenko căpătă convingerea că era supravegheat.

Fu cuprins de o furie oarbă și se întoarse brusc.

— Cu cine te-ai întâlnit în absența mea? întrebă el.

Sissi se încordă toată, sigură de nevinovăția ei.

— Cu nimeni! De ce?

— Ce, cu nimeni? Ai stat în casa?

— Nu, am lucrat, am arătat apartamente...

Începu să-i enumere toate întâlnirile. El o privea pe sub sprâncene, ca un elefant gata să pornească la atac.

— N-ai vorbit cu nimeni despre mine?

Sissi sări în sus indignată.

— Bineînțeles că nu!

— N-au venit copiii?

Femeia se așeza, simțind că n-o mai țin picioarele.

— Copiii! De ce să vină? Nu, bineînțeles. Dar de ce?

Vladimir Sevșenko se înfierbântă. El nu cunoștea decât situații simple.

— Ai vorbit cuiva, pentru că sunt supravegheat, zise el.

Ucraineanul veni spre ea. Sissi nu avu timp să evite primul pumn care o lovi în maxilar. Avu impresia că îi sar toți dinții din gură. A doua lovitură de pumn îi opri urletul. Se poticni, gata să cadă, dar amantul ei o ridică. Cu o altă lovitură de pumn îi sparse arcada stânga, apoi continuă s-o lovească ca un automat, cu detașare, fără să-i pese de țipetele ei.

Când credea că cineva îl minte, ucraineanul

nu cunoștea decât o singură soluție: să lovească până când celălalt mărturisește sau crapă...

Sissi reuși să se târască până în spatele unei canapele. În momentul acela se auziră bătăi violente în ușa de la intatre. Cu revolverul la spate, ucraineanul întredeschise ușa și dădu peste fața severă a unui vecin. Înțelegea germana cât să priceapă ce spune celălalt. Avertismentul era cât se poate de clar. Dacă tămbălăul mai continua, locatarul avea să cheme imediat poliția... Vladimir Sevșenko îi trânti ușa în nas.

Când reveni în cameră, Sissi nu mai era acolo. Reușise să se târască până în sala de baie unde se încuiase. Vladimir Sevșenko ezita să spargă ușa. Idiotul de adineauri ar fi fost în stare să-și pună amenințarea în practică și nu era momentul să atragă atenția asupra lui. Termina cu îmbrăcatul, își luă valijoara și coborî la parter la Djokar și Addi, gărzile lui de corp.

* * *

James lăsă câteva mașini între el și Mercedesul 600. În oraș era ușor, dar ajunseră la canalul paralel cu Dunărea, în estul Vienei. Vladimir trecu dincolo și preferă să se deplaseze pe malul nordic, în sens unic, traversând mai târziu *Südost Autobahn* și continuându-și drumul spre nord. Cu puțin înainte de a ajunge la intersecția de la Praterstrasse, Mercedesul începu să semnalizeze. James semnaliza și el.

Mercedesul din fața lui încetini. James trecu

pe banda celor care coteau la dreapta.

Chiar în momentul în care se schimba culoarea semaforului, omul de la volanul Mercedesului schimbă vitezele și țâșni tot pe drumul care mergea pe lângă canal. James nu putu să facă la fel, stingherit de alte mașini. Când reuși să iasă dintre celelalte mașini, Mercedesul 600 dispăruse de mult. James merse mai departe, traversa Dunărea și trebui să părăsească autostrada ca să nu se trezească la dracu-n praznic. Îi pierduse pe Sevșenko și gărzile lui de corp.

În timp ce se întorcea spre centru, furios pe el însuși, își zise că nu mai putea încerca decât un singur lucru. Era un mare risc, dar era ori asta, ori nimic.

Era a treia oară când apăsa pe butonul soneriei de la ușa apartamentului în care locuia Hildegard Feldbach. În momentul în care se pregătea să plece, ușa se întredeschise lăsând să se zărească un antreu întunecos.

— Ce doriți? întrebă o voce înăbușită.

— Frau Feldbech, bitte?

— Da, eu sunt. Cine sunteți?

James nu-i distingea decât silueta.

— Sunt un prieten al lui Dieter Weizman, răspunse el. Trebuie să vorbesc foarte repede cu Vladimir Sevșenko.

Urmă o tăcere scurtă, apoi amanta ucraineanului zise cu o voce nesigură:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Femeia vru să închidă ușa, dar James se opuse.

— *Ein Moment, Frau Feldbach.* Știu că Vladimir Sevșenko locuiește aici. Este foarte important să mă întâlnesc cu el. Legat de ceea ce i s-a întâmplat prietenului meu Dieter.

De data asta simți că reușise să câștige oarecare teren. Hildegarde Feldbach deschise larg ușa și lumina din antreu se aprinse. James n-o mai recunoscuse pe amanta lui Vladimir Sevșenko. Ai fi zis că avusese ghinionul să calce pe o mină. Toată partea de jos a feței era un enorm hematom, care îi deforma maxilarul, strâmbându-i trăsăturile. Buza de sus își triplase volumul iar nasul semăna cu un cartof. În ciuda luminii slabe, femeia purta ochelari negri.

— Cine ești? îl întrebă ea scoțându-și ochelarii.

Nici ochii nu arătau mai bine... Erau umflați și pe arcada stângă avea o coajă mare de sânge.

— Numele meu are puțină importanță, zise James. Trebuie să vorbesc cu Vladimir.

Hildegarde Feldbach se uită la el ezitând. În altă situație, nu i-ar fi spus nimic. Dar acum era copleșită de furie. O podidea plânsul când își vedea fața desfigurată. Îl ura pe ucrainean.

— A plecat în dimineața asta în Slovenia, răspunse ea.

— Unde?

— La Bled. Să se întâlnească cu cineva.

— Cu cine?

— Cred că-l cheamă Tolman. Nikolas Tolman. Am vorbit cu el la telefon. Acum, pleacă.

* * *

— Nikolas Tolman! Ne învârtim în continuare printre cunoștințe! exclamă Bob March. SOVA îl consideră unul dintre cei mai mari traficanți de arme din Slovenia. Lucra cu Weizman. Recepționa armele aduse la Maribor de Weizman și le trimitea mai departe în Bosnia cu elicopterele. Poate că el l-a lichidat pe Weizman, ca să nu mai împartă comisionul. Ai grijă pe unde calci...

— Se poate conta pe sloveni? întreba James. Bob March se strâmbă.

— Moderat. Nikolas Tolman are sprijinitori noi la Ministerul Apărării. Dar am un om la Ljubljana. Șeful Biroului I din cadrul amintitei SOVA. Comandantul Martin. E un pseudonim, nu-i cu cunosc adevăratul nume. Lata numărul lui de telefon.

James cercetă harta regiunii. Bled se afla la vreo treizeci de kilometri de frontiera austro-slovenă. Nu departe de Klagenfurt. Era mai bine să se deplaseze cu mașina. Asta îi permitea să ia cu el revolverul.

Se uită la ceas și văzu că se făcuse unsprezece.

— Aș putea să fiu acolo pe la sfârșitul după-amiezii zise el. Dar nu voi putea să fac nimic altceva decât să-l supraveghez pe Sevșenko. Dacă dau de el.

— N-ar fi deloc rău, aproba Bob March. Cu

cât vom avea mai multe elemente despre acest caz, cu atât vom putea interveni mai eficace. Poate că datorită acestei Hildegarde Feldbach l-am găsit pe înlocuitorul răposatului Dieter Weizman.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, îl sfătui James. Trec pe la hotel și pe urmă plec în Slovenia.

* * *

Pe pat găsi un bilețel: „Nu iau dejunul aici. S”. James îl mototoli furios. Sandra își continua „idila” cu frumosul Hans Dietrich. Se gândise s-o ia cu el în Slovenia. De ciudă sună la redacția ziarului *Kurier* și întreba de Crista Schöngau. Și avu norocul s-o găsească. Îi spuse că pleacă la Bled și o întreabă dacă auzise de Nikolas Tolman.

— Îl cunosc! exclamă ea. I-am luat un interviu. E consulul onorific al Liberiei.

— Al Liberiei! zise James stupefiat. E negru?

— Ba e alb ca noi doi! răspunse Crista râzând. E o combinație. Mi-ar plăcea să vin și eu.

— Ce te împiedică?

Ea rămase câteva clipe tăcuta, apoi întreba:

— Vorbești serios?

— Bineînțeles. Dar plec imediat.

— Nicio problemă! Vino să mă iei din fața casei peste o jumătate de oră.

James închise, își făcu valiza, lăsă un bilet pentru Sandra și coborî. După treizeci și cinci de minute se oprea în fața imobilului în care locuia Crista. Tânăra vieneză îl aștepta pe trotuar, îmbrăcată într-o haină de piele neagră care îi

cobora până la călcâie. Aruncă geanta pe bancheta din spate și urcă lângă el.

* * *

Autostrada E 66, aproape pustie, șerpuia printre culmile înzăpezite ale munților. Părăsiseră Viena de trei ore. Crista fuma țigară după țigară, în timp ce vorbea cu aprindere despre meseria ei.

— Nikolas Tolman e periculos, zise ea. Am făcut o ancheta asupra lui. Are legături cu Mafia croată și cu borfașii sloveni. Falsul sau statut de diplomat îi conferă o imunitate aproape totală.

În apropiere de Wolsberg începu să ningă și James se concentra asupra conducerii mașinii.

În curând ninsoarea deveni foarte abundenta îngreunând vizibilitatea. Și pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, ceața invadează autostrada, forțându-l să meargă cu zece kilometri la oră. Se uită la ceas. Înainte de miezul nopții nu aveau cum să ajungă la Bled. Trebui să facă o deviere brusca pentru a evita un camion care mergea cu cinci kilometri la oră. Crista țipa de frică.

— Hai să ne oprim! Puțin mai încolo e un „Rastplatz”.

Conducerea devenea periculoasă și James își zise că asta era ce mai buna soluție. Lasă motorul să meargă. Nu se vedea mai departe de un metru! La radio se transmitea muzica, înăuntru era cald și după câteva minute Crista suspina leneș.

— Mi-e cald!

Își descheie haina lungă de piele și James

simți cum îi crește tensiunea arterială. Crista purta pe dedesubt un pulover care i se mula foarte strâns pe corp, sub care se vedea clar că nu purta sutien, și o fustă mini care se oprea în partea de sus a coapselor...

Privirile li se încrucișară. Tânăra zâmbi. În ochii ei albaștri plutea o lumină tulbure. James lăsă ochii în jos și văzu că sânii se ridicau de parcă ar fi alergat. Atmosfera era încărcată de electricitate. James puse mâna pe coapsa ei și Crista suspină slab:

— Stai! Mă exciți.

Drept răspuns, James se apleca și o sărută. Buzele tinerei femei se deschiseră primitoare, apoi Crista se retrase și zise:

— Ușurel, eu conduc jocul.

Limba ei începu să se joace încetișor cu a lui, dar îi îndepărtă mâna de coapsele ei. În schimb desfăcu toți nasturii cămășii lui James și se aplecă gâdilându-i mameloanele cu o abilitate diabolică. Se juca cu nervii lui. James îi luă mâna și-o duse la el. Docilă, Crista începu să-l maseze... Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, izolându-i de lume. Totuși Crista nu-l lăsa s-o mângâie, dar îi elibera sexul și îl strânse între degete cu un zâmbet lacom.

— Azi eu sunt la conducere, murmură ea... mai târziu va veni și rândul tău.

Mai târziu, când ridică capul, James văzu că ninsoarea încetase.

*

* * *

Farurile luminară un hotel modern, stil cabană. Aici timpul era splendid. Se aflau la Bled și erau orele zece seara. James se-ntoarse spre Crista.

— Știi unde locuiește Nikolas Tolman?

— Da. Vrei să mergi acum la el?

— Nu, doar să verific ceva.

— Atunci hai să întoarcem și apoi faci la stânga ea și cum ai merge la Schloss.

La capătul unui mic lac, cocoțat pe un pisc, un castel medieval ca din basme domina localitatea Bled. Pe străzi nu era nici țipenie de om. James urmă instrucțiunile și ieșiră din oraș urcând spre nord.

— La dreapta, zise ea când ajunseră în cătunul Grimscice.

Un drum se întindea de-a dreptul peste câmp. După trei sute de metri, James zări o casă mare și galbenă cufundată în întuneric, situată pe un promontoriu, net diferita de fermele din vecinătate. Opri la o oarecare distanță și observă cu atenție casa. În fața staționau oprite patru mașini. Două Mercedesuri înmatriculate în Slovenia cu o placă CD, o mașină Golf și Mercedesul 600 al lui Vladimir Sevșenko.

CAPITOLUL VI

James nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea Schöngau. Tânăra austriacă vorbea la

telefon în slovena cu Nikolas Tolman din camera lor de la marele hotel *Toplice*. Soarele strălucitor se reflecta în apele albastre ale lacului. Locul acela dintre crestele muntoase era de-a dreptul paradiziac. În cele din urmă ziarista închise telefonul într-o Stare euforica.

— Gata! îl anunța ea. E de acord să se întâlnească cu mine. Peste o oră la capela de la *Blejski Grad* (1).

— Ce i-ai spus?

— Că fac o ancheta despre moartea lui Dieter Weizman. A pretins că nu știe nimic, dar a acceptat să stăm de vorbă. Ce vrei să-l întreb?

James ezita. Făcuse acest demers pentru a se lămuri mai bine asupra personajului numit Weizman. Sperase că îl va primi la el și că va da ochii cu Sevșenko. Puțin cam dezamăgit, o sfătui pe tânăra femeie:

— Încearcă să afli cu ce se ocupă în acest moment, dacă face deplasări. Fii prudenta. N-am să fiu departe, în caz că...

Crista zâmbi încrezătoare.

— Oh, nu risc nimic, tot timpul e plin de turiști.

Seara trecută ajunseseră la hotel frânți de oboseală și înfometați, așa că se culcaseră fără niciun fel de recreere erotica. Crista se sculase în zori și când James deschisese ochii, ea era deja îmbrăcată. După un mic dejun îndestulător pentru un întreg regiment, tânăra femeie se machie. Apoi coborâra la mașină.

Blejski Grad se afla în nordul lacului, la un kilometru înainte de Grimscice. O cărare în pantă ducea până în parcare deja plină de mașini. James porni pe niște scări de piatră interminabile care duceau la o mică esplanadă ce domina lacul. Luase cu el revolverul extraplat. Pentru a ajunge la capelă se plătea modica suma de trei sute de *tolari*. Din prima sală a muzeului, o scară îngustă de piatră ducea direct la capela.

— Du-te, îi zise James tinerei femei.

James zăbovi în fața scheletului unuia dintre foștii castelani, expus într-un sicriu deschis. Era lume puțină. Turiștii veneau mai ales pentru peisaj și pentru *Gasthaus*.

După cinci minute de așteptat în capelă, inima tinerei femei începu să bată cu putere. În muzeu intraseră doi bărbați care nu prea aveau aerul unor amatori de artă. Două „animale” în geci de piele, cu trăsături brutale și statură de docheri. Cei doi se îndreptară direct spre scara, trecând prin fața lui James fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Amândoi semănau perfect cu cei doi oameni care călătoreau cu Vladimir Sevșenko...

James porni pe urma lor și ajunsese la timp ca să-i vadă deschizând ușa capelei.

Cu siguranța că nu intrau acolo ca să se roage...

* * *

Crista Schöngau, aplecată peste balustrada de piatra care domina culoarul din mijloc al capelei, privea la miile de monede și de bancnote

aruncate de oameni pentru a le purta noroc. În acea veche capelă nu era nicio mobilă, totul fusese jefuit de comuniștii iugoslavi. Tânăra femeie se întoarse când auzi scârțâitul ușii.

Imediat simți că i se pune un nod în gât când îi văzu pe cei doi bărbați care intraseră. Nu avu deloc timp să reacționeze. Unul dintre ei. Se apropie și întrebă:

— Sie sind Crista Schöngau?

— Jawohl. Warum?

Bărbatul răspunse într-o germana aproximativă.

— Șefu' a zis tu nu mai plictisești.

Însoțitorul lui o și apucase în brațe, ridicând-o în sus ca pe un fulg. Crista scoase un țipăt strident. Bărbatul se întoarse pe loc trecând-o pe tânăra femeie peste balustrada.

Apoi o aruncă în gol exact în momentul în care ușa se deschidea și apărea James.

Strigătul tinerei austriece căzând de la o înălțime de trei metri îi sfredeli urechile. Cele două bai ce se întoarseră cu ața la el ca doi buldogi. Unul dintre ei bombăni în germană:

— Du, nicht fröhlich? O)

Amândoi veneau spre James. Dar când văzură țeava revolverului îndreptată spre ei, gorilele se opriră brusc, mijind ochii surprinși. Era clar că nu primiseră instrucțiuni pentru o astfel de situație. James alergă până la balustradă și se aplecă peste ea, auzind gemetele tinerei femei. Crista zăcea pe o parte, ținându-se cu amândouă mâinile de

picioarul stâng.

Cele două brute se repezică spre ușă, James se întoarce și ridică revolverul.

Cei doi se opresc în loc, masivi ca niște menhire. Deodată, în spatele lor se ivește o nouă siluetă.

Vladimir Sevșenko, îmbrăcat într-o haină largă de piele apărută cu un aer plin de răutate. În mână avea totuși revolverul pe care îl ținea îndreptat spre James. Situația se complică. Pe culoar se vedea un grup de turiști. Vladimir Sevșenko le strigă fără să se întoarcă:

— Geschlossen! Raus! (1)

Nimeni nu mai insistă în fața staturii lui impresionante. Se adresează oamenilor lui într-o limbă necunoscută de James. Cele două brute se strecură în spatele lui și dispărură. Apoi ucraineanul își îndreaptă toată atenția asupra lui James.

— De ce tu mă urmărești? zise el în germană. O să-ți trag un glonț în cap.

James simți că omul din fața lui ar fi în stare să tragă fără nicio ezitare. Nu rezolvau nimic dacă se împușcau unul pe altul.

— Tu l-ai ucis pe Dieter Weizman? întrebă el, sperând să-l prindă pe picior greșit.

Furia instantanee se zugrăvi imediat pe fața ucraineanului.

— *Schweinehund!* Putoarea aia de unguroaică care s-a cărat cu banii!

Revolverul lui mare tremura de furie.

— Ce bani?

Ucraineanul îl străpunse cu privirea lui plină de viclenie, își recapătă sângele rece și zise:

— Ce-ți pasa ție? Cine ești tu?

— Un prieten al lui Dieter.

— Tu ai fost la idioata aia de Sissi ieri dimineață. Chiar credeai că n-o să-mi spună? De ce mă urmărești?

Hotărât lucru, proverbul canadian „femeia bătută e o femeie fericită” era mai actual ca oricând.

— Vreau să aflu cine l-a ucis pe Dieter Weizman.

Se amenințau în continuare reciproc. Lângă ușa se adunaseră mai mulți turiști. O voce spuse în germană;

— Ce se petrece aici? Voi chema poliția.

— Faci parte din „sindicat”? întrebă Sevșenko.

Era clar că nu știa ce să creadă despre James.

— Da.

— Atunci las-o baltă. Cară-te. Dacă mai dau cu ochii de tine, îți zbor creierii.

Își băgă revolverul în buzunarul hainei de piele și se întoarse pe loc, dând la o parte oamenii ca să poată să iasă. James se grăbi să-și ascundă arma. Când ajunse la capătul de jos al scării, ucraineanul se afla deja în curte. James se repezi spre paznicul muzeului cu care voia să ajungă la Crista.

*

* * *

Spitalul din Bled, de pe Grajzka Ulița, era sărac dar curat. Când James putu să intre în camera în care se afla Crista, doctorii tocmai terminaseră cu îngrijirea piciorului fracturat. Tânără femeie era încă palidă, dar. Zâmbitoare, fumând pe ascuns prima ei țigară de după operație.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, zise James așezând un buchet de flori pe pat.

— De ce s-au repezit la mine oamenii aceia? întrebă ea cu calm.

— Nu știam că Vladimir Sevșenko știa că-l urmăresc, îi explică James. A vrut să mă descurajeze cu complicitatea prietenului său Tolman.

— Cine e Vladimir Sevșenko?

— Un traficant de arme ucrainean. Care avea legături cu Dieter Weizman.

Crista închise ochii cu o strâmbătură de durere.

— Sper că voi mai putea schia... Dar aici e atât de sinistru.

— Voi face toate demersurile pentru a fi dusă cu ambulanța la Viena, îi promise el.

— Și tu?

— Eu mai am încă treabă. Nikolas Tolman mă interesează foarte mult.

— Îți urez noroc, zise ea zâmbind. Vino să mă vezi când te vei întoarce la Viena...

James reuși să organizeze transferul ziaristei.

Era ora prânzului. Porni spre Grimsce. Își lăasă mașina în colțul străzii principale cu Koroška și o porni pe jos spre casa galbenă. În fața ei flutura un drapel liberian iar mașina lui Vladimir Sevșenko era tot acolo împreună cu celelalte două mașini ale lui Nikolas Tolman.

James se întoarse la mașina lui, căută un post de observație și găsi unul la cinci sute de metri mai departe, pe drumul care ducea la Bled și mai departe la șoseaua principală dintre Ljubljana-Klagenfurt.

Vladimir Sevșenko nu-l mai interesa deocamdată. Venise la Bled ca să se întâlnească cu Nikolas Tolman. Trebuia să descopere rolul pe care-l juca acesta. Chiar dacă se știa supravegheat, slovenul nu putea să facă pe mortul. O livrare mare de arme nu e o operațiune care se poate improviza.

Trecu o oră. Apoi Mercedesul violet-purpuriu al lui Tolman apăru de pe Koroska. Trecu prin fața lui și James îl zări pe cel de la volan: un bărbat cu nas lung și șapcă pe cap. Tocmai voia să pornească după el când apăru și Mercedesul 600. Vladimir Sevșenko se afla la volan, unul dintre oamenii lui stătea în față iar celălalt pe bancheta din spate.

James așteptă puțin înainte de a porni după ei. După douăzeci de minute se afla pe drumul spre Ljubljana, la o distanță bună de celelalte două mașini.

Datorită circulației intense, putu să rămână în

spatele lor fără probleme. După patruzeci de minute intrau în oraș. Totul arăta de-a dreptul sinistru! Autobuze galbene cu burduf, șiruri de blocuri staliniste, oameni prost îmbrăcați. Fusesse acolo cu vreo zece ani în urmă și constata acum că nimic nu se schimbase...

Cele două mașini pe care le urmărea intrară pe strada principală, Slovenska Cesta, trecură prin fața hotelului *Sion* și făcură la stânga, oprind într-o parcare situată la poalele vechii așezări, un mic și încântător oraș austro-ungar.

James parcă și el în viteză și îl zări pentru prima dată pe Nikolas Tolman. Înalt, slab, la fel de elegant pe cât de vulgar era Sevșenko. Cei doi bărbați plecară amândoi pe jos pe Krakrovski Nasip, drumul care se întindea de-a lungul unui canal. Nikolas Tolman avea în mână o valijoară-diplomat.

Ajunseră într-o piață mică dominată de o biserică roz și intrară într-un imobil modern cu patru etaje, al cărei parter era ocupat de *Östereich Kommerz Bank*.

James se instala în față, într-un magazin de porțelanuri de unde putea să supravegheze banca...

*

* * *

Vânzătorul aproape că scosese pentru el întreaga colecție de porțelanuri de Herrend, când îi văzu pe cei doi bărbați ieșind pe ușa bicii. Valijoara o purta acum Vladimir Sevșenko...

Parcurseră același drum în sens invers. Ajunși în parcare, cei doi se despărțiră și fiecare urcă în mașina lui. Până când să ajungă și James în parcare, cele două mașini dispărură pe Slovenska Cesta. Ar fi putut să-l urmărească pe Sevșenko, dar era convins că se întorcea la Viena.

Omul care trebuia urmărit era Nikolas Tolman. Bob March îi dăduse telefonul omului său din SOVA, serviciul de informații sloven. Se îndrepta spre strada Prazakova unde se afla ambasada americană și biroul CIA...

*

* * *

Cu siguranță că era cea mai mică ambasada din lume. Lui James nu-i venea să creadă. Un catarg cu drapelul înstelat era înfipt în mijlocul unui gazon năpârlit, în fața unui imobil de beton cenușiu, care adăpostea societatea Hertz și o galerie comercială. Ambasada ocupa, modest, primul etaj.

Șeful biroului local nu era acolo și James nu găsi decât o secretara care îi puse imediat la dispoziție un birou. James îi telefona imediat lui Bob March.

— Mafioții ași ia ruși sunt niște adevărați ucigași, zise americanul. Chicago nu e decât o grădiniță de copii. Dar nu ți-ai pierdut timpul... Trebuie să aflăm ce pune la cale Tolman. Sună-l pe comandantul Martin.

La SOVA îi răspunse robotul. Un anunț în engleza... James lăsa un mesaj și numărul său de

telefon. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte. Telefonul sună după o oră și James auzi o voce care vorbea perfect germana.

— Sunt comandantul Martin. Vreți să ne întâlnim?

— Cât mai repede posibil, răspunse James.

— Atunci peste un sfert de ora la barul *Okrepcevalnika*, pe Stări Trg, zise slovenul.

Barul se afla la o distanță de zece minute de mers pe jos, pe una dintre cele mai drăguțe străzi ale vechii Ljubljana. Un bar vechi, plin de fum și de clienți veseli. Deschise ușa și un bărbat de vreo treizeci de ani, tip play-boy macho, îi făcu imediat semn. James se apropie de el.

— Sunt comandantul Martin, îl anunță slovenul.

Probabil că în armata slovena se avansa foarte repede.

Comandară bere și James îi explică problema. Slovenul îl ascultă jucându-se cu o brichetă Zippo pe care se afla ecusonul FORPRONU, oferită de un ofițer din Batalionul de la Bihac.

— Nikolas Tolman are un cont la Banca Națională Austriacă, îi spuse comandantul Martin. Avem un dosar mare despre el, dar e protejat de croați și de anumiți oameni politici de la noi. Vrei să mă informez despre vizita lui de azi?

— E posibil?

— Așteaptă-mă aici.

Östereich Kommerz Bank se afla la două sute de metri de-acolo. James se instalează într-un bar și

privi la tineretul de aur al slovenilor... Comandantul Martin se întoarse peste douăzeci de minute zâmbitor.

— A scos două milioane de dolari din contul lui, îl anunță el. Anunțase banca din ajun.

Prin urmare, Nikolas Tolman! luase locul lui Dieter Weizman.

— Altceva? întrebă slovenul.

— Ai putea să afli unde se găsește Nikolas Tolman?

— Voi încerca. Dar abia mâine voi ști. Ar trebui să te duci la *Holiday Inn*, am să le sun mâine dimineața acolo.

Ieșiră pe trotuar și James îl întrebă:

— Știi cumva dacă Nikolas Tolman a avut vreodată legături cu Dieter Weizman, cel care a fost asasinat la Viena?

— Uneori, răspunse comandantul Martin. În urmă cu șase luni au fost asociați pentru o mică afacere cu arme. Weizman a cumpărat un lot de rachete antitanc NORINCO de la chinezi, via Sudan. Rachetele au fost livrate la Maribor și Tolman a asigurat transportul lor mai departe până în Bosnia.

Totul se potrivea. Probabil că Vladimir Sevșenko era reprezentantul „Cartelului de la Sevastopol” și acum trata cu Tolman, după dispariția lui Weizman.

Cei doi dădură mâna și se despărțiră. James porni cu mașina spre *Holiday Inn*, situat chiar în centrul orașului vechi, stilat dar cam trist.

* * *

Telefonul sună la zece fix. În receptor se auzi vocea caldă a comandantului Martin:

— Nikolas Tolman nu s-a întors la el acasă, îl anunță el. Se afla la hotelul *Triglav*, la Koper, camera 129.

— Te-ai descurcat foarte bine, recunosc James cu admirație.

— Am câțiva prieteni, răspunse cu modestie slovenul.

— Unde vine Koper?

— Pe malul Adriaticii. Singurul port al Sloveniei. La vreo sută de kilometri de-aici.

— Ce face acolo Tolman?

— Koper e un port foarte activ și foarte bine echipat. Face concurența portului Triest. Nikolas Tolman are acolo mulți prieteni. Ar trebui să dai târcoale pe *la Adria-Shipping*, îl sfătui el. E o companie în care a investit și el. Prin intermediul ei a fost adus mult material medical rusesc, destinat armatei croate. Asta tot ce pot să fac deocamdată. Și să pun sub ascultare permanentă telefonul lui Nikolas Tolman.

— Grozav! zise James.

După zece minute părăsea hotelul. La ieșirea din Ljubljana începea o autostradă nou-nouță, care ducea spre Adria. Ceva de vis pe o distanță de cincizeci de kilometri. Dar visul se transforma în coșmar la Razdrto: un drum îngust cu viraje strânse, plină de camioane, șerpuind printre brazi acoperiți de zăpada. Coborârea spre Adriatica

dură aproape o oră!

James găsi cu destulă ușurință hotelul *Trigluv*. Era singurul din Koper. O clădire modernă de trei etaje, situată la marginea drumului c-are încercuia vechiul oraș. Mașina lui Tolman nu se afla în parcare. Spera să nu fi trecut unul pe lângă altul...

Pomi spre port. O zonă imensă în nordul orașului Koper. Zeci de hangare și antrepozite, parcări pline de mașini coreene.

Găsi *Adria-Shipping* aproape din întâmplare, în antrepozitul cel mai apropiat de cheiul de debarcare. O clădire lungă de două sute de metri cu un mic birou cu pereți din sticlă. Tocmai se încărcău vreo douăzeci de camioane înmatriculate în Bulgaria. James lăsa mașina puțin mai departe și își continuă drumul pe jos. Ocoli camioanele și zări câteva mașini parcate în fața biroului. Toate erau Mercedesuri.

Din poziția în care se afla nu putea să le vadă plăcile de înmatriculare și se văzu obligat să se apropie.

Mercedesul violet-purpuriu se afla acolo, cu plăcuța lui diplomatică. Tocmai voia să se îndepărteze când una din ferestrele biroului se deschise și cineva îl întrebă:

— Cauți ceva?

CAPITOLUL VH

James ridică capul. Cel care i se adresase era

un tip solid, gen docher. În spatele lui apăru silueta zveltă a lui Nikolas Tolman, apoi încă un bărbat, cu părul blond pieptănat pe spate, cu nasul puțin coroiat. Pentru că James se mulțumea să zâmbească fără să răspundă „docherul” dispăru și apăru pe una din uși. Nu chiar amenințător dar grăbit.

— M-am rătăcit, îi zise James în germană.

— Ce cauți?

— O companie care lucrează cu Italia, *Trieste-Shipping*.

Un nume pe care-l reperase în cursul căutărilor prin port.

„Docherul” păru că se mai îmblânzește.

— Te-ai pierdut. E chiar în partea cealaltă.

Îl însoți pe James până la mașină prefăcându-se indiferent, dar examinează cu atenție automobilul, mai ales placa de înmatriculare austriacă. James se îndepărtă furios. Nu-și mai putea continua ancheta acolo. Trase mașina într-o imensă parcare plină de mașini coreene Daewoo și supraveghe antrepozitul.

Spre sfârșitul zilei, fu alertat de duduitul puternic al unui motor. Pe lângă el trecu un camion, apoi un altul, și încă unul... camioanele defilă prin fața lui împresurate de un nor de praf.

Un adevărat convoi.

La treizeci de metri după ultimul camion apăru Mercedesul lui Nikolai Tolman.

James pomi în urmărirea lui. Convoiul se

îndrepta spre Ljubljana. Mercedesul lui Nikolas Tolman mergea încet în spatele camioanelor printre alte mașini. Multe dintre ele profitară de o scurtă linie dreaptă pentru a se strecura între camioane, și, curând, în fața mașinii lui James nu mai rămase decât Mercedesul.

Deodată, Nikolas Tolman coti brusc și depăși dintr-odată patru camioane.

James își zise ca Tolman îl zărise și încerca să scape de urmărirea lui...

Nerăbdător la culme, James fu nevoit să aștepte o nouă linie dreaptă ca să pornească cu viteza înainte, atingând ușor o mașină care venea din sens invers. Dar Tolman luase un avans mare, reușind să depășească mai repede camioanele. James se temea că, după ce va depăși toate camioanele, Tolman va accelera și va dispărea de-a binelea. Dacă nu voia să fie urmărit, însemna că se îndrepta spre o destinație interesantă...

Concentrat asupra urmăririi, James nici măcar nu mai era atent la camioanele enorme pe care le depășea, escaladând cu încetineala maiestuoasă colinele acoperite de brazi.

Deodată, Mercedesul lui Tolman coti din nou brusc și depăși cele trei camioane aflate în fruntea convoiului, profitând de o linie dreaptă mai lungă. Apoi claxonă pentru a-și semnala reușita.

James apăsă pe accelerație și execută și el depășirea. Nu mai avu timp să frâneze. Camionul din fața lui deviase spre stânga, deplasându-se alături de cel care se afla în față, blocând ambele

sensuri! James claxona furios și abia zări, pe dreapta, alt camion ajungând în dreptul lui. Încetinindu-și înaintarea din cauza camionului care bloca stânga drumului, mașina lui James mergea acum cu aceeași viteză.

Deodată James tresări. Monstrul din dreapta își devia deplasarea spre stânga! Ca să nu se lovească, James fu nevoit mai întâi să rotească volanul, și cauciucurile „mușcară” din marginea drumului. Instinctiv, vru să încetinească. Un șuierat asurzitor de sirenă făcu inima săi bată cu putere. În oglinda retrovizoare zări botul altui camion care mergea în spatele lui, împiedicându-l să iasă de la strâmtoare.

Se afla într-o „cutie” în mișcare, închis între cele patru camioane! Cel din dreapta veni din nou peste el. Apoi totul se petrecu foarte repede. Ca să nu fie strivit de monstrul de patru tone, James făcu la stânga. Roata din față mușcă din marginea drumului și volanul începu să-i tremure... Spera să se mențină astfel câteva secunde. Prea târziu. Camionul din spatele lui accelerează și izbi violent Mercedesul cu bara de protecție din față. Automobilul fu proiectat înainte ca o minge de biliard și se rostogoli în râpă. James văzu apropiindu-se cu repeziciune un brad, încercă cu disperare să-l evite și simți un șoc înspăimântător. Capota se ridică în fața parbrizului. Mercedesul se răsturnă pe o parte și începu să se rostogolească pe pantă până la șocul final, provocat de lovirea de un alt copac după care se îndoi. Din motor

răbufni imediat un miros de benzină.

James își pierdu cunoștința gândindu-se că va arde de viu...

* * *

Oamenii din jurul lui vorbeau într-o limbă necunoscută. Deschise ochii și văzu printre brazi cerul albastru. Apoi zări fața unui om aplecată asupra lui. Se șterse și văzu că era sânge. Treptat, redeveni conștient. Își dădu seama că era întins pe pământ și că îl durea tot corpul... Vreo șase persoane - bărbați și femei - se agitau în jurul lui.

— Vorbiți germana? întrebă bărbatul.

— *Jawohl*, zise James.

— Ce s-a întâmplat?

— Camioanele...

— Bulgari ticăloși! bombăni slovenul. Se cred la ei acasă! Acum sunt departe. Ați avut noroc, mașina n-a luat foc. Altfel... Erați leșinat... V-am scos afară... Dacă n-ar fi fost centura de siguranță...

James reuși să se așeze în capul oaselor. Era amețit, îl durea capul, dar nu părea să aibă nimic rupt. Se pipăi și constată că, printr-o minune, revolverul extraplat era tot la centură. Oamenii îl ajutară să se ridice în picioare. Ameți. Simți dureri în spate dar se ținea bine pe picioare. Urcă panta ajutat de salvatorii lui; unul dintre ei îi ducea geanta de călătorie.

— Mergeați la Ljubljana? îl întreba bărbatul care îl susținea.

— Da.

— Vă duc eu.

După două ore, James se afla în camera lui de la *Holiday Inn*... în timp ce făcea un duș, își dădu seama că țeava revolverului îi făcuse o vânătaie enorma în zona abdomenului. Era plin de vânătăi dar centura îl protejase. Camionagii bulgari avuseseră intenția să-l omoare. Îi mai răsuna și acum în urechi claxonatul ironic al lui Nikolas Tolman. Traficantul era convins că nu-l va mai vedea niciodată.

Fusese hotărârea lui sau acționase la ordinul lui Vladimir Sevșenko?

Imediat ce se simți mai bine, James sună la Viena. Bob March ascultă relatarea celor întâmplate și conchise:

— Trebuie să mărim viteza. Nu mai poți continua fără protecție. Ne aflăm pe drumul cel bun și nu am chef să vin la înmormântarea ta. Or, cu cât îi vom jena mai mult, cu atât vor deveni mai feroci. Voi lua imediat toate măsurile necesare pentru a primi întăriri.

*

* * *

Ed Jones se uită bănuitor la firma localului *Goulash Museum* și întrebă:

— În Austria se halește la muzee?

— Nu e decât un restaurant, zise James. Ați călătorit bine?

— Grozav, răspunseră în cor cele două „gorile”. Air France ne-a oferit o haleala delicioasa. Washington-Paris în șapte ore. La

Roissy, un tip de la Air France în haină roșie ne-a luat de mână și ne-a dus la legătura Paris-Viena. Altfel ne-am fi rătăcit de tot cu toate culoarele alea.

Sederea în afara Statelor Unite îi neliniștea totdeauna. Cu părul tuns scurt, cămăși încheiate la gât, cravate în culori țipătoare, costume prost croite și încălțări butucănoase, Ed și Matt nu se schimbaseră deloc. Chelnerița în șort se uită la ei impresionată de statura lor. Două chintale de mușchi lipsite de sentimentalisme, cu o artilerie demnă de un mic crucișător lansator de rachete și multă răutate față de dușmanii unchiului Sam. Nu se temeau decât de un singur lucru: să nu se procopsească cu o scârboșenie de microb, de bacterie sau de virus...

— Nu vom fi operaționali mai înainte de mâine dimineața, îl avertiză Ed Jones. Pușcoacele vin prin valiza diplomatică...

Unde erau timpurile fericite când se puteau deplasa cu avionul înarmați până în dinți!

— Dar ne putem totuși face utili, interveni Matt Hudson, căci avem micile noastre posibilități...

Destul ca să sugrume un rinocer.

Antrenându-se în mod regulat la școala FBI-ului și practicând sporturile de luptă, Ed Jones și Matt Hudson nu se temeau de niciun răufăcător. Nici măcar de ceceni. Matt întrebă:

— Cine sunt de data asta râii?

— Un mic amestec, explică James. Ucrainenii,

sloveni, ceceni și bosniaci...

— O-la-la! exclamă Ed Jones. Cine mai sunt și ăștia? Credeam că acum suntem amici cu rusnacii!

— Nu cu toți, îl corectă James. Matt Hudson făcu un efort considerabil de înțelegere.

— Cam ca „veneticii” din Vietnam. Exista varietăți diferite, dar în final sunt tot aceiași bulangii cu față de lămâie...

— Se poate spune și așa, admise James. Dar din punct de Vedere politic nu e corect. Sunt niște ființe omenești.

— Asta nu e cât se poate de evident, obiecta Ed Jones.

— Deocamdată mâncați, îi sfătui James. Aici nu e decât gulaș. Specific unguresc...

Alesese acel restaurant sperând că va apărea și Cristă, deși se servea de cârje. Tânăra femeie nu făcuse decât o vizită fulger la spital preferând să se trateze la ea acasă. James îi telefonase chiar în dimineața aceea.

Chelnerița aștepta. Ed Jones își îndreptă curajos degetul spre unul dintre gulașuri, neînțelegând nicio boabă din ce scria în meniu.

În ultimele douăzeci și patru de ore, James analizase cu grijă situația. După spusele poliției austrice, Vladimir Sevșenko plecase din nou la Kiev, unde ducea un container plin cu mobilă. Luase tot din galerie în care erau expuse creațiile lui Claude Dalle. Mobilier pe care-l vindea de trei ori mai scump în Ucraina. Nu se încurca cu beneficii mici. Dumnezeu știa când avea să se în io

arcă! Singura pistă rămasese Nikolas Tolman.

Li se aduseră gulașurile.

După câteva înghițituri, Ed Jones întreba curios:

— Cu ce e făcută chestia asta?

James se apleca peste lista de bucate.

— Cu came de cal. E foarte bună pentru sănătate.

Ed Jones puse furculița pe masă și se îngălbeni la față.

— Came de cal! Glumești!

— Iisuse Cristoase! exclamă Matt Hudson. Atunci și al meu e la fel!

— Mă tem ca da, admise James.

Americanii se înverziră la față. Împinseră farfuriile îngroziți, întorcându-și ochii de la gulașul cu came de cal. Ed Jones își recăpăta primul graiul.

— E o scârboșenie! Țștia sunt niște sălbatici! La dracu'! Chiar nu se găsea un hamburger normal? Să nu spui la nimeni c-am mâncat porcăria asta...

*

Trecerea frontierei austro-slovene avusese loc fără probleme, în ciuda armamentului important deținut de cele două „gorile”, împrăștiat cam peste tot în noul Mercedes închiriat. Când descoperiră *Blejski Grad*, cei doi americani făcură ochii mari.

— *Shit!* exclamă Matt. Ai zice că e Disney

world...

Traversară orașul Bled și-și continuară drumul spre casa lui Nikolas Tolman. James era hotărât să meargă până la capăt. Pentru a-și continua ancheta avea nevoie cu orice preț de informații. Și nu le putea afla decât de la Nikolas Tolman. Singura problema era că Tolman ar fi putut să nu se arate foarte cooperant. Totul era să i se arate bine care îi era interesul...

Între timp, James îi pusese la curent cu problemele pe cei doi americani. Cele două Mercedesuri ale negustorului de arme se aflau în fața casei. Deschiderea un depindea de un con digital Lockwood, pe care Matt se grăbi să-l inspecteze.

— Chestia asta ți-o deschid în două minute, zise el.

— Nu încă, zise James. Mai întâi sunăm.

După câteva clipe, o femeie cu păr cărunț întredeschise ușa.

— *Herr* Tolman? întreba James.

— Nu e acasă.

Și femeia ar fi închis ușa dacă nu ar fi împiedicat-o umărul lui Ed Jones. Ceea ce-i permise lui James să propună cu amabilitate:

— Îl vom aștepta, dacă sunteți de acord.

Din cauza elanului, americanul fu gata s-o strivească pe servitoare între perete și ușă. Speriată, femeia dispăru în graba mare pe un culoar. Nou-veniții se pomeniră într-un hol somptuos, luminat de două candelabre enorme, de

unde pornea o scară monumentală. Ed și Matt se așezară în două fotolii în stil gotic, învelite în catifea albastră, suspinând de plăcere...

— Iar un împruțit de muzeu.

Câteva minute domni o tăcere deplină. Apoi pe scară apăru o siluetă zveltă: Nikolas Tolman. Stăpânul casei se adresa chiar de pe scară celor trei bărbați cu o voce tăioasă:

— Cine sunteți? Dacă nu răspundeți imediat chem poliția.

Holul nu era luminat. Tolman vedea doar trei siluete.

James pomi în întâmpinarea lui și îi răspunse în germană:

— Herr Tolman, mi-ar face chiar plăcere. În felul acesta ai putea să dai explicații despre tentativa de asasinat...

Nikolas Tolman încremeni cu mâna prinsă de balustradă, îl recunoscuse pe James. Acesta continuă cu un ton amenințător:

— Cât le-ai dat camionagiilor bulgari ca să mă arunce în râpă?

Slovenul nu-și pierdu sângele rece.

— Nu știu despre ce vorbești. Căfați-vă de aici.

Se prefăcu că vrea să urce scara.

Vocea tăioasă a lui Ed Jones îl opri.

— Nicio mișcare!

Americanul îndreptase spre el un Golt impresionant.

Nikolas Tolman se opri și zise:

— Ce vreți? N-am bani în casa...

— Să stăm de vorbă, preciză James. Coboară.
Slovenul coborî cu o încetineală afectată.
Când ajunsese pe ultima treaptă, îl întreba pe James:

— Cine ești?

— Probabil că știi din moment ce ai vrut să mă omori, îi răspunse James. În schimb eu aș vrea să știu *de ce* ai vrut să mă omori.

Se vedea bine că slovenul nu se aștepta la această vizită.

— Nu știu nimic despre acest așa-zis asasinat, pretinse el cu o voce răgușită. Nu te cunosc. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre asasinarea lui Dieter Weizman, zise James.

— Nu cunosc niciun Dieter Weizman.

James îi adresă un zâmbet rece ca gheața.

— Așa? Ed, trezește memoria adormită a lui *Herr Tolman*".

Cu o satisfacție nedisimulată, Ed ridică arma, țintind unul dintre candelabre. Detunătura cutremura geamurile, o ploaie de ipsos aurit murdări marmura holului și un braț al candelabrului căzu pe pardoseala, spargându-se. Nikolas Tolman strigă furios:

— Ești nebun!

— Numai un pic stângaci, îl corectă James. Prietenul meu a vrut doar să te sperie.

— Asta e adevărat, întări Ed Jones, îndreptând arma și spre cel de al doilea candelabru. Cu același rezultat.

În hol plutea mirosul înțepător al corditei. O ușă se întredeschise și apăru capul speriat al servitoarei, dar Nikolas Tolman îi făcu semn să dispară.

— Ar trebui să accepți această convorbire, îl sfătui James. Altfel, holul ăsta își va pierde tot farmecul.

Ed avu timp să mai distrugă un foarte frumos vas smălțuit, așezat pe o comodă, cu satisfacția unui puști. Era clar că nu avea nici urma de simț artistic.

Nemișcat la capătul de jos al scării, Nikolas Tolman părea transformat într-o statuie.

— Oprește, imploră el. Da, e adevărat, îl cunoșteam pe Dieter Weizman.

— Așa e mai bine, zise James. Unde putem continua această conversație?

— Veniți.

Tolman îi conduse într-un salon mare în stil rococo care mirosea a mucegai și luară loc în jurul unei mese joase.

— Cine l-a omorât pe Dieter Weizman? întrebă James.

Nikolas Tolman îi arunca o privire intrigată.

— Îl cunoșteai?

— Nu. Dar aveam cunoscuți comuni.

— Lucrezi pentru americani?

Toată lumea știa că Weizman cumpăra arme din banii dați de CIA. Era deci posibil ca CIA să fie preocupata de dispariția lui. Tolman capăta curaj.

— Nu știu cine l-a ucis pe Dieter și pentru ce,

zise el. Îți jur. Nici nu știu măcar cu ce se ocupa acum. Când te-am văzut la Koper, am crezut că tu ești Ucigașul. Că lucrezi pentru sârbi. De aceea le-am cerut bulgarilor să-ți dea o mică lecție. Dacă aș...

Nu-și termină fraza. James îi adresase lui Ed Jones o privire elocventă. Acesta se ridică cât era de lung - un metru nouăzeci! - și se apropie de sloven. Îl prinse de gât cu degetele mâinii stângi și cu dreapta apucă revolverul. Apoi lovi cu vârful țevii în incisivii lui Nikolas Tolman care, de durere, scoase un strigăt deschizând gura. Americanul îi vârî țeava Colțului în gură. Tolman începu să lăcrimeze. Ed se întoarse spre James, ridicând cu o încetineală calculată piedica armei.

Americanul puse degetul pe trăgaci. Nikolas Tolman se afla la o fracțiune de secundă de eternitate.

— O să se împrăștie peste tot, avertiză americanul. Și să știți că creierul pătează.

Negustorul de arme scoase un gâlgâit greu de tradus și Ed binevoi să retragă puțin țeava Colțului.

— Dă-mi drumul, gemu el. O să vă spun tot.

Ed Jones își retrase arma cu delicatețea unei infirmiere care scoate termometrul din gura unui bolnav. Calmul lui era mai înspăimântător decât o furie zgomotoasă. Nikolas Tolman știa din experiență că are de-a face cu un ucigaș... înghiți de mai multe ori în sec și zise:

— Ok. Știu pentru ce a fost ucis Dieter și am

să vă spun. Dar pe urmă-mi dați pace.

— Mai e și povestea cu camioanele, zise cu timiditate Matt Hudson. În privința asta am putea avea o mică discuție amicală... Un picior rupt ți s-ar părea echitabil drept compensație?

Nikolas Tolman se uita fix la american, încercând-să-și dea seama dacă glumea și trase concluzia că vorbea cât se poate de serios. Tipii ăștia doi îi inspirau o frică nebună, deși nu trăia printre oameni blânzi. Legăturile cu mafioții ruși îl făcuseră să descopere violența în stare brută. Dar el nu era un ucigaș. Ci doar un om de afaceri ceva mai „special”. Numai că fața de afacerile normale, litigiile nu se rezolvau *niciodată* în fața tribunalelor. În fața acestor trei oameni trebuia să tragă de timp.

— Te ascult, zise James.

*

* * *

— Am fost asociat cu Dieter într-o afacere, explica Nikolas Tolman. O livrare importantă de material medical pentru armata croata. Am negociat cu rușii un preț foarte competitiv.

— Cine făcea legătura cu rușii?

— Dieter. Eu trebuia să mă ocup de transport între Slovenia și Croația.

— Cine vindea?

Nikolas Tolman se scotoci prin buzunare, scoase un pachet de *Lucky Strike* și-și aprinse o țigară cu o brichetă Zippo din aur masiv, fabricată special pentru el.

— Vladimir Sevşenko.

— De ce-a venit aici?

— Dieter trebuia să-i înmâneze bani împreună cu o comandă fermă. Dar a fost asasinat înainte de a se întâlni. Sevşenko era furios. Noroc că Dieter îmi dăduse telefonul la care puteam să-l sun pe Sevşenko la Viena. La început, eu nu trebuia să intervin. Am sunat și a venit imediat. Voia să știe ce s-a întâmplat. Dacă înțelegerea mai era valabilă.

James asculta cu atenție. Până acum Nikolas spusese adevărul. Toți acești negustori de arme știau că nu puteau să înfrunte un serviciu de informații cum e CIA. Colaborau, făcându-și uneori servicii reciproce.

— Și?

— I-am explicat ce s-a-ntâmplat după părerea mea... Eu și Dieter nu suntem decât niște intermediari. Dieter trebuia să-i înmâneze lui Buclarenko la Viena două sute de mii de dolari.

— De unde proveneau acești bani?

— De la cumpărătorii croați. Restul trebuia să fie plătit la livrarea la Maribor.

— Cine erau cumpărătorii?

— Nu știu. Dieter trata cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu acești două sute de mii de dolari?

— Au dispărut odată cu Doina. Fata care trăia cu Dieter. Eu cred că ea e cauza morții lui Dieter.

— Nu ea l-a ucis pe Dieter Weizman.

— Nu, bineînțeles. Dar a fost în înțelegere cu

asasinii.

— Și cine sunt asasinii?

Slovenul se uită la el că o privire compătimitoare.

= - Nu bănuiești? Cei din KOS...

— De ce ei?

Slovenul îndreptă un deget acuzator spre James.

— Cine altcineva? Sevșenko își aștepta banii. Croații doar n-au să se fure singuri. Nu e prima dată când sârbii „lovesc” intermediarii... Nu îndrăznesc săi atace direct pe ucraineni sau pe ruși...

James îl lăasă să înghită în sec.

— Ce-ai căutat la Koper?

— M-am dus să previn un amic că înțelegerea era *out*. El trebuia să recepționeze materialul.

— Venea cu un vas?

— Da

— Care?

— Habar n-am, numele nu se transmite decât în ultimul moment...

— Și cei care au dat două sute de mii de dolari?

Slovenul făcu un gest plin de resemnare.

— Se mai întâmplă. Știu și ei foarte bine că Dieter nu i-a luat cu el...

Era singurul punct indiscutabil din ceea ce spusese.

James insista.

— O cunoșteai pe această Doina? Dieter avea

încredere în ea?

— Când era vorba de femei, Dieter ar fi avut încredere și-n dracu', zise slovenul rânjind. Nu știa nimic despre ea...

— Deci, femeia lucra pentru sârbi?

— Evident. I-a anunțat când Dieter a primit banii. Acum probabil că e la Belgrad, la Pula sau în afurisita ei de Ungarie. Când te-am văzut apărând la Koper, am crezut că faci parte din KOS. Vladimir Sevșenko mă prevenise că îi dădeai târcoale, că l-ai urmărit... Eu n-aveam de unde să știu că nu ești de partea *cealaltă*...

După toate aparențele», CIA se bucura de o părere favorabilă printre negustorii de arme. Nikolas Tolman prinse curaj și supralicită:

— Pot șâți jur că dacă pun pună pe putoarea aia de Doina...

— Prin urmare, afacerea s-a stricat, conchise James.

— În meseria asta renunți imediat când într-o afacere apare ceva necurat, îi explica slovenul. I-am anunțat pe croați ia Zagreb. Au pierdut două sute de mii de dolari, dar au să-și revină.

Matt și Ed se uitau la Nikolas Tolman ca doi dogi gata să sară. James se ridică în picioare.

— Cred că ne-am spus totul, Herr Tolman, anunță el. Ne vom întoarce la Viena unde îmi voi face raportul.

Slovenul se luminează la față vizibil ușurat.

Părea că nu știe ce să mai facă ca să-i fie pe plac. Deodată propuse:

— Poate că voi avea o informație despre persoana care l-a ucis pe Dieter. Mâine sau poimâine.

— Femeie brunetă?

— Da. Semnalmentele corespund cu cele ale unei ucigașe sârbe. Pentru asta trebuie să mă duc la Ljubljana. Va întoarceți la Viena?

— Pot să mai rămân câteva zile la Ljubljana, zise James.

Merita, dacă reușea să rezolve misterul asasinării lui

Dieter Weizman.

— Unde vei sta?

— La Holiday Inn.

— Perfect, te voi suna acolo.

Se scutura cu un zâmbet puțin cam forțat.

— Totul n-a fost decât un șir de neînțelegeri, conchise el. Îmi pare sincer rău pentru povestea cu camioanele. Hai acum să bem un păhărel...

Tolman scoase câteva sticle dintr-un bar. Whisky Defender, votcâj Moskovskaia și coniac Gaston de la Grange. Sună și servitoarea cu părul cărunt se grăbi săi servească.

James simți cu plăcere în gură tăria votcii cu gheață. Ed și Matt degustau whisky-ul Defender, încântați că regăsiseră o fărâamă de civilizație... Iar Nikolas Tolman își pregăti un cocteil. Ciocniră toți patru. Era emoționant. După câteva minute de discuții fără importanță, Nikolas Tolman își conduse vizitatorii până la mașină.

Doar că nu le prezentă drapelul Liberian când

se urcară în mașină!

* * *

— Pare OK, zise Ed Jones, acum puțin cam încurcat pentru că devastase casa unui om atât de cooperant, în timp ce traversau orașul.

— Nu chiar, îl corecta James. A făcut tot ce-a putut să mă aburească, în ciuda poziției lui delicate. A vrut să mă facă să cred că era vorba de o *mică* afacere cu material medical care a fost anulată. A vorbit de două sute de mii de dolari pe care Dieter Weizman trebuia să-i înmâneze lui Vladimir Sevșenko, fără să știe că am aflat că a scos de la bancă *două milioane* de dolari ca să-i înmâneze aceluiași Vladimir Sevșenko.

— Ce vrea să însemne asta? întreba Ed Jones care simțea că îl ia durerea de cap.

— Trei lucruri, preciza James. Mai întâi că nu era vorba de o *mică* afacere, ci de una mare, care justifică avansul de două milioane de dolari. Pe urma. Afacerea nu a fost anulată, ci a fost preluată de Nikolas Tolman. N-ar fi dat el două milioane de dolari din propriii lui bani, doar ca să onoreze promisiunea răposatului Dieter Weizman. În sfârșit, nu e vorba de material medical, ci de arme. Arme grele livrate de „Cartelul de la Sevastopol”. După toate aparențele, Vladimir Sevșenko a plecat în Ucraina cu cele două milioane de dolari ca să pregătească livrarea. Tocmai cea pe care CIA are misiunea s-o împiedice.

Ed Jones tresări violent. Dacă s-ar fi aflat la

volan, ar fi apăsât atât de brusc pe frână încât toți ar fi ieșit prin parbriz.

— *Mother - fucker* ăsta e un mincinos împutit, zise el cu indignare. Ne întoarcem săi tragem un glonț în țeastă.

James îi domoli ardoarea.

— N-ar servi la nimic. Tolman nu e decât un intermediar, ca și Weizman. Deci, care poate fi înlocuit. Noi trebuie să ajungem la comanditari, să încercăm să blocăm afacerea pe latura asta.

Ajunseseră la intersecția cu drumul care ducea la Ljubljana. Dar în loc s-o ia la stânga spre Austria, James făcu la dreapta.

— Nu ne întoarcem la Viena? întreba Matt Hudson.

James zâmbi nevinovat.

— Acest simpatic *Herr* Tolman mi-a sugerat să mai rămân puțin la Ljubljana. Nu știu de ce, dar cu siguranța ca nu ca să-mi spună cine e ucigașa lui Dieter Weizman.

— Crezi că va încerca să ne „dilească”? întreba Ed Jones.

— Cinstit să-ți spun, habar n-am. Dar am și eu un motiv pentru a merge la Ljubljana. Vreau să mă întâlnesc cu un prieten din SOVA, comandantul Martin, l-a pus sub ascultare telefonul lui Tolman. Poate că după plecarea noastră, slovenul a dat unele telefoane interesante.

— Iisuse Cristoase! exclamă Matt Hudson cu admirație. Afurisit creier mai ai! Cred că colcăie de neuroni acolo înăuntru!

— Păcat că nu putem să-ți facem o grefă, suspină cu ipocrizie Ed Jones, care, de când citea *Reader's Digest*, se simțea plin de cunoștințe...

După câțiva kilometri, James se opri la o stație de benzină și suna la SOVA dintr-o cabină telefonică. Avu norocul să-l găsească pe comandantul Martin, îi spuse unde se afla și slovenul propuse imediat:

— Să cinăm împreună. Întâlnirea la Kirn. E un sat mic pe drumul spre Skopja Luka. Vei întreba de hanul *Podpec*. Cred că am lucruri interesante să-ți spun.

CAPITOLUL Vin începea să se facă noapte și Nikolas Tolman tot nu reușise să-și revină de pe urma vizitei celor trei bărbați de la CIA.

A.

Încă mai simțea între dinți oțelul țevii revolverului vârât în gură. Nu reușea să se liniștească. Își trecu limba peste cerul gurii, zgâriat de țeava Colțului. Tipii aceia doi erau ca cecenii lui Sevșenko, niște mașini de ucis. Și el se și văzuse mort...

Strânse tare paharul cu coniac ca să nu-i mai tremure mâinile, apoi îl bău cu înghițituri mici.

Rememora convorbirea. Își zise că reușise să limiteze mult stricăciunile. Și că avusese dreptate să i se opună lui Vladimir Sevșenco. Când aflase de la Sissi ca agentul CIA era pe urmele sale, ucraineanul fusese cuprins de o furie oarbă. Voia să-l împuște imediat ce se va arăta. Totuși el reușise să-l domolească și să obțină un

compromis: intimidarea brutală a ziaristei Crista Schöngau. După aceea ucraineanul insistase din nou.

— Acest tip trebuie eliminat, spusese el răspicat. Altfel II vom avea în cârca noastră și poate să ne facă necazuri serioase. Dacă rămâne în circuit, stricăm înțelegerea.

Slovenul simțise cum îl trec sudori reci. Era cea mai importantă afacere din viața lui. Dacă totul mergea bine, avea să devină neînchipuit de bogat.

Acordul cu „Cartelul de la Sevastopol” prevedea cinci livrări, fiecare de aproximativ zece mii de tone de arme grele. Elicoptere grele MI 24, elicoptere de asalt Mi 8, tancuri T.3485 renovate, tancuri grele de patruzeci și patru de tone M.72, cu sisteme de arme modernizate, tunuri de 130 cu muniții, lansatoare de rachete IGLA, rachete sol-sol PL9, lansatoare de rachete multiple cu muniții.

O cantitate de arme capabila sa răstoarne echilibrul de forțe în fosta Iugoslavie. Până în momentul de față, în ciuda livrărilor clandestine, musulmanii bosniaci nu dispuneau decât de vreo patruzeci de tancuri T.55 vechi, vreo douăzeci de tunuri, câteva elicoptere care abia erau în stare să zboare, vreo treizeci de lansatoare de rachete multiple și foarte puține rachete sol-sol. Pe când sârbii din Bosnia aveau trei sute treizeci de tancuri, printre care T.72, opt sute treizeci de piese de artilerie grea, elicoptere și patruzeci de avioane de luptă.

Acest acord îi bucura nespus de mult pe croați, care aveau să recupereze, fără să plătească vreun ban, jumătate din acest armament!

Musulmanii bosniaci erau izolați. Orice livrare trebuia să treacă prin Croația, fie pe uscat, fie prin portul Split.

Dar lui Nikolas Tolman nu-i păsa de asta. Totul va fi plătit în avans, înainte de debarcare, pentru *totalitatea* armelor.

Era ceva amețitor. Fiecare livrare era plătită de bosniaci cu șaptezeci și două de milioane de dolari, din care Nikolas Tolman avea un procentaj de aproape 20%, adică douăsprezece milioane de dolari! O adevărată sursă de îmbogățire pentru el care care nu strânsese decât trei-patru milioane de dolari de la începutul războiului în Iugoslavia, după patru ani de muncă grea.

La sfârșitul operațiunii se va alege cu peste șaptezeci și două de milioane de dolari, pe care nici măcar nu va trebui să-i mai împartă cu Dieter Weizman.

După ce totul se va termina, Tolman calculase că, plătind toate cheltuielile, îi vor mai rămâne cel puțin cincizeci de milioane de dolari. Destul ca să ducă o viață fastuoasă până la sfârșitul zilelor...

Firește, aceste arme aveau să provoace mii de morți și „aveau să aprindă războiul în Iugoslavia într-un mod care va face actualul conflict să pară un joc de copii. Dar asta nu era problema lui. Ceea ce-l atrăgea cel mai mult era faptul că era un *deal* curat: armele existau,

mijlocul de livrare la fel, iar bosniacii aveau banii datorită sponsorilor lor.

Pregătea cu Dieter Weizman această afacere de opt luni și nu avea intenția să se lase văduvit de roadele eforturilor sale. Deja fusese nevoit să dea din buzunarul lui cele două milioane de dolari dispăruți. Altfel Sevșenko n-ar fi continuat afacerea. Acest aconto modest trebuia să dovedească buna credință a cumpărătorilor și să achite primele cheltuieli: închirierea vaselor, pregătirea materialului, comisioanele pentru vameși.

Când părăsiseră orașul Bled ca să se ducă la bancă după bani, Sevșenko îi spusese care erau condițiile lui. Agentul CIA trebuia să dispară. La Ljubljana se vor despartii. Dacă agentul CIA îl va urmări pe el, va avea grija să-l omoare pe autostrada care ducea la Viena. Dacă îl urmărea pe Tolman, atunci slovenul trebuia să-l lichideze.

Tolman acceptase și soarta decisese. El fusese nevoit să-l lichideze pe intrus. Pentru ca prima tentativă eșuase, acum trebuia s-o ia de la început...

Numai că nu avea de gând s-o facă direct. Nu era bine să supere CIA. Trebuia să angajeze pe cineva, vina să cadă asupra KOS-ului. După al treilea pahar de coniac găsi soluția. Nu-i mai rămânea decât s-o pună în aplicare.

*

* * *

Hanul *Podpec* semăna cu un decor de operetă

naiv, cu băncile sale de lemn și clienții îmbrăcați în costume ca în filme. Era Iugoslavia profundă, un sătuc din mijlocul pădurii. Ed și Matt făcură ochii mari de uimire. Patronul puse pe masă o sticlă de șlibovița.

— Ne oferă rachiul sau personal, explica comandantul Martin.

Matt și Ed păliră. Altă oroare!

— N-au totuși whisky?

Numai că whisky-ul încă nu ajunsese până acolo... Se resemnă să bea alcoolul acela extrem de tare. Ofițerul de informații sloven era însoțit de o brunetă cu un decolteu pătrat care-ți lua vederea. Avea o gură mare și ochii ei negri aveau o expresie incendiară. Slovenul părea foarte bine dispus în timp ce-l asculta pe James povestindu-i întrevederea cu Nikolas Tolman.

— A câștigat mulți bani, remarcă el. Dar dacă a dat două milioane de dolari din buzunarul lui, înseamnă că e sigur că va câștiga de zece ori mai mult... A fost la Koper ca să se înțeleagă cu asociatul lui, Dagman Polica.

— Acolo nu sunt vameși? întreba mirat Ed Jones.

Ofițerul de la SE VA zâmbi în fața naivității americanului.

— Vameșii sunt incluși în cheltuielile generale, explică el. Aici au salarii foarte proaste.

Matt Hudson roși brusc ca o domnișoară. Sub masă, coapsa tinerei Dragona Turjac, însoțiloarea comandantului Martin, se sprijinea de piciorul lui

cu o insistență suspectă. Așezată între cei doi bărbați, tinerei femei părea că îi face plăcere să se afle la mijloc. În stânga îl avea pe Matt iar în dreapta pe comandant, care îi pipăia tot timpul coapsa. Matt se trase ușor într-o parte, fugind de contactul care îndemna la păcat.

— Nikolas Tolman a dat multe telefoane după plecarea voastră, îi anunța comandantul Martin.

— Unde? în Ucraina? întreba James.

— Nu. La Koper, la Pula, la Rijeka, în Croația.

— Cui?

— Îl căuta pe un anume Roberto. A sunat în baruri, cafenele, discoteci. Peste tot a lăsat mesaje în care îi cerea să - l sune.

— Îl cunoști pe acest Roberto?

— Nu, mărturisi slovenul. Probabil că e un italian. Poate că asta nu are nicio legătură cu treaba voastră.

Li se aduse carne de pui piperata și toți o băgară în mâncare, cu excepția lui Ed și Matt, care ciuguliră doar câțiva cartofi. La sfârșitul mesei James înțelese de ce-l chemase comandantul Martin în locul acela uitat. Dragona, care semăna cu un vulcan gata să irupă, se pleca din ce în ce mai des la urechea lui, chicotind lubric. Slovenul se întoarse spre James.

— Dragona vrea s-o conduc acasă. Locuiește pe-aproape. Sper că nu aveți nimic împotriva?

Tânăra femeie era deja în picioare. Înainte de a pleca, ea îi aruncă lui Matt Hudson o privire care-l făcu pe american să roșească din nou. Se

vedea bine că ar fi tentat-o puțin exotism.

*

* * *

În localul de dans *Elite*, aflat în portul Koper, Roberto Bari coborî de pe taburetul de la bar și pomi spre toaleta de la subsol. Se închise în cabină, scoase un pliculeț de cocaină, îl desfăcu, îl puse în echilibru pe chiuvetă. Luă apoi un pai subtilizat de la bar, îl vârî în nara stînga și trase pe nas mica grămăjoară de praf alb și strălucitor în câteva secunde. Apoi se sprijini de perete așteptând ca drogul să-și facă efectul. Oglinda îi arăta imaginea unui cap de capră pe un gât de piii, și-și zise că nu era deloc frumos. Poate că asta și explica sumele pe care trebuia să le plătească pentru o scurtă felație administrată de o zdrențăroasă dintr-un port al Adriaticii. Era tras la față, plin de riduri. Avea cearcăne mari la ochi, o privire stinsă și înfățișarea unui om de cincizeci de ani. Totuși abia împlinise douăzeci și șapte de ani.

Problema era că avea toate șansele să nu mai împlinească douăzeci și opt...

Născut la Bordighera, abandonat la vârsta de șapte ani, fusese luat de un „naș” din Mafia și educat în „spiritul ei. Primul asasinat l-a comis la șaptesprezece ani...

Carierea lui în rîndurile Mafiei ar fi continuat fără probleme, dacă în 1989 n-ar fi fost trimis după droguri în

Croația. Într-un bar din Zagreb, Roberto întîlnise un croat întors din Australia care îl

înrolase în Brigada 109 croată, o unitate „specială” având misiunea de a-i teroriza pe inamicii croaților – sârbi și musulmani – în cel mai curat stil al ustașilor.

Roberto Bari își mânjise mâinile de sânge până dincolo de coate. Execuțiile îndeplinite până atunci pentru Mafia erau jocuri de copii în comparație cu jocurile actuale. Trebuia să se strecoare în satele cu populație majoritară sârbă din regiunea Knin și să masacreze, în modul cel mai atroce posibil, cât mai multe familii în cel mai scurt timp. Spintecau femei gravide, tăiau cu toporul bărbații după ce le scoteau ochii, le smulgeau limba și părțile genitale. Copiii, inclusiv nou-născuții, nu erau decât sugrumați.

După prima misiune, Roberto vomase o oră și se pusese pe băut. La a doua, pe când era deja beat mort, nimerise peste o tânără care îl scuipase în față. Înfuriat la culme, Roberto îi smulsese sânii, bucătică cu bucătică, cu cleștele.

Luni în șir trăise într-un univers de coșmar. Ziua dormea sau bea. La căderea nopții, oamenii din Brigada 109 se înghesuiau în camioane și erau duși până la marginea satului care trebuia arat.

Roberto Bari, căruia îi plăcea să meștereasca, pusese la punct un aparat de smuls ochii. Un fel de furculiță pentru stridii, cu doi dinți aflați la o depărtare bine calculată, terminată cu două spatule cu marginea ascuțită. Invenția îi adusese admirația tuturor camarazilor.

După sârbi, venise rândul bosniacilor.

Atrocitățile deveniseră o rutină. Roberto Bari săvârșise marea lui isprava la Gomavikuv, când arsese de vii; dintr-o singură lovitură, trei sute șaptezeci de sârbi... Puțin după aceea, Brigada 109 fusese desființată. Astfel de fapte începeau să creeze Croației o imagine dezastruoasă.

Drept recompensă pentru bunele și lealele sale servicii, Roberto Bari primise un pașaport croat. Se instalase în subsolul unei vile locuite de refugiați, în mahalaua din Ri jeka, marele port croat la Adriatica, și supraviețuise de bine de rău făcând pe traficantul până în 1995...

Și apoi, într-o zi, ieșind dintr-un bar, trei necunoscuți deschiseseră focul asupra mașinii sale. Scăpase ca prin urechile acului, după o cursă disperată, omorând doi dintre agresori.

Sârbi!

Șeful statului-major al armatei coate, ca să se dezvinovățească în fața autorităților internaționale, prelinse ca „Brigada 109” scăpase de sub controlul guvernului... Și ca să-și dovedească buna credință, el dezvăluise numele câtorva criminali de război care nu erau croați, printre care și cel al lui Roberto Bari...

Atunci începuse pentru el o viață rătăcitoare de om hăituit. Rareori se culca de două ori în același loc, bea mult, se schimba puțin și slăbise în așa hal încât arata scheletic. Ca să supraviețuiască făcea singurul lucru pe care știa să-l facă: ucidea. Mici „contracte” prost plătite, care deseori prezentau multe riscuri. Nu mai avea

decât o singură arma, care nu era de mare precizie și avea tendința sa se blocheze.

Mafia nu-l mai voia, croații nici atât.

Ajuns la capătul puterilor, Roberto acceptase în cele din urmă propunerea oribilă a unui traficant bosniac de organe. Instalat lângă Sarajevo, la Dobrinja, italianul mersese până la capătul ororii. Patronul lui era în înțelegere cu șefii lagărelor de prizonieri de unde putea să ia „materia prima”. Sistemul era simplu. Preleva organe de la copii. Rinichii.

ochii, inima. După aceea, prin intermediul unor complici din Italia, găsea cumpărători la Triest. Care plăteau foarte scump cumplitetele lor achiziții.

Un om se ducea să selecționeze un copil dintr-un lagăr. Vreme de câteva zile, copilul era foarte bine hrănit. Era dus într-o ascunzătoare din Dobrinja, unde aveau grijă să-l liniștească ca să nu fie stresat.

După aceea intervenea Roberto Bari.

Omora copilul lovindu-l cu ciomagul, ca pe un pui de focă. Apoi aștepta să i se încredințeze organele într-un container frigorific. Din momentul acela începea o cursă contra-cronometru pentru a ajunge la Rijeka în nouă ore, pentru ca organele să nu se altereze. Un traseu care în mod normal era străbătut în două zile și jumătate, din cauza barajelor numeroase. Dar Organizația corupsese pe toți cei care trebuiau corupți. După ce ajungea la Rijeka, Roberto Bari

lua feribotul spre Triest și preda containerele celui care le aștepta.

Rezistase patru luni, apoi nu se mai întorsese din ultima călătorie, păstrând pentru el banii pe rinichii a doi copii masacrați de el cu lovituri de ciomag...

De atunci se ascundea între Slovenia și Rijeka. Știind că nu va mai rezista mult, obligat să-și schimbe în permanență locul, pus la index de zvonurile care circulau pe seama lui. Roberto găsea din ce în ce mai greu „clienți” și ducea o viață de mizerie. Roata se întorsese pe bună dreptate și era exploatat. Pentru ultimul contract nu obținuse decât atât cât să facă plinul mașinii sale, un vechi Fiat 1600.

Roberto urca în bar, lua telefonul de pe tejghea și forma numărul lui Nikolas Tolman. Roberto aflate despre trei dintre mesajele lui. Slovenul răspunse imediat, arătându-se neobișnuit de călduros.

— Aș vrea să ne întâlnim, zise el. Unde ești în momentul ăsta?

Era o întrebare la care lui Roberto nu-i plăcea să răspundă.

— La Pula, zise el. Dar nu rămân aici. Ne putem întâlni mâine la Rijeka. În port, în față la *Rijeka Banka*, la prânz.

*

* * *

James și „păzitorii” săi rățăceau pe Slovenska Cesta după ce luaseră dejunul în orașul vechi.

Nicio veste de la Nikolas Tolman. Stabilise o întâlnire la SOVA cu comandantul Martin, care ținea neapărat săi arate instituția.

Ajunseră în colțul străzii Stefanova. Cele șapte etaje ale imobilului alb care adăpostea Ministerul de Interne se ridicau chiar pe colț. În mod ciudat, parterul era ocupat de magazine: o galerie de tablouri pe strada Stefanova și un magazin de cadouri pe Slovenska Cesta.

James se prezenta la intrarea de pe strada Stefanova. Din păcate, comandatul Martin nu era acolo, dar îi lăsase un mesaj. Fusesse chemat la Maribor și nu putea să fie prezent la întâlnire. Dezamăgit, James își zise că nu mai avea de ce să întârzie la Ljubljana. Dacă Nikolas Tolman nu dădea niciun semn de viață în cursul zilei de mâine, era hotărât să se reîntoarcă la Viena.

*

Peste portul Rijeka se abătuse un vânt rece. Cafeneaua unde se adăpostiseră Nikolas Tolman și Roberto Bari era pustie. Slovenul se uita la ucigaș cu un dezgust fățiș. Neras, cu gâtul și mai slab ca de obicei, italianul mirosea a sudoare și a șliboviță. Ochii lui erau într-o continuă mișcare și tresărea la cel mai mic zgomot.

— Te va costa o sută de mii de mărci, îl anunță Roberto Bari cu o voce nesigură.

Tolman dădu din umeri.

— Nu te prosti. Altfel, plec.

Se prefăcu că vrea să se ridice. Roberto fu cuprins de panică. Nu avea nici cu ce să-și achite

băutura.

— Bine, atunci cincizeci de mii. Zece mii imediat.

Nikolas Tolman nu avea chef să-și piardă ziua în negocieri.

— Îți dau zece mii de mărci, zise el. Și asta pentru că țin la tine. După ce faci treaba, mă suni, îmi spui unde te afli și eu te plătesc.

Roberto Bari se prefăcu că ezită, dar în privirea lui era atâta panică încât Tolman rămase neclintit.

— *Va bene*, zise el în cele din urmă. Dar vreau o mie de mărci imediat.

— Nu. Cinci sute.

— O mie.

De data asta slovenul simți că Roberto nu va ceda. Scoase din buzunar, un teanc de bancnote - mărci și dolari amestecați - și numără zece bancnote de o sută de mărci.

Lui Roberto îi tremurau mâinile. Se întorcea norocul. Tolman chemă chelnerul, plăti și se ridică.

— Să-mi faci o treabă frumoasă pentru banii ăștia, îi zise el. Hai, *ciao*.

Ieși fără să dea mâna cu Roberto. Slovenul cunoștea foarte bine povestea cu copiii uciși cu lovituri de ciomag.

CAPITOLUL IX

Telefonul sună tocmai când James își termina

micul dejun. Era Bob March care îi telefona de la Viena.

— Am primit un mesaj de la SISME (1), îl anunța el. Le trimisesem o notă în urma cazului Weizman. Au găsit-o pe Doina Udvar! La hotelul *Danieli*.

— În Italia?

— La Veneția. Ocupă un apartament de două mii cinci sute de dolari pe zi și face jaf prin magazine. E singură și plătește peste tot în bani lichizi.

— În dolari?

— Nu. În lire...

— Bine, zise James. Mă reped în Italia.

Cu mașina se făcea în jur de patru ore.

Închise telefonul și-l strigă pe Ed Jones aflat în camera vecină.

— Plecăm la Veneția, îl anunță el.

— *Venice, California?* întrebă americanul plin de speranță.

— Nu, Italia.

— Acolo unde sunt mlaștini?

— Dar și lucruri foarte frumoase, îi atrase atenția James. Și vom sta la cel mai frumos hotel din lume. Vă aștept jos într-o jumătate de oră.

James coborî în holul mic și pustiu. Un singur client sorbea o cafea în bârulețul de alături. Cei doi americani apărură bosumflați. Perspectiva de a mai trece o frontieră cu toată artileria lor nu-i bucura câtuși de puțin.

—

* * *

Roberto Bari pătrunse în garajul de la *Holiday Inn*, un subsol în care mașinile ajungeau prin intermediul unei rampe ce se întindea de-a lungul hotelului. Italianul dormise prost. Trăsese la hotelul *Union*, care era lipit de *Holiday Inn*, după ce sosise de la Rijeka pe la unu dimineața. În Slovenia se simțea totuși mai în siguranță decât în Croația, dar prea era chinuit de multe orori.

Examina parcare. Nu erau decât vreo zece mașini. Scoase hârtia pe care era notat numărul mașinii... O găsi în rândul trei și inspecta locul.

Clienții veneau cu ascensorul, cum venise și el, și ieșeau cu vehiculul pe o ușă culisantă, comandată electric, care putea fi pusă în mișcare cu mâna din interior. Italianul reperă o nișă înconjurată cu saci de ciment și se ascunse acolo. Din locul acela putea să supravegheze cele două ascensoare. Va. Aștepta ca „ținta” să ajungă lângă mașină și să fie ocupată cu descuiatul portierei. În momentul acela avea să tragă. În spate. Ceea ce oferea o garanție maximă.

Zidurile din ciment vor amortiza zgomotul detunăturilor și va fugi pe rampă. Pentru mai multă siguranță, se duse până la ușa ca să-i verifice deschiderea. După aceea se întoarse în ascunzătoare și încărcă arma.

Trecură douăzeci de minute. Doi clienți veniră să-și ia mașinile. Roberto Bari începea să fie cuprins de panică.

Mai trecu un sfert de oră. Murea de sete și

era learcă de o sudoare urât mirositoare. Beculețul ascensorului începu să clipească. Ușile se deschiseră și apărău un bărbat blond care corespundea cu semnalmentele date de Nikolas Tolman. Roberto Bari era un ghem de nervi. Cu profesioniștii nu puteai să știi niciodată...

Bărbatul ajunsese în dreptul mașinii, supravegheat de italian. Acesta din urmă scoase ușurel arma din buzunar și-și ținu respirația. Calcula în gând: două în spate și după aceea unul în cap. În felul ăsta, Cristos să fi fost și tot n-ar mai fi înviat!

În momentul în care se pregătea să tragă, ușile ascensorului se deschiseră din nou. Băgă repede arma în buzunar și simți cât lasă picioarele. Cei doi tipi care ieșiseră din cabina ascensorului aveau cuvântul „copoi” scris pe frunte... Niște huidume cu privirea rece și mobilă, sub hainele cărora un ochi expert putea să distingă un armament superior pușcociului său. Simți că i se face greața. Dacă ar fi tras, acum ar fi fost și el pe cale să-și dea duhul. Văzuse și el oameni din ăștia la adunările Mafiei.

— James, așteaptă-ne! striga primul în engleză.

Americani! Roberto Bari se ghemui în nișă. Slavă

Domnului ca nu păreau bănuitori!

— Cum e timpul la Veneția? întreba al doilea în timp ce se urca în mașină.

Roberto nu mai auzi răspunsul. Mașina

începea să manevreze. Evident, dacă ar fi fost un erou, ar fi golit încărcătorul asupra celor trei bărbați și i-ar fi lichidat mai înainte ca ei să se poată apăra. Dar se mulțumi să se uite în urma Mercedesului și să-l înjure cu jumătate de glas pe Nikolas Tolman! Ticălosul nu-i spusese că ținta lui avea două gârzi de corp!

Fusese la un pas de a fi masacrat pentru niște amărâte de o mie de mărci.

Imediat ce mașina ieși din garaj, Roberto se napusti spre ascensor. Când ieși pe strada Miklociseva, Mercedesul dispăruse de multă vreme. Alergă până la mașina lui oprită nu departe de-acolo. Nu era prea îngrijorat. Un singur drum ducea spre Veneția. Koper și pe urma autostrada care ducea la Udine și Veneția.

La Veneția însă mașinile nu aveau voie să circule, ceea ce complica lucrurile. Se grăbi să iasă din Ljubljana, ajunse pe autostrada ce ducea spre Postojna și apăsă pe accelerație.

Abia la zece kilometri după sfârșitul autostrăzii reperă Mercedesul blocat în spatele câtorva camioane... acum putea să meargă liniștit până la mare... Roberto Bari aprinse o țigară, cu stomacul crispat de furie. Era nerăbdător să găsească un telefon ca să-i spună lui Tolman tot ce gândește despre el.

Agățat de mânerul portierei, Ed Jones se înverzi la față. Americanul scoase o exclamație sugrumată văzându-l pe James lansând mașina într-o depășire pe muchie de cuțit, satul să mai

respire fumul camioanelor.

— *Hold it*, gemu el, că altfel ajungem la spital. Aici oamenii sunt bolnavi la cap.

O mașină Alfa îi depăși chiar pe ei care se aflau în depășire cu un scrâșnet puternic de cauciucuri. În Statele Unite nu depășeai decât dacă aveai un kilometru liber înaintea ta...

Matt Hudson suspina de pe bancheta din spate.

— Asta e *Salariul groazei*. O să ajungem morți.

James depășea camioanele unul după altul, depășit și el la rândul lui de italieni deranjați la minte. Era un drum sinuos acoperit cu puțin polei.

!Ed Jones murmură:

— R Dacă ajungem în afurisitul ăla de oraș, o să mă duc drept la biserică.

— Dar nu ești catolic, obiectă Matt Hudson, și el înspăimântat.

— N-are a face. Rugăciunea mea va fi transmisă...

Supliciul lor mai dură aproape o oră. Nu răsuflară ușurați decât atunci când văzură Adriatica, totuși nu prea atrăgătoare cu valurile ei cenușii. În față se ghicea coasta italiană. Triest și Veneția.

— Chestia asta chiar e o mare? întreba cu mirare Ed Jones. Ai zice că e un mic lac.

În sfârșit frontiera. Încă o repriză de spaimă pentru cele două „gorile”, care se și vedeau într-o temniță italiană. Matt se destinse.

— Gata, o să găsim iar mâncarea albilor! Italienii nu halesc cai. Ăștia au pizza.

— Ah, o pizza! zise Ed suspinând.

Două ore mai târziu, James pătrundea pe bifurcația care ducea la aeroport din Veneția. Hotărâse să predea mașina, inutilă în acel oraș în întregime pietonal și să ajungă în centru cu *motoscaffo* {, Se pomeniră toți trei în fața singurei vedete ancorate în fața aeroportului. După ce urcă la bord, Matt Hudson remarca, în timp ce parcurgea cu viteză laguna:

— Seamănă cu Miami, mai puțin soarele.

Aici dârdâiai de frig. După patruzeci și cinci de minute, *motoscaffo* pătrunse pe un mic canal care se întindea de-a lungul hotelului *Danieli*. Matt îi făcu semn cu cotul lui Ed Jones.

— Iisuse Cristoase, o gondolă!

Când dădură cu ochii de holul somptuos și faraonic al vechiului palat al dogilor, transformat în hotel, când văzură tavanele pictate, tablourile, draperiile, mobilele vechi, rămaseră muți de stupefacție, respectuoși ca într-un muzeu.

— Ne reîntâlnim jos peste o jumătate de oră, zise James.

După ce văzu unde era camera, care avea ferestrele spre

Canal Grande, la etajul doi, James coborî și se duse la portar, ținând în mână două bancnote de o sută de mii de lire.

— În ce cameră se află *signorina* Doina Udvar? întreba el.

— Apartamentul 32, *signor*, îi răspunse portarul băgând în buzunar cele două bancnote. În general coboară pe la nouă. În seara asta e invitata la o mare serata la *Principele* Quesquina.

James mai scoase o sută de mii de lire.

— Trimite-i niște flori împreună cu cartea mea de vizită, îi ceru ei.

Portarul aruncă o privire la cartea de vizită.

— Subito, *signor* (1).

James se duse la bar. De data asta CIA îl ajuta să facă curte unei femei frumoase...

*

* * *

— Găozar nenorocit! Era gata să mor împușcat. Sunt TREI!

Roberto Bari era atât de înfuriat încât răcnea în cabina telefonică din fața debarcaderului la care trăgeau *motoscaffi*. Când ajunsese la aeroport, nu mai găsisese pe nimeni. Un hamal îi spusese că *motoscaffo* care plecase cu James și prietenii lui se va întoarce, pentru că asigură naveta până la nouă seara. Nu-i mai rămânea decât să aștepte în frig.

— N-am știut, minți Nikolas Tolman la celălalt capăt al firului.

— Ta va costa cincizeci de mii de mârci, îl anunță cu răceală Roberto.

Slovenul amuți. Pentru suma asta se extermina un sat întreg în Croația.

— Nici vorbă! zise el.

— Așa! răspunse Robert plin de o furie

reținută. Știi îce-am să fac? Am să mă duc la tip și-am să-i spun că trebuia; Bâl împușc și CINE mi-a spus s-o fac. Părerea mea e că ar trebui să-ți cauți de-acum ascunzătoare... Hai, *ciao*, îți urez X) noapte plăcută.

— Nu, stai, nu închide! implora Tolman. De acord! De acord!

— *Bene, bene*, zise Roberto împlânzit, dar m-am săturat de prostii. Așa că mâine dimineața virezi douăzeci de mii de mărci la American Express din Veneția. *Prestissimo*. Altfel...

— O voi face chiar mâine, promise slovenul.

Roberto Bari privi spre lagună. Sosea un *motoscaffo*.

Întrebă:

— Cine sunt tipii ăștia?... Sunt din „sindicat”?

— Mda, îl asigură slovenul.

— Nu cumva sunt niște copoi?

— Nici pomeneală.

Roberto închise. Puțin îi păsa. Dar pentru copoi era mai scump pentru că era mai periculos. Acum nu mai avea decât să-și îndeplinească contractul.

Motoscaffo trăsesse la mal. Sări pe punte și-l întrebă pe pilot?

— Unde i-ai duș pe tipii dinainte?

— La *Danieli*. De ce?

— Așa, răspunse italianul. Haide, dă-i drumul. Știi unde e Commodore?

— Chiar lângă *Danieli*, și acolo e mult mai ieftin.

* * *

— Uşurel!

Ed Jones forţa cu tandreţe uşa apartamentului 32. O nimica toată cu trusa pusă la dispoziţie de către Divizia Tehnica. Holul imens de la primul etaj era pustiu. James pândise plecarea Doinei Udvar de la galeria care domina parterul. Descoperind în acelaşi timp aspectul fizic al unguroaicei. O brunetă splendidă, foarte elegantă în rochia ei de seară, care era aşteptată de un bărbat înalt, slab şi chel. După aceea urcase într-o gondolă privata.

— Gata! şopti Ed Jones.

Uşa înalta se deschise fără zgomot şi cei trei bărbaţi se strecurară înăuntru. După ce închiseră uşa în urma lor, James aprinse lumina. Ed şi Matt scoaseră acelaşi strigăt de stupefacţie.

— Holly cow!

Era nemaipomenit. Capela Sixlină, dar cu mai mult lux! O încăpere lungă de peste zece metri, cu un tavan pictat pe şapte metri, două ferestre imense care se deschideau spre Canal Grande, tablouri vechi şi oglinzi superbe pe pereţi, fotolii aurite demne de Versailles, mobile veneţiene de epocă şi un buchet de flori enorm aşezată pe o măsuţă de televizor. Muti de respect, cei doi americani sorbeau cu privirea acel decor de vis.

James intră în dormitor. Tavan pictat, lambriuri somptuoase, un pat mare din lemn. Haine de femeie împrăştiate peste tot.

Cei trei bărbaţi începură să scotocească peste

tot. Ed Jones descoperi sub patul mare o valijoară-diplomat din piele neagră, încuiată, cu inițialele D.W. Matt Hudson supraveghea ușa în timp ce Ed ataca încuietorile, ajutându-se de un stetoscop pentru a auzi clinchetul roțițelor. După treizeci și șapte de secunde se deschise prima broască. A doua avea aceeași combinație. 176. Americanul deschise capacul și fu gata să se sufoce.

Valijoara era plină de bancnote noi de o sută de dolari! Numai din colțul stâng lipseau ceva bani.

— Lsuse Crist oase, n-am văzut în viața mea atâția bani! zise Ed Jones suspinând. Mă întreb câți or...

— Ceva mai puțin de două milioane de dolari, răspunse James.

Erau banii lui Dieter Weizman. Minus ce cheltuisse Doina Udvar.

Își continuam cercetările fără să mai găsească nimic altceva, apoi se retraseră tot așa cum veniseră. James se instalează în baiul de la parter. Era perplex. De ce venise Doina Udvar la Veneția în loc să se ascundă în Ungaria? Părea foarte nepăsătoare... Nu știa ce atitudine să aibă față de ea. Trebuia s-o facă să vorbească. Nici acum nu era convins de vinovăția ei în asasinarea lui Dieter Weizman. Totuși cele două milioane de dolari erau acolo... Hotărî să aștepte rezultatul demersului său galant.

va duce după aceea la intrarea în oraș, acolo unde turiștii își parcau mașinile, și va pleca cu

autobuzul.

Termina de mâncat, plăți și se pierdu în mulțimea care aștepta vapoarele, printre tarabele negustorilor ambulănți, chiar în fața hotelului *Danieli*. Revolverul îi atârna la centura, creându-i o senzație liniștitoare. Aici era la el acasă, în țara lui.

*

* * *

— Herr Scott?

Vocea femeii de la telefon era ezitantă. Simți cum i se accelerează pulsul.

— Eu sunt, zise el.

— Sunt Doina Udvar. Vreau să vă mulțumesc pentru flori. Sunt splendide! Dar sunt încurcata, nu vă cunosc...

— Nici eu! mărturisi James. Am trecut unul pe lângă altul în hol. Erați atât de frumoasă încât n-am putut să nu aduc un omagiu frumuseții voastre.

— Mulțumesc! zise ea. Mă faceți să roșesc. Nu știu cum să...

— Acceptând invitația mea la dejun!

Ezitarea el fu destul de scurtă.

— Veniți să mă luați din apartamentul meu, zise ea. Stau la numărul 32.

James închise plin de euforie. Poate că va afla în sfârșit secretul morții lui Dieter Weizman.

CAPITOLUL X

Strălucitoare!

Acesta fu singurul cuvânt care îi trecu prin minte lui James când o văzu pe Doina Udvar coborând ultimele trepte ale scării care ducea în hol. O siluetă lungă, zveltă și totuși cu forme pline, și niște picioare interminabile care păreau și mai lungi din cauza fustei mai mult decât scurte. O alura de regina.

Păși spre ea, îi luă mâna și i-o sărută.

— Sunt James Scott.

Privirile lor se întâlneau. Ochii albaștri ușor migdalați erau veseli, părul scurt foarte negru, iar buza foarte roșie părea un fruct tropical savuros. Purta un costumaș roz, vestă foarte lungă și fustă foarte scurtă. Bluza neagră lăsa să se ghicească sânii rotunzi care se mișcau liber sub mătase. Părea stingherită, dar susținu privirea lui James.

— Unde mă duci? Întrebă ea cu o voce puțin forțată.

— La *Harry's Bar*. La Cipriani. Acolo se poate mânca Cel mai bun orez din Veneția.

— Luăm o gondolă?

James zâmbi.

— Nu, e la două sute de metri, pe Canal Grande. Să mergem pe jos. După aceea, dacă dorești, ne plimbăm cu gondola.

Părăsiră hotelul urmăriți de privirea complice a portarului.

James era uimit. Nu corespundea deloc cu genul de femeie pe care se aștepta. Epta să-l întâlnească, amanta unui negustor de arme. Între ea și Hildegard Feldbach era o depărtare de

câțiva ani-lumină. Doina Udvar semăna cu o tânără de familie buna care vrea să se distreze. Nicio urmă de vulgaritate sau de provocare în felul în care mergea, nici în atitudine.

De-a lungul canalului era lume multă. Porniră în direcția ieșii San Marco. Ed Jones și Matt Hudson părăsiră imediat taraba cu ilustrate și porniră discret după ei.

— E prima dată când vii la Veneția? întreba James.

— Da, mărturisi ea. A fost unul dintre visele mele din Copilărie. Nu-i așa că e cel mai frumos oraș din lume? Dar Dumneata?

— Eu am mai fost de câteva ori, răspunse James, și

Eltr-adevâp, e un loc extraordinar. Uimitor e că poți să întâlnești aici o femeie atât de frumoasă singura. Cred că alienii te curtează cu asiduitate.

Doina se tulbură ușor.

— Sunt în stare să mă apăr, răspunse ea. Am întâlnit și Italieni adorabili care m-au dus la serate superbe.

Ajunseră în fața geamurilor mate de la *Harry's Barr*. Un chelner tacticos îi așează pe scaune de moleschin roșu. Doina comandă un Cointreau triplu-sec. Apoi se cufundă în contemplarea pereților plini cu portretele unor celebrități.

Cinci minute mai târziu, Ed și Matt își făcură și ei apariția și se instalară la o masă din apropierea lor, cu fața spre ușă. James înfruntă

privirea ochilor albaștri. Acum trebuia s-o facă să vorbească pe femeia care fugise cu două milioane de dolari.

— De unde ți-a venit ideea să vii la Veneția? întrebă el.

Doina gustă foarte puțin din pahar, savurând gustul alcoolului amestecat cu cel al sării de pe marginea paharului. Nici măcar nu clipi, surâse, apoi zise cu o voce plină de blândețe:

— E o poveste ceva mai complicată.

*

* * *

Roberto Bari dărdăia de frig pe podul de peste micul canal care trecea prin fața hotelului *Danieli* și se unea cu Canal Grande, chiar în fața la Cipriani. Văzându-i pe cei doi ieșind de la hotel, italianul își zisese că sosise momentul.

O străduță lega cheiul Marelui Canal de piața San Marco permițându-i să fugă și să se piardă după aceea în mulțime; «de turiști care mișunau în imensa piață. Străduța era destui de îngustă ca să nu poată fi urmărit decât de un singur om. Iar arma lui ar fi în stare să-i descurajeze pe eroi. Grăbe; «pasul ca să prindă din urmă cuplul când auzi în urma lui vorbindu-se englezește. Avusese destul sânge rece ca 's; încetinească pasul și să se lase. Depășit. Erau cele don; «„gorile” care escortau ținta! încă o dată scăpase ca prin urechile acului! Acum nu mai avea ce să facă decât să stea ascuns. După ce se asigură că ținta și însoțitoarea luau acolo dejunul și aveau să stea

acolo o oră încheiată, Roberto se hotărî să se ducă să-și ia cele douăzeci de mii de mărci aconto de la American Express.

Asta avea săi mai ridice moralul.

Pe drum se întrebă cine era bruneta superba care însoțea „ținta”. Și ea părea că stă la *Danieli*. Nu era deloc bine să lase un martor, drept pentru care se hotărî să ceară instrucțiuni.

După douăzeci de minute ieșea de la American Express, după ce stătuse la coadă alături de turiști din toate țările. Spumega de furie. Nu se virase niciun ban pe numele lui.

Încerca zadarnic să vorbească la telefon cu cel care îl angajase. Nikolas Tolman nu se afla la Bled și telefonul lui celular nu funcționa.

Roberto Bari ezită. Altă dată ar fi lăsat totul baltă, dar avea o nevoie disperată de bani. Aici, la Veneția, se simțea relativ în siguranță. Dar când trecea din nou granița dădea din nou peste dușmanii lui. Mânca un sandviș în mijlocul unui grup de tineri britanici și se întoarse în ascunzătoare.

*

* * *

Motoscaffo despica apele cenușii ale lagunei, legănat uneori de valurile altei vedete. Doina Udvar stătea întinsa leneș pe perne, cu fusta care îi descoperea acum pulpele aproape până sus, și contempla cerul. Era uluita de fabricile de sticlă din Murano pe care tocmai le vizitase. Cumpăraseră o fructieră superbă și James putuse să vadă

teancurile de bani îngrămădite în geanta ei. Bancnote de o mie de lire pe care le dădea fără să clipească.

— Te vei ruina! zise el în gluma.

Tânăra unguroaică făcu o mică strâmbătura amuzată.

— Oh nu! Aici nu e chiar atât de scump și sunt lucruri așa de frumoase!

Se îmbarcaseră atât de repede încât cei doi americani nu avuseseră timp să-i urmeze. După ce admiraseră vitrinele din Murano, acum se întorceau la Veneția care își aprindea luminile. Doina Udvar părea că se obișnuise cu James. Vorbeau în germană și părea că considera natural ca el să-i facă curte. El o observa, căutând ocazia favorabila. Dacă ar fi atacat-o direct, existau toate riscurile ca ea să se sustragă și nu va mai afla nimic nici despre moartea lui Dieter Weizman, nici despre afacerea pe care o pusese la cale.

Motoscaffo acosta lin la pontonul din fala hotelului *Danieli*. James o ajuta pe tânăra femeie să urce pe debarcader și o conduse până la apartament. Ea îl pofti înăuntru săi ofere ceva de băut, își scoase pantofii și se agita în fața barului.

— Ce-ar fi să cinăm împreună? propuse James.

— Am o alta invitație...

Văzând aerul lui dezolat, ea adaugă imediat.

— Cred că pot s-o anulez! Dar nu vom cina târziu.

— La restaurantul de la etajul patru, propuse

James. Voi rezerva o masa...

Când telefonul celular al lui Nikolas Tolman răspunse în sfârșit, Roberto Bari izbucni:

— Gâozarale! *Strânso!* urlă el în receptor. Lovelele n-au sosit. Unde ești?

— Călătoresc, răspunse laconic slovenul. Banii au plecat, cu siguranța că mâine îți vor ajunge.

Vocea calmă mai potoli puțin furia italianului. Vântul rece îl făcu să se înfioare.

— Dar tu? Ai făcut treaba? întrebă Tolman.

— *Dizgraziato!* exclamă Roberto. Tipul ăsta nu e *niciodată* singur. Iar acum are o femeie cu el. Una foarte frumoasă. O unguroaică.

Nikolas Tolman tresări. Nu-i venea să creadă.

— O unguroaică! De unde știi?

— Am văzut-o luându-și cheia. Eram în spatele lor. Apoi am telefonat. Centralistul mi-a spus că o cheamă Udvar. Stă într-un apartament grozav.

Nikolas Tolman crezu că va face un infarct.

— Ea l-a împușcat pe unul dintre asociații mei, zise el. O „dilești” și pe ea! îi tragi două gloanțe în burta din partea mea. Vreau să faci treaba în *seara asta*. Îți mai dau încă cincizeci de mii de mărci.

Brusca generozitate a slovenului i se păru lui Roberto deosebit de suspectă. Nikolas Tolman nu lăsă timp de gândire.

— Putoarea aia a șterpelit hârtii foarte importante, niște contracte. A plecat cu valijoara

amicului meu. Pe ea trebuie să fie inițiatele D.W. Trebuie să pui mâna pe ele. Pentru asta își dau atâtea lovele.

— Foarte frumos, răspunse Roberto Bari, dar mai sunt și cele două „gorile”.

Nikolas Tolman nu era dispus să stea la discuții.

— Te descurci! Ești un profesionist, nu? Un mafioso.

Roberto Bari închise, apoi traversă piața San Marco și se îndrepta spre *Danieli*.

*

* * *

— Cina la lumina lumânărilor în restaurantul aproape pustiu de la *Danieli*, cu ploaia care biciuia geamurile, luase un aer de marienbad. Ceea ce nu părea să-i displace Doinei Udvar.

James o surprinsese de mai multe ori privindu-l cu o expresie tulburată.

Dacă ar fi fost vorba doar s-o ducă la pat, n-ar fi avut de ce să-și facă probleme. Numai că era vorba despre altceva, și se hotărâse să încerce totul în seara aceea. Nu putea să stea la nesfârșit la Veneția, în timp ce o încărcătura mortală de arme plutea spre Iugoslavia. Pe de altă parte, informațiile deținute de Doina ar fi putut să-l ajute.

— Bem ceva la bar? propuse el.

— Nu jos, e prea mult zgomot, zise ea. Mai bine în apartamentul meu.

Coborâra două etaje. Pentru ca rămânea în

hotel, James le dăduse liber celor doi americani ca să se mai cultive și ei puțin. Își lăsase chiar și revolverul extraplat în cameră. *Danieli* era un fel de cocon liniștitor și luxos unde te simțeai în deplină siguranță...

Doina aprinse lumina în salonul imens, se duse la bar și începu să pregătească cocteilul ei favorit. Băuse și la masa destul de mult și ochii ei aveau o strălucire neobișnuită. Îi întinse lui James unul din pahare și zise:

— Pentru Veneția!

Privirile lor se întâlniră câteva secunde, apoi ea traversă salonul, se îndreptă spre una dintre ferestrele monumentale care dădeau spre Canal Grande și o deschise. James veni lângă ea și-și trecu mâna după mijlocul ei. Doina păru că nu-și dă seama. Aerul rece o făcea să se înfioare, dar afară nu mai ploua. Coapsele lor se atinseră ușor și tânăra femeie își întoarse fața spre el. În ochii ei albaștri se putea citi nostalgia.

— Niciodată în viața mea nu am fost atât de fericită! zise ea suspinând. Am impresia ca trăiesc un vis.

Buzele lor se aflau la numai câțiva centimetri și James doar apropie ușor capul ca ele să se atingă. Doina părea că asta și aștepta. Urmă un sărut lung și romantic. Tânăra femeie se întorsese spre el și corpul ei se sprijinea acum de James. Doina voia să facă dragoste și nu ascundea asta. Atingând-o ușor cu pieptul, James simți prin bluză sfârcurile întărite ale sânilor.

Deodată ea se înfioră și se desprinsese de el.

— Mi-e frig, zise Doina.

James închise fereastra, apoi o luă de mână și o duse în salon. Doina Udvar își trase mâna și se așază pe canapeaua mare din mijlocul încăperii.

— Așteaptă! zise ea cu blândețe. Și eu te doresc, dar e foarte plăcut să prelungești așteptarea.

Ea fu cea care îl sărută din nou, lungită pe jumătate pe canapea și James se întrebă dacă nu cumva voia să facă dragoste în acea încăpere cu farmec anacronic. Ca o prințesă venețiană din secolul al XVI-lea. Deși lipsea confortul.

Treptat, flirtul lor romantic se transformă într-o îmbrățișare pasionată, dezordonată. Descheiată la piept, cu parul desfăcut, Doina se răsucea cu voluptate sub mângâierile tot mai precise ale lui James. Tânăra femeie îl dezbracă chiar ea, spre marea lui surprindere.

Părea că nu se gândește decât la plăcerea lui, ca o prostituată docilă.

James, cu privirea fixă la ușa dormitorului, profita de clipa prezentă. Deodată nu-i veni să-și creadă ochilor. Ușa înaltă care despărțea salonul de dormitor se întredeschisese! Cu un scârțâit ușor. James se încorda tot. Doina își dădu seama că ceva nu era în ordine, își retrase capul și întrebă cu o voce neliniștită:

— Ce este?

— Am auzit un scârțâit dinspre dormitor, zise el. Și mi s-a părut că se mișcă ușa.

Ea zâmbi.

— Probabil că s-a făcut curent. Ferestrele nu se închid prea bine. Palatul acesta e foarte vechi.

Dar James era sigur că nu visase. Își zise cu amărăciune că, deseori, viața lui periculoasă nu-i dădea pace nici în momentele cele mai agreabile. Se ridică și-și trase repede pantalonii.

— E ciudat, zise el. Nu cred că a fost curentul.

Dacă mai era încă în viață, după atâția ani plini de riscuri, asta se datora faptului că niciodată nu neglijase nici cel mai mic indiciu suspect.

Traversă salonul pentru a ajunge la telefonul așezat pe un mic birou de lângă ferestrele care dădeau spre Canal Grande, în partea cealaltă a încăperii, și formă numărul camerei americanilor.

Nu-i răspunse nimeni.

Doina veni lângă James și se lipi de el.

— Ce faci?

— Sun la recepție, minți el. Am impresia că e cineva în camera de alături. Poate un hoț...

Trăsăturile tinerei femei se crispară de agasare, dar reveniră la normal la fel de repede. Era clar că, în ciuda recentelor evenimente din viața ei, Doina nu se credea în pericol în acel hotel de lux.

Nu e nimeni, zise ea. Mă duc să văd!

Și se îndreptă cu pași mari spre dormitor. James o prinse din urmă în mijlocul salonului.

— Doina!

Nu avu timp să spună mai mult. Ușa dormitorului se deschise larg și apăru un necunoscut mic de statură, pipernicit, cu un gât lung și slab ca de pui, cu trăsăturile crispate și aerul amenințător. În mâna dreapta avea un revolver.

Întinse brațul fără nicio vorbă și îndrepta arma spre Doina care stătea în fața lui James. Acesta, dintr-un reflex instantaneu, îi dădu un vânt tinerei femei, aruncând-o violent într-o parte.

Do. Ina ateriză în patru labe lângă bar și se rostogoli pe covor.

În același moment necunoscutul trase în James.

CAPITOLUL XI

Ucigașul ochise capul. Asta îl și salvă pe James. Simți o arsură la tâmpla stângă și se aruncă după unul dintre enormele fotolii aurite din salon. Doina, în patru labe, țipând, se refugiase în spatele barului pe care se afla televizorul. James se rostogoli în spatele canapelei în momentul în care se auzi detunătura celei de a doua împușcături. Glonțul lovi brațul unuia dintre fotolii, ricoșa și nimeri în cea mai mare dintre cele trei lustre din cristal de Murano, provocând o ploaie de cioburi. Înțelegând că se afla prea departe, ucigașul înainta spre James. Se vedea bine că necunoscutul era foarte hotărât să-l lichideze.

Răsună a treia împuşcătură.

Uşa salonului se deschise chiar în acea clipă, pocnindu-se de perete, şi în încăpere apăru Matt Hudson. Din spatele lui se ivi şi Ed Jones, ținând în mână Colțul lui enorm.

Din cauza penumbrei, americanii nu văzură imediat omul cu pistolul şi acesta avu timp să se retragă în dormitor şi să trântească uşa în urma lui.

James se ridică stupefiat şi încântat totodată.

— Cum de sunteți aici?

— Îl urmăream pe acest avorton, zise Ed Jones, apropiindu-se cu precauție de uşă.

Aşteptă ca Matt să ia poziție, cu arma lui Ingram, apoi se repezi în uşă. Aceasta se deschise fără greutate. Camera era goală şi fereastra deschisă dădea spre străduța de lângă hotel. Ed Jones nu ezită nicio secundă. Trecu peste balustrada şi sân jos de la trei metri. Matt Hudson îl urmă imediat.

James se aplecă peste fereastră şi îi văzu pe cei doi americani pornind în direcții diferite. Doina Udvar se ridicase de jos. Tânăra femeie se uita la James înspăimântată şi stupefiată. Buzele îi tremurau. Apoi zise cu o voce tulburată:

— Mi-ai salvat viața.

James se apropie de ea, o prinse de mână şi o duse la canapeaua pe care începuseră să facă dragoste.

— Doina, îi zise el, trebuie să vorbim serios. Să-mi spui totul despre asasinarea lui Dieter

Weizman și cele două milioane de dolari pe care le-ai luat cu tine.

*

* * *

Roberto Bari se hotărâse instinctiv să fugă spre malul canalului, *Riva degli Schiavoni*. Mai întâi pentru că era mai multă lume, apoi pentru că acolo avea o șansă să găsească o gondola sau un *motoscaffo* pentru a fugi cât mai repede. Strâmbându-se de durere, italianul se îndepărta cât putea de repede de *Danieli*, cu revolverul cald încă vârat la centură, își luxase glezna când sărise de sus și lacrimile îi curgeau de-a lungul obrazilor. Își blestema stângăcia și neșansa. Apoi, aproape că nu mai avea bani. Nu-i mai rămăseseră decât o sută de mii de lire. Și asta nu însemna mare lucru în Italia.

Se opri câteva clipe pe marginea cheiului, ca să-și tragă sufletul și ca să caute un *motoscaffo*. Nu se vedea nimic. Doar ultimul *vaporetto* pentru Murano care pleca abia peste douăzeci de minute. Privi în urma lui și inima începu să-i bată cu putere. Una dintre cele două huidume care se năpustiseră în apartament se apropia cu pași mari. Și următorul lui nu șchiopăta...

Cuprins de panică, Roberto Bari pătrunse pe o străduță perpendiculară pe chei, comițând greșeala sa alerge șchiopătând ușor.

Asta îi atrase imediat atenția lui Ed Jones care grăbi pasul. Când ajunse la intrarea pe străduța îngustă și pustie, Robert Bari se afla

aproape la capătul celălalt. Italianul se întoarce și, practic fără să ochiască, trase în direcția americanului. Glonțul ricosă în zidul unei case. Ed Jones nu avu timp să riposteze: italianul dăduse colțul...

Americanul o luă la fuga cu toată viteza, recuperând o parte din distanță. Străduța dădea într-o strada mai mare cu magazine închise. Zări în stânga lui silueta lui Roberto Bari care fugea șchiopătând.

În fața lui, un pod trecea peste unul din canale, *Rio dei Graci*. De cealaltă parte, strada o pornea în mai multe direcții. Dacă ajungea până acolo, avea o șansă să scape.

În momentul în care intra pe pod, italianul se opri brusc. Un bărbat înalt mergea pe mijlocul străzii, venind spre el. Cea de a doua „gorilă”.

Matt Hudson îl zărise și el pe italian. Americanul strigă cât putu de tare.

— Ed! E în fața ta.

Strada era complet pustie. Doar doi îndrăgostiți se sărutau într-un colț, în umbra bisericii San Georgio dei Graci.

Roberto Bari nu ezită. Se repezi spre ei, o smulse pe fată din brațele iubitului ei, îi duse arma la tâmplă și o lipi de el cu mâna stângă, servindu-se de ea ca de un scut.

— Dacă vă apropiați, o omor! strigă el în italiană.

Ed și Matt nu vorbeau decât engleza, dar înțelesesă perfect. Ed Jones trecu podul liniștit, cu

revolverul în mână. Matt ajunse lângă el. Amândoi erau siguri că italianul nu va trage. Cel puțin nu imediat. Un ostatic mort nu e de niciun folos...

Văzându-i venind spre el, Roberto Bari se trase lent înapoi pe lângă biserică. Mica piața se termina în fundătură, printr-un canal mic, perpendicular *pe Rio dei Graci*. Roberto Bari se sprijini de zidul bisericii San Georgio dei Graci, cu mintea goală. Glezna îl înjunghia îngrozitor. Terorizata, ostatica stătea nemișcată.

Băiatul, încremenit, ramăsese ținut locului, sub portalul bisericii.

Ed și Matt făcură câțiva pași înainte, ajungând la aproximativ trei metri de ucigaș. Cu o voce calma, așa cum fusese învățat la școala FBI-ului de la Fort Worth, Ed Jones îi zise:

— You should drop your gun and leave this lady alone. <1)

Pentru american, până la proba contrarie, toate femeile erau lady.

1) Ar trebui să lași arma și să dai drumul femeii (n, a.).

— Dacă faceți o mișcare, îi zbor creierii! strigă italianul cu o voce stridentă.

Cei doi americani își dădeau seama că era în stare s-o facă. În spatele lor, tânărul îi imploră:

— Lăsați-l să plece, o s-o omoare!

Dar, pentru că niciunul nu înțelegea limba celuilalt, dialogul nu era posibil.

Ed nici măcar nu răspunse. Secunde treceau. Tăcerea devenea din ce în ce mai

apăsătoare. În noapte răsună lugubru sirena ultimului *vaporetto* care pleca spre Murano. Deodată fata suspină și-si pierdu cunoștința, alunecând încet de-a lungul corpului lui Roberto Bari care nu avu timp să reacționeze.

Preț de câteva secunde, revolverul italianului nu mai amenința femeia.

Când coborî privirea spre corpul căzut la picioarele lui, Roberto Bari era deja practic mort, dar nu-și dădea seama. Două detunături răsunară aproape în același timp. Ed și Matt trăsese în cap. Așa cum recomandă toți antrenorii în acest gen de împrejurare. Fața lui Roberto Bari exploda împrôșcând cu sânge în toate părțile. Cele două gloanțe de calibru mare îi distruseseră cutia craniană și plăcile osoase, împrăștiindu-i în jur conținutul capului.

Tânărul țipă îngrozit.

Ca o rața sălbatică fără cap, Roberto Bari făcu doi pași înainte. Pe umeri nu mai avea decât un terci însângerat, dar încă mai strângea în mână revolverul. Doar că acum creierul lui nu mai putea să transmită ordine. O bună parte din materia lui cenușie se afla lipită pe zidul bisericii San Giorgio dei Graci.

Americanii nu aveau de ce să mai tragă.

Cu un plescăit înfundat, cadavrul ambulant se prăbuși în apa neagră a micului canal. Ed și Matt schimbă o privire elocventă. Era posibil ca împușcăturile să fi alarmat *carabinieri*.

— *Let's go!* zise Ed Jones.

Italianul se repezi la femeia leșinată fără să le acorde nicio atenție. Era convins că asistase la o reglare de conturi între mafioți.

*

* * *

Doina Udvar hohotea încetișor, cu mâinile încrucișate, repetând ca o placă stricată:

— Nu eu l-am omorât pe Dieter! Nu eu l-am omorât pe Dieter!

James o credea. Cineva bătu la ușă și se duse să deschidă, în prag apăru Ed Jones.

— S-a făcut, îl anunță el. Suntem afară.

James se întoarce la Doina și o scutură ușor.

— Doina, acum trebuie să-mi spui adevărul. Nu avem mult timp.

Ea ridică spre James ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Dar cine ești? Cine sunt cei doi? Cine e cel care a vrut să mă omoare?

— Despre el nu știu nimic, dar cred că pe mine voia să mă ucidă, răspunse James. Lucrez pentru o agenție federală americană. Dieter Wéizman lucra uneori pentru noi. Cine l-a omorât?

Doina își trase nasul, se ridică, se duse să-și pregătească un cocteil, bău jumătate de pahar și se întoarce puțin mai calmă.

— Nu știu. Mă aflu în baie. N-am auzit nimic. Când am ieșit, Dieter zăcea mort pe culoar...

— N-ai văzut-o pe femeia despre care a vorbit poliția?

- Nu.
- N-ai citit semnalmentele?
- Nu, n-am citit ziarele, am venit imediat aici.
- Nu știi cine ar fi putut să fie?
- Nu.
- Nu știai cu ce fel de afaceri se ocupa Dieter Weizman?
- Nu. Nu-mi spunea mare lucru. Uneori ghiceam...
- De exemplu?
- Chiar în dimineața aceea a avut o întâlnire. Știu pentru că l-am auzit vorbind la telefon. Prinț Eugen Strasse, nr. 37. Chiar lângă hotelul *Schwarzenberg*. S-a dus acolo cu valijoara-diplomat.
- Cea pe care ai luat-o cu tine?
- Da.
- Știai ce era înăuntru?
- Am descoperit după moartea lui când am deschis-o. Bancnote de o sută de dolari.
- Ce trebuia să facă cu ei?
- Cred că trebuia să-i dea cuiva cu care trebuia să cinam împreună la *Drei Husaren*.
- De ce-i dădea acești bani?
- Ea dădu din umeri.
- Nu știu.
- Cine i-a dat banii?
- Doina se mai luminează puțin la față.
- La asta pot să-ți răspund. Dieter a dat un telefon înainte de a se duce la întâlnirea de

dimineata. L-am auzit cerând pe cineva cu un nume arab. Al Mahadi, sau cam așa ceva. Respectivul a venit la telefon și Dieter l-a întrebat dacă poate să vină. Celălalt i-a răspuns că da.

— Îl cunoști pe acest Al Mahadi?

— Nu. Pot să mă duc să mă spăl pe față? Mă simt îngrozitor.

James îi dădu voie. Weizman primise două milioane de dolari de la un anume Al Mahadi. Avansul în contul livrării de arme pentru bosniaci. Acești bani trebuiau înmânați lui Sevșenko care îi reprezenta pe cei care vindeau. Până aici totul era clar.

Atunci cine îl omorâse? Nu Sevșenko care-și aștepta banii. Nici Al Mahadi care tocmai i-i dăduse. Weizman nu făcuse nicio escrocherie... Doina, puțin mai înviorată, reapăru mai înainte de a fi rezolvat misterul.

— Ce s-a petrecut între momentul în care Dieter a primit acești bani și cel în care a fost ucis? Întrebă el.

— Nu mare lucru, răspuns ea. S-a închis în salade baie cu valijoara. Când a ieșit de-acolo părea tulburat. A plecat din nou spunând că nu va întârzia mult. Într-adevăr, s-a întors după un sfert de oră. Presupun că a fost să telefoneze de la o cabină sau dintr-un bar. Făcea deseori asta.

— Pe urmă cum era?

Ea ezită.

— Nervos. Dar asta i se întâmpla destul de des. Își ștergea mereu ochelarii. După aceea...

— Deci, n-ai niciun amestec în acest asasinat...

Ea avu o mică tresărire.

— Bineînțeles că nu! Țineam la Dieter. Firește, nu era un bărbat frumos, dar era foarte bun cu mine, foarte vesel. Și foarte îndrăgostit. În plus, îmi oferea o viață așa cum nu mai cunoscusem niciodată. Sigur, știam că afacerile lui nu erau prea limpezi... Dar nu-mi cerea niciodată să mă amestec.

— De ce-ai fugit?

Ea își feri privirea.

— Din mai multe motive. Știam că voi fi interogată de poliție, poate chiar arestată, și asta mă speria. Pe urma, când am văzut banii, mi-am pierdut capul. Mi-am zis că voi trăi fericită până la sfârșitul zilelor. Mi-am lăsat toate lucrurile și am plecat. Am luat trenul până la Veneția.

— De ce Veneția?

Fața ei se luminează.

— Dintotdeauna am visat să merg la Veneția. Dar nu puteam, costa prea mult. Atunci am hotărât să-mi îndeplinesc visul. Când am ajuns la *Danieli* - auzisem că era cel mai frumos hotel din Veneția - am cerut cel mai frumos apartament. Schimbam zilnic bani la particulari, ca să nu atrag atenția.

Se făcu din nou tăcere.

James nu lămurise misterul asasinării lui Dieter Weizman, dar aflase cine plătea cumpărările de arme...

— Ce vei face acum?
— Mă întorc în Ungaria!
Fusesse strigătul inimii.

James se gândi la sutele de mii de dolari care se mai aflau în posesia ei și insistă:

— Ai putea să pleci mai departe. Să începi o viață nouă.

Doina Udvar scutură din cap.

— Nu, banii ăștia îmi provoacă acum oroare. Mi-ar fi în permanența frica. Prefer să mă întorc la viața dinainte. Am trăit un vis frumos... Ți-i voi da și vei face cu ei ce dorești.

— Mie! De ce?

Un zâmbet palid luminează fața frumoasă a Doinei.

— Doar n-am să-i las în dormitor! Adineauri mi-ai salvat viața și mi se pare că acest mediu îți este foarte bine cunoscut, înapoiază-i celui care i-a dat lui Dieter. Acel Al Mahadi...

Era o ipoteză la care nu se gândise...

— Cum dorești, zise el.

— Voi pleca mâine, zise ea. O să mă interesez ce avioane sunt. Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Mi-e frică.

— Cred că nu mai ai de ce te teme, zise James. Dar rămân cu plăcere.

*

* * *

Un soare orbitor scălda pietrele vechi ale Veneției. James, care dormise pe canapeaua din salon, se trezise de multă vreme, dar Doina încă

mai dormea, frântă de oboseală. Cobori la portar ca să pregătească plecarea lui și a Doinei.

După aceea, James luă micul dejun cu cei doi americani, care îi povestiră cum îl lichidaseră pe ucigaș.

— Am fost văzuți, zise Ed Jones. Aș prefera s-o șterg.

— Foarte bine, zise James. Închiriați o mașină și întoarceți-vă la Viena. Pe șosea nu există practic niciun control.

— Și tu?

— Nu cred că mă mai urmărește încă un ucigaș. Asta probabil că a fost trimis de Nikolas Tolman... Oricum, plec diseară la șapte la Viena. La o jumătate de oră după ce decolează avionul cu care pleacă Doina.

— Nu o iei și pe ea la Viena? întrebă Matt Hudson ironic.

James nu catadicsi să răspundă.

*

* * *

Așezat la una din mesele de pe terasa cafenelei *Quadri*, din piața San Marco, cu telefonul celular lângă el, Nikolas Tolman începea să fie cuprins de panică. După ce se gândise îndelung, luase hotărârea să vină la Veneția. Dacă Roberto Bari reușise să facă toată treaba și recuperase valijoara cu dolari, exista o mică șansă să nu fi reușit s-o deschidă. Cel mai bine era să nu fie lăsată multă vreme în mâna lui. O va prelua în schimbul banilor promiși. Era două și jumătate

după-amiaza și Roberto Bari nu dăduse niciun semn de viață. Știa că italianul rămăsese fără bani...

Cumpără ediția de după-amiază a ziarului *Corriere delhi Sera* de la un vânzător de ziare care trecea și o deschise cu înfrigurare la pagina faptelor diverse. Dădu imediat cu ochii de fotografia lui Roberto Bari. Fotografia era veche, dar faptele cât se poate de noi. Italianul fusese găsit mort într-un canal, după o încăierare cu niște necunoscuți înarmați. Având în vedere trecutul său, poliția nu-și punea prea multe întrebări în legătură cu asasinii lui. Restul articolului era consacrat carierei sale, acuzațiilor crimelor de război ale croaților și mărturiei celor doi tineri care fuseseră martori la toată întâmplarea.

Nikolas Tolman împături ziarul, puse o bancnotă de zece mii de lire pe masă și se ridică, simțind un nod în gât. Dacă victima lui identificase comanditarul, atunci era rău. Ticălosul de Roberto ratase ținta... Faptul că murise nu-i păsa nici cât negru sub unghie, numai că el, Nikolas Tolman va fi obligat să se dea la fund până la noi ordine.

Ceea ce puneă probleme, căci, după dispariția lui Dieter, el era acum *go-between* între cele două părți. Noroc că avea un telefon celular...

Se grăbi să ia un *motoscaffo* până la aeroport, zicându-și că era mai ușor să ucizi niște copii cu ciomagul decât un bărbat înarmat și prudent. N-ar fi trebuit să aibă încredere în ticălosul de Roberto.

Acum CIA știa că era amestecat în afacerea cu arme și îl va face să plătească într-o zi pentru asta...

*

Motoscaffo se legăna pe micul canal, în fața hotelului *Danieli*. Doina își pusese ochelari negri pentru a-și ascunde lacrimile. Nu știa dacă va mai veni vreodată la Veneția. James venea în urma ei cu valijoara plină de dolari. Tânăra femeie își păstrase zece mii, la cererea ei, pentru primele cheltuieli la Budapesta. James se întreba ce va face cu restul banilor... Erau destui ca să facă castelul de la Bizen ca nou.

Tentație demonică...

Urcară în ambarcațiune. Se lăsa noaptea. În cabină erau numai ei doi. Afară, pilotul, încotoșmănat și protejat de parbriz, nu se ocupa de pasagerii lui, preocupat de controlul numeroaselor balize care marcau canalul de trecere prin lagună.

Doina și James erau cufundați în gânduri. Pe lângă ei trecu un alt *motoscaffo* și valurile îi legănară puternic. Doina fu aruncată spre James și mâna lui se pomeni peste sânul liber sub bluza de mătase. Restul se petrecu fulgerător. Sfârcul fânului se întări sub mâna lui James. Doina, în loc să-și reia. Poziția inițială, își trecu un braț după gâtul lui și-l sărută cu înfrigurare. O nouă zguduitură îi făcu să cadă pe spate și James se pomeni pe jumătate culcat peste ea.

Când o femeie vrea să facă dragoste, știe să se facă înțeleasă. Doina își strecură bazinul sub el, ondulându-se și strivindu-și buzele de buzele lui...

Nu schimbă nicio vorbă. James se uită cu coada ochiului la pilotul care își vedea de treaba lui. Zări deasupra capului întrerupătorul și stinse lumina din cabină. Imediat se pomeniră cufundați într-un întuneric deplin. Chiar dacă ar fi întors capul, pilotul n-ar fi putut să vadă nimic. Și era plătit săi transporte, nu să se uite la ei...

Întunericul o făcu pe Doina să se dezlănțuie. Tânăra femeie se descotorosi de haină. James o simțea încercând să-și depărteze picioarele ținute de fusta strâmtă. Erau complet lungiți pe bancheta îngustă de moleschin, aruncați într-o parte și în alta de mișcările ambarcațiunii. Buzele Doinei păreau lipite de cele ale lui James, limba ei executa un balet îndrăcit, iar bazinul i se agita atât de puternic încât James își zise că ajunsese deja la orgasm. Deodată ea îl respinse cu gesturi stângace și zâmbi.

Se ridică, își trase fusta peste șolduri eliberându-și astfel toată partea de jos a corpului... James zări un chilot mic din dantela neagră și ciorapi prinși de un portjartier negru. Doina învățase repede rafinamentul... Se debarasa singura de micul triumphi de dantela care căzu pe podea.

Traseul nu dura decât douăzeci și cinci de minute, nu aveau prea mult timp...

Corpurile lor se amestecară confuz și James

reuși să se dezbrace parțial. Doina gema întruna.

— Oh, vreau să mă culc cu tine! Vreau să simt plăcerea!

Când simți sexul tare pătrunzând-o, tânăra femeie gemu și se arcui ca el să ajungă cât mai adânc în ea. James nici măcar nu se mișcase, mișcările ambarcațiunii îl scutiseră de un astfel de efort. Doina era atât de excitată, atât de umedă încât aluneca în ea fără cea mai mică greutate. Cu picioarele ridicate, tânăra femeie se mișca într-una sărutându-l mereu ca o nebună. Simți că ajunsese la orgasm atunci când îl mușcă de buză și răsuflarea ei deveni rece.

Apoi reacționează și corpul lui, fiind scuturat de tresărituri care fură gata să-l dea jos de pe ea. Rămaseră lipiți unul de celălalt. Doina voia să profite de fiecare secundă a acestei îmbrățișări pasionate.

— Te simt, murmură ea.

James rămăsese în ea, excitat de această situație ciudată. Ar fi avut destulă vreme să facă dragoste la hotel... Când simți că ambarcațiunea încetinește, James se dezlipi de ea și-și reluă o ținută mai decentă. Pentru Doina fu mai dificil...

Tânăra femeie arăta aproape convenabil însă în momentul în care *motoscuffo* se opri la debarcader. Intrară împreună în hol. În hol se înghesuiau vreo sută de pasageri de vârstă a treia, care veniseră să-și aniverseze nunta de aur la Veneția. Toți erau din Lille și se folosiseră de noile bilete combinate TGV-Avion ale sistemului Air

France. Doina îl sărută și îi șopti:

— Voiam neapărat să fac dragoste cu tine. Pentru ca povestea mea fermecata să fie completă.

CAPITOLUL XII

— Am verificat toate listele diplomatice și am luat legătura cu Grenze Polizei, îl anunță omul de la CIA. Era un diplomat cu numele Ali Al Mahadi. Era diplomat la ambasada Sudanului din Viena. Și-a părăsit funcțiile în urmă cu doi ani pentru a se ocupa cu afaceri private și i s-a pierdut urma. Cei de la ambasada Sudanului pretind că nu știu nimic despre el.

James, revenit cu o seară în urmă de la Viena, nu-și putu ascunde surprinderea.

— Un sudanez! M-aș fi așteptat mai curând la un saudit. Bob March își aprinse prima țigară a zilei și suflă încetitor fumul...

— Știm de multă vreme că saudiții și iranienii finanțează cumpărările de arme pentru musulmanii bosniaci. Or, Iranul și Sudanul sunt foarte apropiate la nivelul serviciilor de informații. Poate ca acest Al Mahadi e folosit ca un fel de paravan, pentru ca Iranul să nu fie direct implicat într-o vânzare ilegală de material de război.

— E posibil, recunosc James. Pe de altă parte, după spusele Doinei Udvar, s-ar părea că a avut loc o altercație la telefon între Dieter Weizman și acest Al Mahadi în ziua morții sale. Poate că asta este explicația asasinatului.

— Poate, admise fără entuziasm americanul. Dar nu asta e problema. Trebuie să-l găsim pe Al Mahadi, pentru a continua să „penetrăm” această operațiune. Și pentru a putea acționa. Mi-e teamă că nu vom putea împiedica tratativele Financiare, dar trebuie să aflăm numele cargoului, itinerarul și data livrării, pentru a-l putea intercepta. Probabil că vor folosi un vas cipriot, panamez sau liberian, pentru a încurca pisteles”.

James îi dădu dreptate.

— Voi începe de la Prinz Eugen Strasse nr. 37. Privirea îi căzu peste valijoara cu dolari.

— Rămâne aici...

Americanul aruncă o privire stingherita spre acel bănet.

— De acord, deocamdată, pentru că din punct de vedere administrativ pune probleme. Să văd dacă pot s-o trec la fondurile noastre secrete, dar nu vreau să ajung în fața unei comisii a Congresului pentru deturnare de fonduri... Ești sigur că nu vrei săi iei?

James se ridica, blestemând etica moștenită de câteva generații de aristocrați.

Cu dolarii aia și-ar fi putut acoperi castelul de la Bizen cu țigle de aur.

Elko Krisantem aștepta la volanul Rolls-ului. Ed și Matt veneau în urma lui într-un Opel Senator.

* * *

La numărul 37 de pe strada Prinz Eugen se ridica un imobil trist și cenușiu, două corpuri de

clădire despărțite printr-o curte. Patru scări. James începu cu curtea din stânga. Găsi numai nume germane. Nici pe celelalte scări nu avu mai mult noroc.

Se opri dezamăgit. Toate apartamentele erau locuite de austrieci. Cu excepția unuia singur care purta sigla TWRA. Se întoarse la mașină și sună la informații, întrebând dacă exista vreun abonat cu numele TWRA care locuia pe strada Prinz Eugen nr. 37.

Răspunsul sosi după câteva secunde.

— *Jawohl*. Third World Relief Association. Abonamentul este pe numele președintelui, domnul Ali Al Mahadi.

Bingo! – cum ar fi zis Bob March.

Cum se prezenta situația? TWRA era o acoperire. Lucru frecvent. Un mijloc de transfer oficial al banilor în scopuri umanitare, în realitate însă pentru plata armelor. Iată de unde proveneau cele două milioane de dolari... Rolls-ul era prea bățător la ochi. Îl trimise înapoi și se alătură celor doi americani.

Acum numai aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Două ore. Nimic. Nu voiau să telefoneze pentru a nu trezi bănuiala lui Ali Al Mahadi.

Deodată, contrastând cu gospodinele austriece, fiecare cu coșul ei de piață, o femeie elegantă coborî dintr-un taxi și pătrunse în imobil. O brunetă înaltă, de tip oriental. Avea fruntea lată iar părul, negru ca pana corbului, era pieptănae

pe spate și prins cu o broșă lunguiață. Avea o față osoasă și un nas coroiat, puțin cam lung. Nu prea era frumoasă, dar avea un farmec excitant.

De umăr avea agățată o geantă neagră din piele de crocodil. De altfel totul la ea cranegru: taiorul sobru, ciorapii și pantofii. Cu excepția unghiilor lungi, care erau roșii.

Un impuls nesăbuit îl făcu pe James să coboare din mașină și să intre în imobil pe urmele femeii.

O zări pe brunetă oprindu-se în antreul scării chiar acolo unde se afla TWRA.

Tocmai deschidea cutia de scrisori a organizației umanitare. Femeia întoarse capul și-l zări.

James, fără să se piardă, apăsă alt interfon pe butonul unui medic. Necunoscuta se îndrepta deja spre scară. James se întoarse la mașină destul de tulburat. După descrierile martorilor, bruneta aceea putea să fie asasina lui Dieter Weizman.

Dar de ce-ar fi ordonat Ali Al Mahadi uciderea omului cu care era în afaceri?

Mai trecu o oră. Apoi alt taxi se opri în fața numărului 37 și din el cobori un băiat cu un ten foarte mat, african sau oriental, slab, cu părul tuns foarte scurt, înfășurat într-o șubă. Tipul intră în imobil cu un pas grăbit. Ușa se deschise după douăzeci de minute și apărură femeia în negru însoțită de bărbatul în șubă. Probabil chemaseră un taxi pentru că acesta veni aproape imediat.

James pomi cu mașina după ei. Taxiul li duse

până la hotelul *Imperial*. James coborî repede după ei și-i văzu îndreptându-se spre sala de mese. Se instala într-un fotoliu din hol, prefăcându-se că citește un ziar. Era intrigat. Masa la care se așezaseră cei doi avea patru locuri. Poate că așteptau pe cineva...

Avea să apară Vladimir Sevșenko sau Nikolas Tolman?

Până la urmă își făcu apariția un bărbat scurt și îndesat, cu un păr cărunt, cu un nas semit, îmbrăcat într-un costum destul de „obosit”, care era însoțit de ceea ce părea a fi o gardă de corp. Când îl văzu, Ali Al Mahadi se ridică ca împins de un arc și cei doi bărbați se îmbrățișară.

James văzuse destul și se retrase. Pe aleea laterală, chiar în fața mașinii celor doi americani, staționa un Mercedes cu o placă diplomatică. Ed Jones îi zise:

— Din el a coborât o maimuță...

În ochii americanului, tot ce nu era WASP O, aparținea regnului animal.

— Singur?

— Nu, cu o maimuță mai mare, gen gardă de corp.

— Duceți-vă și aruncați o privire în salade mese să vedeți dacă e acolo.

Ed Jones intră în hol și se întoarse după câteva clipe.

— Ei sunt, anunță el. Stau la masă cu clienții noștri.

James își notă numărul Mercedesului.

*

* * *

— E ambasadorul Bosniei-Herțegovina în Austria, îl anunță Bob March. Nu e prima dată când îl găsim amestecat într-un *deal* de arme. Este mandatat de guvernul bosniac pentru acest gen de tranzacții. Austriecii închid ochii.

— Cercul s-a închis, conchise James. Îi cunoaștem pe cei care vând, pe intermediari, dintre care unul a murit, și pe cumpărători. Mai rămâne de aflat de ce a fost omorât Dieter Weizman.

Americanul făcu un gest care însemna că nu-i pasă.

— Probabil cânu are nicio legătură cu problema noastră. Astfel de tipi au o sumedenele de dușmani.

— Printre care câteva femei brunete de tip oriental, zise ironic James.

Omul de la CIA nu-i aprecie umorul. Și răspunsè aproape tăios:

— Deci, crezi că bruneta aceea e asasina? De ce?

— O întrebare excelentă, recunosc James, la care nu sunt în stare să răspund deocamdată. Dar sunt *sigur* că ea este...

Urmă o tăcere ceva mai lungă.

James își chinuise zadarnic mintea, nu reușise să găsească motivul acestei crime. Dar era sigur că avea o importanța capitală...

*

* * *

Soraya Tadjeh avea de multă vreme un al șaselea simț care îi permitea în general să simtă primejdia. Născută într-o mare familie Khadjar01, ea avea douăzeci de ani în momentul revoluției lui Kkomeiny, un Mercedes decapotabil, destule podoabe ca să deschidă o prăvălie de bijuterii și un simț ascuțit al supraviețuirii. Foarte occidentalizată, detestând tot ce semăna cu un molia, ducând o existență foarte liberă între Teheran și Londra. Frumusețea și temperamentul focos o făceau să ducă o viață amoroasă foarte intensă, și, dacă șahul n-ar fi murit, cu siguranță că ar fi fost una dintre favoritele lui...

În timp ce Teheranul era cuprins de răzmeriță, logodnicul ei, strălucit general de parașutiști, fusese prins de milițiile khomeyniste și împușcat. O parte a familiei sale alesese exilul și Soraya Tadjeh se pomenise singură în vila mare de la Shemiran, înarmată doar cu carnețelul de adrese. Subreta analfabetă pe care o maltrata din adolescență îi promisese un viitor foarte vesel: închisoarea din Evin, torturi și violuri, apoi spânzurarea...

Denunțul fusese deja trimis.

Soraya Tadjeh nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înțeleagă că universul în care crescuse dispăruse pentru totdeauna.

Răsfoind carnețelul cu adrese găsisese un început de soluție. Numele unuia dintre proaspeții ei amanți. Un tânăr cu privirea înfrigurată,

însuflețit de o mare ură împotriva americanilor și a dinastiei Pahlavi...

Ali Babanian. Nu-și ascunsese niciodată simpatia pentru mollai. Tânăra femeie începuse să-l caute cu febrilitate, găsind în cele din urmă numărul de telefon de la biroul lui. O secretară, foarte mirată că îi aude glasul, îi spusese că e în ședință și îi dăduse adresa. În partea de jos a orașului, după bazar.

Când a coborât din taxi, Soraya Tadjeh a descoperit un imobil bătând în galben, înconjurat de sârmă ghimpată și păzit de pasdarani bărboși, zdrențăroși și înarmați până în dinți.

Unul dintre ei încercă s-o împiedice să intre, pretextând că nu fusese convocată. Suspiciunea lui se transformase în mirare când Soraya i-a spus că venise din proprie voință la Ali Babanian.

Pe culoarul jegos, vreo treizeci de persoane așteptau în picioare, cu un aer abătut, unele cu urme de lovituri, altele cu cătușe la mâini, toți având o privire goală și înspăimântată...

Soraya Tadjeh trecuse mândra prin fața lor, condusă de un tânăr pasdaran cu un aer sălbatic, trecând pe scări pe lângă un molia cu turban negru și pușcă Kalașnikov. După aceea fusese nevoită să aștepte o oră așezată pe o bancă... În sfârșit apăruse și Ali Babanian. Slab, frumos, neras, cu o cămașă fără guler, o pereche de pantaloni care nu mai aveau nicio formă, cu cearcăne la ochi.

Imediat ce intrase în biroul lui, Soraya îl

sărutase prima. Cu mai multă înflăcărare decât pe vremea scurtei lor aventuri, pentru că atunci găsea cât miroase gura...

După sărutare, el o întrebase:

— Ai necazuri?

— Nu. De ce?

— Știi unde te afli? Aici e cartierul general al Securității. Căutăm săi identificăm pe toți dușmanii revoluției islamice.

— Știu, răspunsese ea scoțând o hârtie din geanta. Iată o listă cu oamenii care vă urăsc.

Aproape toți prietenii părinților ei. Ali Babanian citise lista fără să-și ascundă mirarea.

— De ce faci asta?

— Din două motive, răspunsese ea. Mai întâi deoarece cred că revoluția islamică este bună pentru această țară. Și apoi pentru tine.

Își lipise de el corpul parfumat și se frecase de el până când bărbatul o posedase pe colțul biroului, în grabă. Fusesse totdeauna îndrăgostit la nebunie de ea și ăsta era pentru el un adevărat dar ceresc. Puse acest miracol pe seama marii sale pietăți. Allah îl recompensa.

După ce-și lăsase fusta în jos, Soraya Tadjeh se uitase ținută în ochii lui. Telefonul sunase întruna și el răspunse până la urmă.

— Am venit să mă pun la dispoziția ta, îi explicase ea. Cred câți pot face multe servicii.

Ali Babanian se convinsese foarte repede de acest lucru. Revoluția ducea lipsă de oameni ca ea, care nu era considerată drept islamistă. Totuși,

în ciuda buna voinței sale aparente, trebuia să fie pusă la încercare.

— Vei urma un antrenament intensiv, ordonase el. Aici, la Teheran, vei fi obligată să porți voalul. Nu va trebui niciodată să vorbești despre relațiile dintre noi.

Soraya Tadjeh respectase cu strictețe tot ce i se ceruse.

Asta se întâmplase în urmă cu doisprezece ani.

Ali Babanian devenise pivotul central al serviciului de informații iranian și Soraya nu regretase niciodată hotărârea luată. Trăia ca înainte de revoluție, nu ducea lipsă de nimic, călătorea fără probleme în străinătate. În schimb, executa orbește tot ce-i cerea Ali Babanian, dezvoltând o trăsătură de caracter pe care credea că nu o are: cruzimea.

Fusese mai întâi pregătită pentru interogarea deținuților. Cu fața descoperită, pentru a o compromite definitiv. Apoi fusese obligată să asiste la spânzurarea unei femei tinere, membră a Mujahedinilor Poporului. Sângele rece al amantei sale îl impresionase pe Ali Babanian, care o afectase celei mai îndrăcite misiuni a ayatolahului Khomeiny, eliminarea fizică a dușmanilor revoluției refugiați în străinătate. Soraya urmașe un antrenament intensiv în acest sens și când s-a considerat că e pregătită, i s-a indicat prima țintă, un fost colonel din armata șahului.

Tânăra femeie era supravegheată, fără știrea

ei, de o a doua echipă, pentru cazul în care s-ar fi răzgândit. Dar șefii ei nu putuseră decât să se laude cu ea. Soraya Tadjeh fusese stupefiată de ușurința cu care își omorâse prima victimă. Îl agățase pe colonel la Londra și acceptase s-o ducă la el acasă. Făcuseră dragoste. După ce adormise, tânăra femeie îi trăsese două gloanțe în piept și altul în ureche.

Urmaseră multe alte execuții. Vreo douăzeci. Soraya Tadjeh căpătase un gust pervers să întruchipeze acest înger exterminator...

Pentru că opozanții revoluției islamice deveneau din ce în ce mai rari, Ali Babanian îi încredințase misiuni mai puțin brutale dar la fel de indispensabile pentru republica islamică. Ca cea pe care o îndeplinea acum...

În timp ce asculta distrată discuția dintre cei doi bărbați, Soraya lupta cu o neliniște Ușoară dar tenace. Bărbatul pe care-l văzuse la numărul 37 de pe Prinz Eugen Strasse, când se afla lângă cutia de scrisori, degaja ceva neliniștitor. Activitățile îndeplinite dezvoltaseră la ea acea capacitate de a „simți” riscurile, după ceva impalpabil. Poate că ar fi uitat de el dacă nu i s-ar fi părut că îl zărește din nou la *Imperial*. Coincidența părea suspectă...

Un chelner aduse o sticlă de coniac pe o tavă de argint, în timp ce umplea paharele ambasadorului Bosniei și lui Ali Al Mahadi, Soraya Tadjeh se ridică și se scuză cu un zâmbet.

— Mă duc să dau un telefon.

Traversă sala de mese, se duse la toaletă și

rămase acolo câteva clipe. După aceea traversă barul și salonul de ceai, ieșind pe ușa care dădea spre Dumba Strasse. Întorcându-se pe jos spre aleea laterala Kärntner Ring. Reperă imediat Mașina Senator cenușie cu doi oameni la bord. Se întoarse în sala de mese pe același drum și, după ce se așeză la masă, îl întreba pe ambasador:

— Vi s-a acordat o protecție la Viena?

Ambasadorul scutură din cap.

— Nu, Stapo pretinde că nu are destui oameni.

Deci, în mașina de-afară nu se aflau polițiști.

Își terminară coniacul și ambasadorul plecă primul. Soraya Tadjeh și Ali Al Mahadi luară din nou un taxi. În timp ce parcurgeau Kärntner Ring, Soraya Tadjeh întoarse capul și văzu mașina cenușie.

— Suntem urmăriți, își anunță ea însoțitorul vorbindu-i în farsi.

Sudanezul tresări.

— Cine?

— Habar n-am. Cred că erau și dimineață acolo.

— Ce facem?

— Deocamdată nimic. Mă ocup eu.

— Dar avem întâlnire.

Tânăra femeie se aplecă spre șofer și ceru să oprească în colțul pe care îl formau străzile Walfisch și Kärntner. Exact acolo unde aceasta din urmă devenea pietonală. Coborâra și-și continuară drumul pe jos pe Kärntner Strasse. Soraya văzu cu

coada ochiului un bărbat coborând din mașina cenușie și pornind și el pe strada pietonală.

Ali Al Mahadi și Soraya meraseră mai departe fără să se grăbească. Priveau vitrinele. Apoi, la intrarea pe Weihburg Strasse, tânăra femeie găsi ceea ce căuta. Un taxi gol care tocmai adusese niște clienți în zona pietonală.

În treizeci de secunde se afla în taxi. Scăpaseră de urmăritor. Coborâră pe Hammel Strasse, meraseră puțin pe jos, apoi luară un alt taxi.

Sosise ora întâlnirii.

*

* * *

James încerca să-și uite decepția în fața unei cafele espresso, la una din mesele cafenelei *Sacher*. Ed și Matt o pierduseră pe bruneta misterioasă. A doua zi trebuia să ia totul de la zero.

Instinctiv, ridipă capul văzând un cuplu trecând pe micul culoar care lega intrarea pe Philharmonicstrasse cu marele salon al hotelului. Și nu-i veni să creadă! Se repezi pe culoar, observând cuplul din spate. Un bărbat înalt în haină de blană însoțit de o femeie brunetă îmbrăcată într-o haină neagră de vizon...

Ali Al Mahadi și însoțitoarea lui de azi-dimineață!

Cei doi se întâlniseră cu altcineva în marele salon pustiu.

Nikolas Tolman.

Acesta tocmai îi oferea un scaun femeii brunete, când ridică capul și îl zări pe James. Tulburarea lui fu atât de mare încât încremeni și bruneta fu gata să se așeze pe podea.

CAPITOLUL XIU

Nikolas Tolman, cu inima bătându-i cu putere, se așeza din nou pe scaun, în același timp cu Soraya Tadjeh. Aceasta îl zărise și ea pe James. Tânăra femeie îl întreba pe sloven cu o voce de gheață:

— Îl cunoști pe omul acela?

— Lucrează pentru CIA. Cel puțin așa mi-a spus. Soraya Tadjeh își impuse să rămână nepasatoare. Ali Al

Mahadi se făcu cenușiu la față. Asta nu era o veste bună. Cum de ajunsese CIA până la ei?

— Povestește-mi tot, zise ea.

Nikolas Tolman avea mâinile umede de sudoare. Să fi făcut James Scott vreo legătură între el și Roberto Bari?

— M-am pomenit cu el la mine acasă, la Bled, explică el. Îl urmărea pe Sevșenko și era însoțit de-o austriacă, o ziarista pe care o cunoșteam. Totul ar fi putut să fie foarte bine, reușisem să-l îmbrobodesc, dar Sevșenko s-a purtat ca un idiot. Și-a pus cecenii s-o agrezeze pe fată și am avut probleme. Am încercat după aceea să mă debarasez de el, dar n-am reușit.

Le expijcă capcana întinsă pe drumul dintre

Koper și Ljubljana, apoi episodul Venețian și reapariția Doinei Udvar. Soraya îl asculta mestecând ușor în cafea.

Prezența unui om de la CIA pe urmele lor o îngrijora în cel mai înalt grad. Americanii tratau cu *benign neglect* afacerile cu arme pentru musulmani. Ordin venit de la Casa Albă. Faptul că se ocupau de aceasta afacere însemna că detectaseră o prezență iraniana. Și asta îi înfuria la culme.

Pe lângă asta, reapariția Doinei Udvar ar fi putut să-l facă pe Nikolas Tolman să-și pună anumite întrebări, la care era mai bine să răspundă imediat.

— Știi unde locuiește acest american la Viena?

— Nu e un american, e un austriac. Mi-a spus cum îl cheamă. James Scott. Are o reședință foarte fruniosăpe lângă frontiera austro-ungară. Aici stă deseori la *Sucher*.

— Bine, zise cu calm iraniana. Mă voi ocupa de el. Cum m-am ocupat și de Dieter Weizman.

Nikolas Tolman își simți sângele înghețând în vine. Soraya Tadjeh se uita ținută la el cu o privire rece de reptilă. Privindu-i fața, slovenul își zise că toată senzualitatea se refugiase în buza de jos, groasă și cărnoasă, care contrasta cu buza de sus.

— Tu l-ai...

— Da, zise ea. Weizman era un informator al celor de la CIA. Am aflat asta la timp. El le-a spus americanilor despre această afacere.

Nikolas Tolman primi șocul în plin. Weizman, cu care lucrase atât de des! se gândi la cele două milioane de dolari dispăruți.

— Atunci și banii „tot voi...

— Nu, unguroaica lucra și ea pentru americani. A plecat cu ei.

Nikolas Tolman înjură printre dinți. Acum se lămurea totul. Iată de ce bărbatul blond se întâlnise cu Doina Udvar la Veneția.

Soraya Tadjeh își așează mâna caldă cu unghii lungi peste mâna lui, ceea ce provocă o descărcare electrică de-a lungul coloanei sale vertebrale.

— Îți vom înapoia cele două milioane de dolari pe care i-ai dat, promise ea. Dacă nu i-ai fi dat lui Sevșenko, ar fi fost în stare să anuleze totul.

Ali Al Mahadi rămânea tăcut, și se mulțumi doar să dea aprobator din cap.

Ea se uita la el cu un zâmbet strălucitor și slovenul simți cum se înmoaie.

— Totuși e destul de supărător, remarcă ei. N-o să mai scăpăm de el.

— Ba da, zise Soraya cu o voce caldă. Îl voi ucide.

*

* * *

— Treci repede!

În fața lor, Mercedesul lui Nikolas Tolman trecuse pe roșu la intersecția străzilor Babenberger și Getreidemarkt.

Ed Jones, la volanul mașinii cenușii, avusese o mică ezitare. În Statele Unite nu se trece pe roșu. E o chestie aproape la fel de gravă ca asasinarea președintelui.

Prea târziu! Valul de mașini de pe Getreidemarki împiedica orice urmărire. Ed lăsa capul în jos plouat.

La ieșirea de la *Sacher* hotărâseră să-l urmărească pe sloven, pentru ceilalți doi având deja un punct de unde îi puteau lua.

— Cu atât mai rău, zise James. Vă duceți se va ascundeți pe Prinz Eugen Strasse și stați de veghe cu rândul. Măine trebuie neapărat să se miște. Să ne întoarcem la *Sacher*.

Întâlnirea dintre Al Mahadi și Nikolas Tolman dovedea că lucrurile avansau. Trebuia și el să accelereze. Când se întoarse la hotel, odată cu cheia i se înmână și un mesaj. Telefonase Crista Schöngau. Nu mai știa nimic despre că de când nu răspunsese invitației sale la *Goulash Museum*, având încă probleme cu piciorul. O sună imediat. Tânăra femeie nu-și ascunse bucuria.

— Mă temeam că n-am să te mai revând niciodată! Mă simt mult mai bine! Încă mă mai folosesc de cârje, dar mă simt mai bine.

— Destul de bine ca să te iau la cină?

— Cum așa? zise ea mirată.

— Dacă nu te deranjează...

— Sunt încântată! Televizorul a început să mă plictisească. Treci pe la nouă să mă iei.

Când ajunsese în fața imobilului ei. Crista îl

aștepta pe trotuar, sprijinită în cârje, înfășurata într-o capă neagră de catifea. Avea piciorul stâng în ghips. James o ajută să se instaleze în partea din fața a Rolls-ului. Privirea ziaristei strălucea de o bucurie copilărească.

— E prima oară când ies după... accident, mărturisi ea. Și când urc într-un Rolls. Unde mă duci?

— La Schwarzenberg.

— Grozav! Nici acolo n-am mai fost.

Crista se sprijini de el ca să traverseze curtea din fața palatului *Schwarzenberg* și să coboare treptele care duceau la bar. Fura instalați la o masă situată la marginea parcului cufundat în întuneric. Chelnerul aduse imediat sticla de șampanie și umplu cele două cupe.

Ciocniră. Crista părea că plutește pe un norișor. Decolteul pătrat oferea vederea inaccesibilă a părții de sus a sânilor ei splendizi. Purta o fustă plisată, foarte scurtă și o centură lată.

Terminară șampania mai înainte de a fi comandat masa și James mai ceru o sticlă.

Crista își golea mereu cupa cuprinsă de euforie.

— Niciodată n-am mai băut o șampanie atât de bună, zise ea suspinând. La birou bem *Sekt* (1).

James îi povesti ultimele aventuri în timp ce li se aducea supa de homar.

— Chiar crezi ca ea e asasina lui Dieter Weizman? Întreba ea. De ce l-a omorât?

— Încă nu știu, mărturisi James. E...

Se întrerupse. Ochii tinerei femei, așezată cu fața la geamul care îi despărțea de parc, se uitau pe deasupra umărului său cu o expresie intrigată și îngrijorată.

James se întoarse brusc. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca privirea să i se obișnuiască cu penumbra de afară, apoi zări o siluetă în umbra parcului, în picioare lângă peretele de sticlă.

O femeie cu o haină de blană neagra și o voaletă care îi ascundea fața.

James avu impresia că primește un pumn în stomac.

Se aruncă la podea fără să mai gândească. Chiar în momentul în care gaura. Apărea în geam, exact la înălțimea la care se aflase capul lui câteva secunde mai înainte.

Un bărbat de la o masă aflată în spatele lor scoase un strigat de durere și-și duse mâna la gât.

Din gât țâșni un jet de sânge.

Urmără câteva secunde de tăcere în restaurant, apoi izbucniră strigate ascuțite. Vecina rănitului urla ca o nebună, stropită de sângele însoțitorului ei care i se prăbușise în brațe. Șeful chelnerilor alergă spre telefon strigând *Polizei! Polizei!* James se ridică, scoase revolverul extraplat de la centură și se repezi la ușa din fund a restaurantului care dădea spre parc.

Ieși cu revolverul în mână. Firește, femeia dispăruse. Sau fugise prin parcare, sau era în parc.

Alese parcul, pornind în fugă pe aleea centrală. Nu se redea nimeni, dar existau zeci de locuri în care se putea ascunde. Dacă ucigașa se afla acolo, atunci era ca și prinsă, Dentre că nu mai exista altă ieșire. James începu să exploreze roate ascunzătorile posibile.

Ajunse astfel în mijlocul parcului și se opri, dându-și seama că constituia țintă perfectă pentru cineva ascuns după în copac.

*

* * *

Soraya Tadjeh, ascunsă după o balustradă de piatră, își râdea sufletul. Turba de furie. După ce plecase de la *Sacher* împreună cu Ali Al Mahadi, se despartiseră. Vreme de două Dre, iraniana tăiaze orice posibilitate de urmărire, folosind n-ai multe taxiuri, sensuri unice, imobile cu două intrări. După ce capătă siguranța că nu era urmărită, tânăra femeie e dusesse să ia un Opel aparținând TWRA-ului și se instalase a pândă în față la *Sacher*. Era hotărâtă să lovească cât mai „epede posibil. Îl urmărise pe James când acesta se dusesse s-o ia pe Crista, apoi se ținuse după ei până la *Schwarzenberg*.

Fusese încântata de această alegere pentru că locul îi era cunoscut.

Dar ratase din cauza unui factor imprevizibil.

Acum își vedea „ținta” apropiându-se și simțea că revanșa nu va întârzia. Cu arma de care dispunea, un revolver Beretta 22 cu țeavă lungă și surdină, iraniana era sigură că putea să ochească

de la douăzeci de metri... Strânse mânerul armei și sprijini țeava de balustrada de piatră ca să țintească mai bine.

Deodată parcul fu luminat de fasciculul unui reflector. O mașină a poliției oprise în fața restaurantului, cu girofarurile aprinse și reflectorul începea să exploreze parcul. Soraya Tadjeh scoase o exclamație de ciudă. Polițiștii aveau să înconjoare parcul și să-l scotocească.

Nu putea să riște.

Se ridică încetitor și pomi spre fundul parcului, având grijă să nu iasă din umbra marilor copaci.

Ajunse la o porțiță care dădea în Prinz Eugen Strasse. Puțini știau de existența ei. Ieși din grădină și se îndreptă spre mașină.

Iraniana își zise că nu avea niciun interes să mai întârzie la Viena.

*

* * *

— Kripo s-a hotărât să fac ceva, îl anunță Bob March. Îl vor convoca pe Ali Al Mahadi, dar acesta încă se mai bucură de statut diplomatic. În plus, este președintele unui organism umanitar internațional, susținut de țările arabe. Terenul e puțin minat.

James înjură printre dinți. Înțelegea de ce țarc lui adăpostea atâția traficanți de arme.

— Nu a fost identificată bruneta?

— Nu.

— Nici urmă de Nikolas Tolman?

— Nici urmă.

— Trebuie să ne bizuim doar pe noi, conchise James. Matt și Ed stau ascunși pe Prinz Eugen Strasse... Și Hildegarde Feldbach?

— Omul meu de la Stapo mi-a spus că e la spital. Ne-am vârât nasul într-o afacere mare de tot care aduce bani la toată lumea. O afacere cu importante implicații politice...

Sună telefonul și omul de la CIA răspunse.

— E Ed Jones, anunță el. Al Mahadi și bruneta tocmai au plecat cu un taxi luându-și bagaje cu ei.

— O șterg, zise James. Mă duc la Schwechat!

Din Rolls putea să țină contactul cu Ed Jones care avea un telefon celular.

*

* * *

Micul hol al aeroportului Schwechat era aproape gol. James se arătă mirat. Tabela electronică de afișaj indica clar că primul avion pleca abia peste trei ore. Sudanезul și bruneta în negru luară micul dejun la barul de la primul etaj. Amândoi erau foarte calmi. Nu se prezentaseră la niciun birou de plecare. Ed și Matt bântuiau prin hol. Avionul companiei Air France, venind de la Paris, tocmai aterizase și pasagerii coborau în rânduri strânse. După noile aranjamente ale Spațiului European, tot mai mulți preferau compania franceză.

— E o cursă care pleacă spre Cipru peste trei ore și jumătate.

— Privește! exclamă Ed Jones.

Bruneta tocmai se ridicase. Iraniana se îndreptă spre o cabină telefonică și formă un număr. Convorbirea dură patru-cinci minute, apoi se întoarce și se așază lângă însoțitorul ei.

Cu siguranță că îl reperase pe James, dar părea că nu e preocupata de alta. Ceea ce indica un extraordinar sânge rece...

După douăzeci de minute, Ali Al Mahadi se uită la ceas și se ridică, îndreptându-se cu bruneta spre holul de unde plecau pasagerii. Mai trecură câteva minute și un angajat al aeroportului se apropie de ei. Urmă o discuție scurtă, după care austriacul îi conduse la biroul de control și dispărură din ochii lui James. Totuși nu pleca niciun avion!

— Unde se duc, fir-ar să fie? zise el uimit.

Deodată observară pe pistă un elicopter mare, de culoare albă. Înmatricularea lui nu era nici austriacă, nici germană, nici ungurească. Nu apărea niciun nume de companie. Cu o jumătate de oră mai înainte aparatul nu se afla acolo. James o zări prin geam pe femeia bruneta și pe Ali Al Mahadi îndreptându-se spre elicopter. Urcară și elicea cea mare începu să se rotească...

După cinci minute aparatul decola și se îndrepta spre est...

— Cu siguranță că se duc în Ucraina! exclamă James furios.

James, care își notase numărul de înmatriculare al elicopterului, se repezi să-l sune pe Bob March. Aparatul devenise acum un punct

mic și negru. Asasina prezumtivă a lui Dieter Weizman îi scăpase și nu putea să știe dacă o va mai revedea vreodată

*

* * *

— E un aparat închiriat, îl anunță Bob March. De o companie privată: ADC Elicopter Service, creată la Monrovia, în Liberia, în 1992. Încercăm să aflăm cui aparține.

— Unde se ducea?

— Planul lui de zbor indica Budapesta. Stapo tocmai verifică.

Bob March se apucă să fumeze țigară după țigară. Era și el furios. Ajungeau încă o dată într-un punct mort. Vreme de patruzeci de minute, în biroul omului de la CIA nu se auzi decât pocnetul repetat al capacului brichetei pe care americanul își vărsa nervii. În sfârșit sună și telefonul. Bob March ridică imediat receptorul și închise înciudat.

— Nu sunt la Budapesta... Ori s-au prăbușit pe drum, ori...

— Sunt în altă parte, continuă James.

— În schimb, relua americanul, am obținut de la *Grenze Polizei* identitatea brunetei. O cheamă Soraya Tadjeh, născută la Tabriz la 1 octombrie 1958, de naționalitate iraniana și dispune de un pașaport al serviciului de informații iranian. Nu are dosar la poliție.

— Aveai dreptate în privința Iranului, recunosc James. Parcă îmi vine săi fac o vizită

ambasadorului Bosniei. Nu se știe niciodată.

Bob March suspină.

— Asta n-o să ducă la nimic. Dar pot să-ți obțin imediat o întâlnire...

* * *

Ambasadorul Bosniei-Herțegovina veni spre James, afabil și zâmbitor, și-l invită să ia loc într-un fotoliu aurit, imitație stil Ludovic al XV-lea.

— Ambasadorul Statelor Unite mi-a cerut să vă primesc, preciză el. Știu pe cine reprezentați și sunt fericit s-o fac. Cu ce vă pot fi de folos?

James se uită atent la el. Era într-adevăr omul pe care-l văzuse la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahadi și Soraya Tadjeh.

— E o problemă delicată, zise el. Cu puțin timp în urmă, aici la Viena a fost asasinat un om care lucra cu noi. Un anume Dieter Weizman.

— Într-adevăr, am auzit, confirmă ambasadorul. Probabil că e vorba de o crimă a *ceknikilor*. Dieter Weizman organizase mai multe operațiuni umanitare în sprijinul copiilor din Sarajevo. De ce-mi vorbiți de acest asasinat?

— Avem motive să credem că el a fost comis de cineva pe care-l cunoașteți.

Ambasadorul încremeni, privirea lui deveni rece și plină de o stupefacție autentică.

— Pe care-l cunosc? Dar cine?

— Femeia cu care ați luat dejunul la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahadi. Doamna Soraya Tadjeh. Bosniacul, după câteva clipe de tăcere stupefiată, izbucni într-un râs zgomotos care nici

măcar nu suna fals.

— Doamna Soraya Tadjeh! Dar este una dintre susținătoarele noastre cele mai fidele! Lucrează la Ministerul iranian al Informațiilor și face mari eforturi ca să ne obțină un ajutor financiar.

— Și domnul Al Mahadi?

Ambasadorul nu se tulbura.

— El este președintele unei organizații umanitare care vine în ajutorul bosniacilor, *Third World Relief Association*. Ea strânge fonduri pentru Bosnia din mai multe țări și organizează programe umanitare. Și el se străduiește foarte mult pentru noi.

— Nu se ocupă de arme?

Ambasadorul se întunecă la față.

— Ne aflam sub embargo, domnule Scott. Un embargo nedrept, dar îl respectăm. Domnul Al Mahadi și doamna Tadjeh se ocupă *exclusiv* de probleme umanitare. Și e de neconceput ca ei să facă vreun rău unuia dintre prietenii noștri.

James îl observă cu atenție pe diplomatul bosniac. Nu-și făcea nicio iluzie în privința armelor. Nu avea de gând să mărturisească. Dar cu siguranță că în privința rolului pe care îl juca Soraya Tadjeh era sincer. Ceea ce făcea misterul și mai adânc.

Ambasadorul se ridică, dându-i de înțeles că audiența se sfârșise.

* * *

Bob March făcu să dispară discret sticla de

whisky, care îl ajuta să înfrunte discuțiile furtunoase cu ambasadorul, în momentul când James pătrunse la el în birou. Americanul schiță un zâmbet.

— Presupun că drăguțul de ambasador bosniac nu ți-a spus nimic.

— Nu mare lucru, mărturisi James.

— Ei bine, eu am noutăți, îl anunță omul de la CIA. A fost găsit elicopterul Am pus să se ia legătura cu toate aeroporturile din regiune și am aflat că a fost reperat de radarele ungurești. A aterizat la Maribor, în Slovenia, unde și-a lăsat pasagerii.

— Și ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu se știe... Dar mai e ceva. Am identificat proprietarul companiei care l-a închiriat: Nikolas Tolman. Respectivul a dispărut și el.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce facem? întreba James.

Americanul ridica spre el o privire descurajată, apoi aprinse ultima țigară din pachetul de *Lucky*.

— Această plecare era pregătită, zise James. Faptul că și-au dat atâta osteneala să le pierdem urma, asta înseamnă ceva.

— Bineînțeles, recunosc Bob March. Numai că nu sunt ghicitor în stele, așa că nu știu ce-ai putea să faci.

— Am o idee, zise James. Înainte de a urca în elicopter, Soraya Tadjeh a dat un telefon dintr-o cabina de pe aeroport. S-ar putea să aflăm ceva

dacă consultăm lista apelurilor telefonice din această cabină, în spațiul de timp respectiv. Cred că nu e ceva imposibil.

Americanul se uită la el uluit.

— Chiar crezi în chestia asta?

— Da.

— Voi vorbi cu cei de la Stapo, nu mă pot refuza. Dar nu vom obține decât numerele, nu și conținutul convorbirilor.

— Totuși să verificăm, insistă James.

— N-o să meargă foarte repede...

— Cu atât mai rău, zise James. Asta înseamnă că iar nu mă pot întoarce la Bizen.

Nu era chiar o catastrofă. Se întâlnea cu Crista Schöngau la cină. De data asta la *Sacher*, ținând pumnii pentru ca niciun eveniment neplăcut să nu le mai tulbure întâlnirea.

* * *

Crista Schöngau găfâia ca o înecată, lungită pe sofaua portocalie din apartamentul lui James, ținându-și piciorul în ghips bine proptit. Agățată cu ambele mâini de spetează, tânăra femeie se arcuia cât putea mai mult pentru ca James s-o poată pătrunde cât mai adânc. Când simți că el nu se mai poate abține, Crista îl imploră să se miște și mai. Repede și atinse orgasmul odată cu el.

De patruzeci și opt de ore, James recupera timpul pierdut... Nu ieșeau din apartamentul lui și Crista, ca o bună sportivă ce era, se străduia să scoată din el cele mai mici fărâme de plăcere.

James ridică în cele din urmă receptorul

telefonului. Trebuia totuși să se gândească și la lumea exterioară. CIA nu-l plătea *doar* ca s-o facă fericită pe Crista Schöngau.

— Până la urmă o să cred că ai geniu, zise Bob March.

— De ce? întreba James care încă mai era puțin buimăcit de plăcere.

— Am obținut lista. Nu e lipsită de interes, dar nu pot vorbi la telefon. Vino la mine.

Recreația se terminase.

*

* * *

Bob March îi întinse lui James o listă lungă de aproape un metru, cu toate numerele apelate de la cabina de pe aeroport în intervalul de timp respectiv. Un singur număr era subliniat cu verde: 00.90.212.1557605. James gândi cu repeziciune.

— „90”, înseamnă Turcia. Nu?

— *Right*, confirmă Bob March. Iar „212” înseamnă Istanbul.

Istanbul. Numele acesta nu-l lăsa niciodată indiferent. Acolo îndeplinise prima lui misiune cu ani în urmă. Un oraș care îi plăcuse totdeauna, din cauza contrastelor sale, a parfumului de Orient, o răspântie și un furnicar. Una dintre cele mai recente misiuni ale sale se terminase pe marele pod de peste Bosfor care unea Europa cu Asia.

— E clar, zise el trecând în fața hărții prinse pe perete. Sevastopol e aici, continuă el arătând pe hartă. Iar Iugoslavia aici. Între ele, singurul punct de trecere obligatoriu este Istanbulul și

Bosforul. Din Ucraina, armele nu pot să treacă decât prin Istanbul.

— Ai dreptate, recunosc americanul. Dar nu ai decât un număr de telefon.

— Dacă Soraya Tadjeh a sunat la Istanbul, înseamnă că acolo s-a dus! zise răspicat James. Datorită acestui număr, avem o șansă să ajungem la ea.

— E totuși cam puțin, insista americanul.

Lui James îi veni deodată o idee.

— Dă-mi o oră, zise el. Hotărâm după aceea.

* * *

Birourile companiei *Adria* se aflau pe *Ring*, nu prea departe de *Bristol*. James se adresa unei tinere slovene.

— Aș vrea să știu dacă există curse între Slovenia și Turcia.

Funcționara tastă pe clapele computerului.

— Două curse pe săptămână care pleacă joia și duminica de la Ljubljana spre Istanbul. Cursa 1654 și 1656, decolarea la orele optsprezece, sosirea la Istanbul la orele douăzeci și unu și zece.

— Două pe săptămână? zise James surprins.

Funcționara zâmbi.

— Da. Facem multe afaceri cu Turcia. Vreți un bilet?

— Nu, mulțumesc, zise James.

Îi venea să danseze! Iată de ce Al Mahadi și Soraya Tadjeh luaseră un elicopter de la Viena - ca să nu piardă avionul de Istanbul.

După zece minute se afla din nou la

ambasada americană.

— Poți să procuri lista pasagerilor cursei Ljubljana-Istanbul de joia trecută? îl informă el pe Bob March după ce-i povesti ce descoperise.

— Trimit un fax la Ljubljana, zise omul de la CIA, de data asta fără să mai ezite.

* * *

— Bingo!

Sosise lista cu pasagerii cursei *Adria* 1654. Trei nume erau hașurate cu roșu: Ali Al Mahadi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman. Toți la clasa I.

— La Istanbul se vor dezlega ștele acestei afaceri cu arme, conchise James. Trebuie mers acolo dacă vrei săi împiedicăm.

— *No problem!* zise Bob March. Dar o să coste și mai mulți bani. Trebuie să cer un supliment de la Langley.

James îndreptă un deget spre seiful din perete.

— Nu e nevoie... Ai acolo destui bani ca să mă trimiți să fac de zece ori ocolul pământului cu Concorde.

Americanul se întunecă la față.

— Nici nu te gâнди! încalcă regulile.

— Ba chiar mă gândesc, replică James. Doar n-o să le dai foc? Și nu i-am obținut din livrări de arme unei țări dușmane.

— OK, zise americanul resemnat. Ia cât îți trebuie. Nu știu ce-o să spunem pe urmă. O să-ți fac legătura cu oamenii noștri de la Istanbul. Păcat că Matt Hudson și Ed Jones au plecat.

— Îl voi lua cu mine pe Elko, zise James. Va fi încântat.

— Ai grijă pe unde calci, îl sfătui americanul. Avem doi-trei tipi foarte buni în Turcia. Te vor ajuta.

— Ai putea să-l contactezi din nou pe Boris Nicolaiev? Cred că are informații proaspete. Acum ar fi foarte prețioase pentru noi.

— Voi încerca, promise americanul. Dar acolo să nu aștepti vreun ajutor din partea turcilor. Nu vor să fie împotriva bosniacilor.

Bob March deschise seiful. Scoase valijoara-diplomat plină de dolari, luă zece teancuri de zece mii de dolari și le puse pe birou.

— Îți ajung? întrebă el cu o fărâmbă de ironie.

Până atunci nu mai fusese niciodată finanțat de adversar.

James era nerăbdător să ajungă la Istanbul.

CAPITOLUL XIV

Prin strâmtoarea Bosforului trecea maiestuos un petrolier enorm, lung de aproape o sută cincizeci de metri, cu un vas-pilot mic de tot lângă unul din flancuri, ca un peștișor agățat de o balenă. Petrolierul trecea la câțiva metri de fereastra apartamentului său. James avea impresia că aproape ar fi putut să atingă coca neagra dacă întindea brațul!

Hotelul *Ciragan*, amenajat într-un vechi palat otoman, se întindea de-a lungul brațului de mare,

în fața parcului *Yldiz*, cu câteva sute de metri înainte de *Bogazisi Kprrüsù*, marele pod de peste Bosfor, care lega Europa de Asia.

Bătăile din ușa îi întrerupseră contemplarea. Deschise și în fața lui apărură doi bărbați. Unul masiv, cu mustață groasă, nas coroiat, șapcă, ochi mici și râzători, o giacă de piele care îi acoperea o burtă rezonabilă - înfățișarea unui turc. Celălalt - înalt, slab, elegant, ochi albaștri, păr cenușiu tuns foarte scurt, un costum bine croit - avea aerul unui militar în civil.

Acesta din urmă îi întinse mâna.

— James? Sunt John Brown.

Reprezentantul CIA la Istanbul. James vorbise cu el la telefon după ce sosise de la Viena, dar nu și-l închipuia astfel... John Brown se întoarse spre bărbatul care îl însoțea și îl prezentă cu un zâmbet călduros.

— Prietenul meu Zeynel Sokik. Lucrează la MIT (1) și e un tip de toată isprava.

De la sosirea lui, James le ceruse celor de la CIA să-i găsească numele și adresa corespunzătoare numărului de telefon la care sunase Soraya Tadjeh din cabina de pe aeroportul Schwechat. John Brown îi propusese să se întâlnească la cină. Și, pentru că sosise pe la începutul după amiezii, James nu mai avusese timp decât să se instaleze în acel hotel cu lux sofisticat.

Elko Krisanten, în al nouălea cer pentru că se afla din nou în orașul său natal, plecase deja să-și

întâlnească amicii care mai erau în viață și să-și revadă vechiul taxi, care eu cinci ani în urmă încă mai era. În serviciu...

La Istanbul ploua, cerul era cenușiu și un vânt rece bătea dinspre Anatolia. De la ultimul popas făcut acolo de James, orașul se mai mărise, cuprinzând acum unsprezece milioane de locuitori.

Firește, parfumul Orientului stăruia în continuare pe străduțele înguste ale Stambulului, la sud de brațul de mare numit „Cornul de Aur”. Acolo bătea mereu inima Turciei tradiționale, într-o amestecătură de căsuțe din lemn, moschee otomane cenușii, prăvălioare, hoteluri îndoielnice pentru călători fără bagaje și nenumărate magazinașe împrăștiate în jurul Marelui Bazar acoperit, *Kapali Carçi*, Meca argintăriei, a bijuteriilor, a covoarelor, oferite de negociatori poligloți. De la bijuteriile cartierului *Beyazit* – Sfânta Sofia, Moschea Albastra, Topkapî - coborau spre port numeroase străzi, toate asemănătoare, cu încâlceala lor de fire electrice care atârnau pe fațadele caselor, trotuarele desfundate, gropile și hamalii cărând greutatea de două ori mai mari decât greutatea lor.

Totul se pierdea în portul *Kumpaki*, exact înainte de podul *Galata*, pe unde treceau succesiv vapoare enorme, îndreptându-se spre alte părți ale orașului.

O sumedenie de blocuri cenușii acopereau acum colinele altă dată goale, pe ambele maluri

ale Bosforului. Autostrăzile, altă dată în plin câmp, deveniseră căi urbane și circulația era din ce în ce mai intensă.

Aici, la *Ciragan*, îți imaginezi cu greu acel furnicar pestriț, mirositor, unde se amestecau minijupele și voalurile negre ale exilatelor iraniene.

John Brown scoase din buzunar ceva care semăna cu un borcânel de dulceața și i-l întinse lui James zâmbind.

— Iată un dar de bun venit. Îți cunosc reputația. *Padişah Macunu*. Balsamul sultanului. O linguriță seara și vei putea să faci față toată noaptea celor mai lubrice creaturi...

Zău că era mai turc decât turcii! James puse politicos borcânelul de-o parte. Ar fi preferat informația pentru care venise la Istanbul.

— Să mergem, propuse John Brown. Mi-e foame.

Mașina lui, o *Tempra* veche, de un roșu aprins, puțea a tutun și era în așa hal încât îți venea să te întrebi dacă era chiar atât de veche sau nu fusese deloc întreținută.

— Mergem la *Sonidan Park*, zise americanul, restaurantul preferat al lui Zeynel.

Turcul zâmbi în tăcere; încă nu pronunțase niciun cuvânt.

* * *

Te-ai fi crezut la Viena! *Somdan Park* era un loc luxos și discret luminat, porțelanuri delicate și clienți de calitate. Oameni de afaceri, politicieni,

ziariști, însoțiți de femei frumoase. Sokik era la al doilea pahar de coniac. În timp ce treceau la clătitele cu pește, turcul se aplecă spre James și zise:

— E L-am identificat pe abonatul care are numărul respectiv de telefon, anunță el.

James se opri din mâncat.

— Bravo. Cine e?

Turcul scase un cartonaș din buzunar și i-l întinse lui James care citi: „Nami Okdu. Atakoy 9. Kisim B 20. Blok 1248”.

Văzându-l pe James că nu înțelege nimic, turcul zâmbi.

— E o adresa ceva mai complicată, dintr-un cartier nou, *Atakoy*. Lângă aeroport. *Kisim* corespunde unui lot de case. Imobile foarte urâte, toate asemănătoare, construite ca să se poată face față suprapopulației. Unui străin îi este foarte greu să se orienteze. Va trebui să te ducă cineva acolo.

— Am venit împreună cu un turc, preciză imediat James.

— În cazul ăsta, nu e nicio problemă.

— Ce știi despre acest Nami Okdu?

— Nimic! mărturisi Zeynel Sokik. Am cerut numele abonatului, ceea ce este un demers banal, apoi m-am uitat în fișierul informatic. N-am găsit nimic despre Nami Okdu. E un turc cu care n-a avut nimeni probleme, instalat acolo de doi ani, după abonamentul la telefon. Ca să aflăm mai multe, ar trebui să fac o anchetă. Am vrut să-ți

vorbesc despre asta înainte...

— Există o implantare iraniană la Istanbul?
Agentul MIT zâmbi.

— Trăiesc aici aproape un milion de iranieni, dar sunt împrăştiaţi în oraş. Nu există un cartier specific iranian. Consulatul lor de pe *Ankara Caddesi*, chiar în centrul cartierului *Beyazit*, este foarte activ şi-i supraveghem. Dar Nami Okdu nu se află pe listele cu cei pe care îi bănuim că aparţin serviciului de informaţii iranian. Iranienii de-aici se ocupă mai ales cu o intensă propagandă islamistă. Toate femeile cu voal negru, *corbii*, pe care le întâlneşti pe stradă, sunt iraniene şi strică imaginea Turciei.

James puse în buzunar cartonaşul cu adresa. Nu era prea încurajant, dar avea măcar o pistă. Faptul că Soraya Tadjeh sunase la acest număr exact înainte de a pleca spre Turcia, nu era o simplă coincidenţă. James scrisese şi el pe un cartonaş numele celor trei Ali Al Mahadi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman - şi i-l dădu lui Zeynel Sokik...

— Ai putea localiza aceste persoane sosite de la Ljubljana cu avionul companiei *Adria* în urmă cu trei zile?

— Difícil, mărturisi Zeynel Sokik. Nu cerem adresele celor care nu sunt supravegheaţi în mod special. Aş putea încerca cu fişele hotelurilor. Dar asta ar putea să dureze un timp...

Li se aduseră languste fripte şi conversaţia abordă subiecte mai uşoare. Omul de la MIT

făcuse tot ce putuse. Deodată, John Brown îi făcu semn cu cotul lui James.

— Uită-te la grupul care vine!

James ridică capul și zări trei bărbați, trei turci, însoțind două blonde somptuoase, cu ochi imenși și înfățișări trufașe. Aveau aceeași coafură, cu cărare pe mijloc și părul căzându-le pe umeri. Se machiaseră la fel, conturându-și bine gura mare și roșie.

Gemene.

Amândouă purtau niște taioare cu un aspect aproape militarul negru, altul roșu. Pomeții proeminenți, ochii ușor prelungi și ceva vag îl făcu pe James să se gândească că erau rusoaice.

— Sunt cele mai frumoase prostituate din Istanbul și cele mai scumpe, îi explică John Brown, Svetlana și Marina. „Lucrau” la *Hôtel d'Angleterre* din Odesa. Un client turc, membru al mafiei din Crimeea, le-a adus la Istanbul acum un an. De atunci au devenit cochetele orașului. Cei care le însoțesc în seara asta sunt doi politicieni și un fost ministru. Cer cinci mii de dolari pe seară și nu se despart niciodată...

— Cum își recrutează clienții? întrebă James.

— Bat cazinourile și toată lumea le cunoaște, explică americanul. Când vreau să recompensez un prieten, astă constituie un cadou frumos. Nu-i așa, Zeynel?

Zeynel Sokik lăsa ochii în jos cu modestie.

Ca să sărbătorească probabil sosirea acestor ființe care aveau toate calitățile să te bage în

păcat, John Brown comandă o sticlă de șampanie. Când sân dopul, Svetlana și Mariana priviră imediat spre masa lor. Cea cu taior negru luă o țigară *Lucky Strike*, țigările preferate ale rușilor, din pachetul de pe masă, o puse într-un țigaret și o aprinse cu un gest foarte romantic.

Privirea ei aluneca spre ochii aurii ai lui James, căutând pe cine să „devoreze”.

— Dacă vrei să încerci pomada miraculoasă, e foarte simplu, îi propuse John Brown.

James refuză și cina continuă. Fără alt fapt notabil. La cafea, Zeynel Sokik propuse:

— Haideți să bem ceva la mine. Stau pe aproape.

Făcură totuși patruzeci de minute! mai întâi pentru a merge de-a lungul Bosforului, printre mulțimea obișnuită a taxiurilor galbene, apoi pentru a urca aproape până la autostrada care ducea la podul *Fateh Sultan Mehmet*.

Zeynel Sokik locuia într-o casă modernă, pe o stradă liniștită din cartierul *Etiler*. În mijlocul unei grădini în care se plimbau trei câini enormi cu blană albă, de o mare ferocitate față de străini. Turcul, ca să le arate că nu mai era un țăran anatolian, le aduse o sticlă de coniac franțuzesc. Apoi ridică paharul și-i zise lui James:

— Serefinize!

După aceea îl duse pe James într-un birou și deschise un Dulap blindat. Înăutru era un adevărat arsenal de revolvere și câteva puști de asalt M. 16.

— Ia ce-ți trebuie, îi propuse Zeynel Sokik. Oamenii pe care îi urmărești sunt periculoși. Nu vreau să ți se întâmple ceva la Istanbul.

Ca de fiecare dată când călătoria cu avionul, James fuse nevoit să renunțe la revolverul său extraplat. Alese un revolver Sig cu paisprezece gloanțe, foarte ușor și pe care îl ținea bine în mână. Și două cutii cu cartușe. Turcul vru să-i mai dea două, dar James refuză. Doar nu era bătălia de la Groznîi.

Când se întoarse în salon, John Brown zise ironic:

— Istanbulul e un oraș cât se poate de sigur. Dar poate că nu și pentru tine.

Zeynel Sokik scrisese câteva cuvinte pe o carte de vizita, se semnă și puse o ștampilă violetă.

— Dacă ai probleme cu un polițist, arată-i asta, îl sfătui el.

James văzu că avea titlul de *doctor*. Nu se aștepta. John

Brown izbucni în râs.

— În Turcia trebuie să ai tot timpul o țidulă la mână... Iar polițaii sunt nervoși.

Orașul era supravegheat de nenumărați polițiști în uniforme albastre și șepci albe. Toate marile hoteluri aveau uși magnetice și în holul de la *Ciragan* se aflau vreo șase gardieni în civil. PKK-ul și DEVSO-ul O, nu-și rataseră niciodată țintele, încercând să destabilizeze regimul.

După al doilea pahar de coniac, James și John Brown își luară rămas bun de la turc.

În timp ce coborau serpentinele care duceau pe malul Bosforului, omul de la CIA zise:

— Zeynel e un tip de ispravă. Cunoaște mulți oameni și e un om de teren... Prin anii optzeci a condus un comando secret antistângist care a anihilat o sumedenie de tipi. PKK-ul a fixat o recompensă pentru lichidarea lui.

Ajunși la *Bebek*, pe malul Bosforului, în loc să o ia spre sud, omul de la CIA se îndreaptă spre nord.

— O să bem un păhărel la cazinoul *Tarabaya* îl anunță el. E la zece minute de aici.

Cazinoul, care făcea parte din hotelul *Tarabaya*, situat la marginea drumului care se întindea de-a lungul Bosforului, nu avea decât o singură sală mare, care putea a tutun și arăta destul de mizerabil. Jocuri mecanice, câteva mese de *Black Jack* și de ruletă. James zări imediat la una dintre ele pe gemenele din Odesa. Cea cu taiorul negru stătea pe scaun și juca. Cea cu taiorul roșu rămăsese în picioare și privea.

— Așa își toacă tot câștigul, zise John Brown.

Se instalară la bar. James ceru o Votcă iar John Brown un whisky *ori the rocks*.

După câteva minute, geamăna în taior roșu părăsi masa de joc și veni la bar.

— Hello! îi zise ea lui John Brown. Faci cinste cu un păhărel?

— Bucuros, răspunse americanul. Ești Svetlana sau Mariana?

— Mariana.

Văzută de aproape, James își zise că era și mai frumoasă cu ochii ei imenși și plini de nostalgie și pielea foarte albă care contrasta cu roșul intens al buzelor. Vesta, încheiată până la gât, era bombată de doi sâni cu siguranță opulenți. Comandă un cocteil pe care-l bău pe nerăsuflăte. Apoi îl cercetă cu privirea pe James.

— Nu te-am văzut niciodată, zise el.

Engleza ei era cam vagă, dar o puteai înțelege.

— Nu locuiesc la Istanbul, răspunse James.

Cealaltă soră geamănă veni și ea lângă ei și comandă aceeași băutură. Era trasă la față și fuma cu nervozitate. Schimbară câteva cuvinte în ucraineană, apoi Mariana i se adresă lui James cu un zâmbet încântător:

— Ne ducem la Cazinoul de la *Swiss Hotel*. Veniți? Refuzară politicos și rusoaicele plecară fără să mai spună nimic.

— Le cunoști bine? întrebă James.

— N-am avut niciodată posibilități ca să le am, dar deseori le-am făcut altora cadou, pentru serviciile aduse...

„Păcat că nu mă pot ajuta să-l găsesc pe Ali Al Mahadi”, își zise James.

* * *

Nu era mai mult de șase dimineața și, de-a lungul arterei *Kennedy Caddesi*, drumul care trecea pe lângă Marea Marmara până la aeroport, mașinile înaintau deja la pas. La câteva sute de metri de mai se aflau ancorate zeci de cargouri

vechi, de petroliere, de barcazuri ruginite. Un adevărat cimitir de vase. Marea Marmara era considerată drept o cale internațională, în această zonă nu existau ape teritoriale turcești. Apele internaționale țineau până la mal. Prin urmare, navele ancorate nu erau supuse nici unui control din partea autorităților turce, nu plăteau taxe portuare și rămâneau acolo cât timp doreau...

Unele așteptau să fie închiriate, altele, abandonate de armatorii lor, putrezeau pe loc. Din când în când, unul dintre ele, ros de rugină, se ducea fără zgomot la fund, iar echipajul trecea clandestin frontiera. În Bulgaria, Grecia, Iran, Irak, Siria sau Rusia; nu trebuia decât să alegi...

Aplecat peste o hartă, alături de James care conducea mașina Ford închiriată, Elko Krisantem făcea pe ghidul.

— Luați-o la dreapta, zise el. Pe *Strasbourg Caddesi*.

Părăsiră malul mării și se îndreptară spre o adevărată pădure de blocuri modeste de vreo cincisprezece etaje, cu un aer trist, care se întindeau pe câțiva kilometri pătrați de o parte și de alta a unei linii ferate. Niciun magazin, niciun spațiu verde...

Șiruri de blocuri din beton brut, cât vedeai cu ochii: cartierul *Atakoy*. Fiecare imobil putea fi identificat după o literă și o cifră scrise cu vopsea neagră pe fațadă.

Un adevărat univers concentraționar. Puțin mai la vest începea aeroportul *Yesilkoy*. După un

bloc apăru o moschee modernă cu două minarete.

— Opriți aici, zise Elko.

Dădu fuga până la moscheea aflată în reparație și se adresă unui negustor de flori ambulant care stătea pe vine în spatele unui microbuz.

— Acolo e, zise Elko revenind la mașină. De două ori ki stânga și apoi la dreapta.

Pătrunseră și mai adânc în pădurea de blocuri turn din beton... În sfârșit, James zări un imobil de cincisprezece etaje pe fațada căruia era scris cu vopsea neagră B.20. Blocul semăna cu toate celelalte, cu o mică parcare în față și un chioșc închis. Se opriră puțin mai departe, lângă un negustor de legume instalat la o intersecție. Începuse să plouă. Avionul Airbus al companiei Air France cu destinația Paris decolă cu un zgomot asurzitor și trecu pe deasupra capului lor.

— Elko, du-te să vezi, întreba James.

Turcul coborî din mașină. Giaca de piele și blugii îl făceau să se încadreze perfect în acel peisaj.

Elko reveni peste câteva minute.

— Nami Okdu locuiește la parter, în fund la dreapta, zise el. Am auzit muzica. Ce facem?

Ardea de nerăbdare să dea buzna în apartament, dar James îi potoli înflăcărarea.

— Așteptăm, zise el.

Se instalară în parcare, de cealaltă parte a străzii, supraveghind intrarea blocului B.20.

* * *

Era aproape opt și toate blocurile păreau că se goliseră. Din ele ieșiseră valuri de oameni pentru a se îndrepta spre locurile lor de muncă.

James se întrebă dacă o va vedea apărând pe Soraya Tadjeh. Cine era acest misterios Nami Okdu? Putea să fie doar un „releu” telefonc, caz în care ar fi așteptat degeaba.

James se simți cuprins de descurajare. Nici măcar nu știa cum arată acest Nami Okdu.

O femeie ieși din imobil, trăgând după ea o mașină de copil, urmată de doi bărbați. Unul, destul de tânăr, avea o barbă neagra în formă de colier, un păr vâlvoi, un nas gros și o cămașă fără cravată. Celălalt era mult mai înalt, mai curând elegant. James simți inima bătându-i cu putere.

Era Ali Al Mahadi, sudanezul de la Viena.

CAPITOLUL XV

Cei doi bărbați se îndreptară spre parcare blocului Bărbosul urcă la volanul unei Renault vechi și manevră cu o încetineală de melc pentru a ieși din parcare, ceea ce-i permise lui James să ia avans.

Una după alta, cele două mașini ajunseră pe *Kennedy Caddesi*, drumul care trecea pe malul mării Marmara, și se îndreptară spre est. Circulația era destul de intensă ca James să nu fie reperat. Apoi mașina Renault încetini și opri la o stație de benzină. James fu obligat să meargă mai departe, reducând viteza la maxim. Cu ochii pe

oglindea retrovizoare...

Când ajunse prea departe pentru a mai vedea stația de benzină, James opri. Minutele începură să treacă unele după altele. Nimic.

Deodată își dădu seama că între stația de benzină și locul în care se afla există o bifurcație la stânga, care ducea spre centrul cartierului Sтамbul. Probabil că mașina Renault o luase pe-acolo.

Porni motorul, parcurse câteva sute de kilometri, întoarse și pătrunse pe *Mustafa Kemal Atatürk Caddesi*, traversând cartierul dintr-o parte în alta până la podul *Atatürk*. Dacă mașina Renault mergea la nord de Cornul de Aur, în cartierele *Karakıy* sau *Taksim*, asta era drumul cel mai scurt. Acum îl pierduse definitiv. La stânga se deschidea un labirint de străduțe în pantă, înguste, uneori întretăiate de o scară, mărginite de case vechi din lemn pe jumătate năruite. Acolo începea cartierul *Beyazit*. Deodată James avu o idee.

Făcu la dreapta pe *Ordu Caddesi*, o stradă relativ degajată. Conform hărții, ea ducea în *Ankara Caddesi*, acolo unde se afla consulatul Iranului. După zece minute se aflau pe *Ankara Caddesi*, care cobora în panta destul de abruptă spre port. Din fericire, se putea circula bine în ambele sensuri.

Consulatul Iranului apăru ceva mai jos, pe stânga, ușor de identificat datorită drapelului iranian care flutura pe fațadă. Un imobil cenușiu

de trei etaje, a cărui parte laterală era împodobită cu coloane maiestuoase. Pe acoperiș se zărea o antenă de satelit enormă.

Când trecu de intersecția cu o străduță care trecea Lateral pe lângă consulatul Iranului, James redusese viteza și arunca o privire. Inima începu să-i bată cu putere. Mașina Renault se afla acolo, jumătate pe trotuar, cu șoferul la volan, sub privirile îngăduitoare ale unui polițist turc care păzea intrarea consulatului.

James trecu prin fața intrării pietonilor, pe *Ankara Caddesi* și opri la intersecția următoare. Elko coborî și porni înapoi pe jos. Cartierul era extrem de animat, vehiculele claxonând tot timpul... Zeci de cafenele aveau terasele pline de turci care își sorbeau ceaiul, bucurându-se din plin de

Keyif! Nicio femeie, nici măcar cele mai evaluate turcoaise n-ar fi îndrăznit să zăbovească pe acele terase populare rezervate tacit bărbaților.

James începu să manevreze pentru a găsi poziția ideală din care să poată urmări imediat mașina Renault când aceasta va pleca. Majoritatea străduțelor erau blocate, transformate în parcuri improvizate. În cele din urmă reuși să tragă mașina înaintea unei farmacii, față în față cu consulatul. Elko reveni la mașină. În sfârșit, după o jumătate de oră, Al Mahadi ieși din consulat și urcă în mașina Renault.

Alte manevre acrobatice. James nu scăpă deloc mașina Renault și trecură împreună podul

Galata. Apoi se îndreptară spre cartierul *Taksim*. După ce trecu prin fața hotelului *Marmara*, mașina Renault parcurse aleea cu două benzi *Inouna*. Se opri ceva mai jos. Al Mahadi coborî și intră într-un imobil în timp ce mașina pleca mai departe.

James așteaptă puțin înainte de a avansa. Era un hotel cu o aparență modestă, *Opera*. În momentul în care trecea prin fața hotelului, dinăuntru ieșiră Al Mahadi și Nikolas Tolman.

Privirea lui James se încrucișa cu cea a slovenului o fracțiune de secundă. James își continuă drumul pe Inönü *Caddesi*. Era satisfăcut și îngrijorat totodată. Să-l fi recunoscut cei doi?

* * *

Nikolas Tolman rămăsese încremenit ca o stană de piatra, privind în urma mașinii.

— Ce e? îl întrebă Ali Al Mahadi.

— În mașină era tipul de la CIA, zise slovenul cu o voce sugrumată.

Sudanezul păli la față.

— Nu se poate! Cum să ne fi găsit?

— Habar n-am, dar aş pune prinsoare că el era, mormăi slovenul. Trebuie să facem ceva.

Ali Al Mahadi se gândi câteva secunde. Era un lucru atât de grav încât luă hotărârea să încalce una dintre regulile lor de securitate.

— Du-te la întâlnire, îl sfătui el. Eu o să văd dacă ești urmărit. Coboară pe străduța din stânga și la capătul ei ia un taxi.

Se uită după slovenul care cobora străduța în

pantă, postat la colțul hotelului Operă și se convinsese că nimeni nu-l urmărise. Apoi pomi pe același drum, urcă într-un taxi galben, ceru să fie dus la gara *Sirkrci* unde soseau trenurile care veneau din Europa, acolo luă alt taxi și ceru să fie dus acolo unde voia de fapt să ajungă.

— Divan Oțeli, îi zise el șoferului. Pe Cumhuriyet Caddesi.

Sudanezul încă nu reușise să-și recapete calmul când intră în holul hotelului. Se folosi de un telefon interior pentru a suna la numărul uneia dintre camere.

— Eu sunt, zise el. Pot să urc?

Urmă o tăcere scurtă, apoi o voce rece ca gheața îi zise:

— Trebuia să-mi telefonezi înainte de a veni...

— E vorba de ceva grav, zise sudanezul cu glas căzut. Urc.

Soraya Tadjeh îl aștepta la ușa camerei, îmbrăcată cu un taior sobru de culoare neagră, cu bumbi aurii, foarte puțin machiată și încruntată. Sudanezul se strecură înăuntru și o anunță direct:

— Tipul de la CIA e aici. Stătea la pândă în față la Opera!

Iraniana nu-și pierde calmul.

— Ești sigur că nu te-a urmărit?

— Sigur, minți sudanezul înspăimântat. Era acolo când am sosit. Probabil că a dat de Tolman după fișa de la hotel. Turcii sunt în relații foarte bune cu CIA. Ce facem?

— O să vedem, răspunse iraniana.

Se așează pe pat și aprinse o țigară.

Ce pericol reprezenta agentul CIA? Nu cine știe ce, la Istanbul. Chiar și la cererea americanilor, turcii n-ar fi luat în ruptul capului poziție împotriva bosniacilor, musulmani ca și ei. În privința vânzătorilor, iraniana știa că aceștia erau în stare să dea cu barda în Dumnezeu, dar dacă nu făcea nimic, îi vor reproșa că nu folosisese metoda lor obișnuită pentru eliminarea inoportunilor. Prin urmare, cel mai bine era să-l lichideze pe acest agent american. Cu condiția să-l găsească. Pentru asta nu exista decât o singură metodă: momeala.

— Te vei întoarce la hotel, îi ordona ea lui Ali Al Mahadi. Te duci până în fața lui cu taxiul. Rămâi acolo aproximativ o oră. Apoi pleci pe jos până în piața *Taksim*. Mai întâi mergi pe *Inönü* apoi pe *Mele* și *Asker Ovagi*, astfel încât să vii pe la nordul pieții. Îți vei continua drumul pe trotuarul din fața hotelului *Marmara* și te îndrepti spre *Istiklal Caddesi*, pe care o vei parcurge pe jos până la biserica Sfântul Anton. Apoi te întorci.

— Și pe urmă?

— Vei face câteva ruperi ale filajului și te vei întoarce la *Atakoy* cu transportul în comun. Dacă omul ăsta nu se arata azi, mâine o vom lua de la capăt din fața hotelului *Opera*.

Soraya Tadjeh rămase singura și analiză situația. Comiseseră o greșală călătorind sub adevăratele lor nume de la Ljubljana la Istanbul. Cu siguranța că așa le dăduseră de urma CIA.

Oare fusese și ea reperată? Nu putea să riște. Cel mai bine era să se mute și ea la *Atakoy*, o ascunzătoare sigură. Locatarul apartamentului era un turc de origine iraniană, recrutat de multă vreme de *Savama*. Un om sigur, pentru că toată familia lui se afla în Iran. Aceasta bază clandestină nu servea decât pentru operațiunile foarte importante, ca să-i adăpostească pe agenții urmăriți sau care aveau de îndeplinit o misiune delicată. CIA nu putuse s-o găsească, pentru că nici serviciul turc de informații nu știa de ea.

Scoase din geanta neagra revolverul Walther PPK 7, 65 cu surdină, luat din ascunzătoarea de la *Atakoy*, îi verifica încărcătorul, băgă un glonț pe țeava și-l puse la loc.

Scoase din valiza un voal negru și-și alese dintre vreo zece perechi de încălțări o pereche de pantofi de lac cu toc înalt. Avea o adevărată pasiune după pantofi. Avea zeci de perechi și cumpăra întruna. Mai repede de cât putea să-i uzeze... își făcu repede valiza și sună la recepție.

— Pregătiți-mi nota de plată și chemați un taxi, zise ea. Merg la gara *Sirkeci*.

După zece minute se afla în taxi. Ajunse la gară, duse valiza la biroul de bagaje, apoi merse la toaletă. Își puse voalul și așteptă să mai intre alte două femei care purtau voal.

Ieși împreună cu ele, ascunzându-și fața, urcă într-un tren care pleca și coborî imediat pe celălalt peron. În sfârșit, luă un taxi cu care merse până la hotelul *Marmara* din piața *Taksim*. Nu intră, din

cauza uşii magnetice, mulţumindu-se să hoinărească printre magazinaşele de la parter. Recepţia se afla la primul etaj.

Trecură douăzeci de minute.

Iraniana supraveghea cu atenţie trotuarul din faţa hotelului. În sfârşit, îl văzu apărând pe Ali Al Mahadi.

Sudanezul trecu prin faţa ei, pe partea cealaltă a peretelui de sticlă. Soraya Tadjeh era un ghem de nervi. Inima începu să-i bată cu putere când în raza ei vizuală apăru silueta înaltă a bărbatului blond: agentul CIA pe care îl ratase la Viena! Capcana ei funcţionase!

Aşteptă puţin şi ieşi din galeria comercială, merse pe lângă hotel, apoi îşi continuă drumul spre sudul pieţei unde începea interminabila stradă *Istiklal*, strada cu cele mai multe magazine din cartierul *Beyoglu*. Soraya Tadjeh zări de departe statura înalta a agentului CIA al cărui păr blond contrasta cu mulţimea turcă. Nu grăbi pasul, avea tot timpul.

După treizeci de metri de la începutul străzii *Istiklal*, atenţia îi fu atrasă de vociferările amplificate de un difuzor ale unui vânzător de cupoane cu preţ redus.

Un grup compact de câteva zeci de femei se înghesuia să ajungă la teighea. Unele erau îmbrăcate după moda europeană, altele înfăşurate în voaluri negre. Soraya Tadjeh se amestecă printre ele, după ce reperă două străduţe care se pierdeau în labirintul vechiului cartier *Beyoglu*, pe

unde ar fi putut să fugă foarte ușor.

În Turcia, oamenii reacționau prea puțin și strada *Istiklal* era unul dintre rarele locuri fără prea mulți polițiști.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte.

*

* * *

Statura înaltă a sudanezului îl făcea ușor de urmărit. După ce-l zărise în fața hotelului *Opera* împreună cu Nikolas Tolman, James parcase mașina mai departe, trimitându-l pe Elko Krisantem în recunoaștere. Dacă sudanezul. Și Nikolas Tolam era acolo, asta însemna că vânzătorul, Vladimir Sevșenko, era și el pe aproape... După ce-l va repera și pe e!

James va putea să se gândească la viitor cu mai mult optimism...

Al Mahadi se întorsese la hotel, de unde ieșise iar după o oră. Slovenul nu mai apăruse. Când sudanezul plecase pe jos, James îi luase locul lui Elko Krisantem, pentru că turcul nu-l văzuse niciodată pe Sevșenko.

Calmul sudanezului lăsa să se presupună că cei doi nu-l recunoscuseră pe James. Văzându-l cum coboară *Istiklal Caddesi* fără să se grăbească, fără măcar să se uite la vitrine, își zise că sudanezul avea o întâlnire. Poate cu Vladimir Sevșenko. Era mult mai discret în mulțimea aceea decât la hotel. James întoarse capul fără să-l vadă pe Elko Krisantem căruia îi ceruse să parcheze

mașina. Deși era conștient de pericolul demersului său, James nu se simțea totuși în primejdie, având la centura arma luată de la Zeynel Sokik... în fața lui, Ali Al Mahadi ajunsese în dreptul bisericii Sfântul Anton, se opri, apoi se întoarse pe același drum pe care venise, cu același aer nonșalant.

* * *

Ali Al Mahadi avea stomacul crispat de angoasă. Uitase să-i spună complicei sale că agentul american nu era singur în mașină. Că s-ar putea să aibă de-a face cu doi oameni... Iar acum era prea târziu, și nici măcar nu o zărise. Și, chiar dacă ar fi văzut-o, n-ar fi îndrăznit să o abordeze direct în plină zi, dând-o de gol, pentru că presupunea că e urmărit. Nu i-ar fi iertat asta niciodată.

Continua să meargă ca un automat, îmbrâncit de oameni, aruncând priviri distrase spre vitrine, asurzit de strigatele vânzătorilor ambulanți. Murea de sete și se opri câteva secunde să bea o coca-cola.

Trei polițiști în albastru flecăreau lângă o mașină a poliției. Se rugă cerului ca mai departe să nu mai fie alții.

* * *

Soraya Tadjeh se desprinsese ușor de grupul femeilor, locul ei fiind imediat ocupat de altă femeie dornică să cumpere cupoane pu preț redus. Ca de fier care dată când se pregătea să ucidă, iraniana avea gura uscată și era umedă între picioare. Crima îi provoca totdeauna aceeași

reacție: o senzație analoagă cu orgasmul.

Al Mahadi se întorcea de la capătul străzii, mergând încet pe trotuarul unde se afla și ea. La vreo treizeci de metri în spatele lui, iraniana îl zări pe agentul CIA, cu ochelari negri la ochi. Privirea lui era concentrată asupra sudanezului, ca și a ei de altfel. În asta și consta toată șiretenia iraniencei. Agentul CIA se temea probabil ca nu cumva să fie surprins pe la spate, și nu avea de ce să acorde vreo atenție unei femei cu voal care se iveaua în fața lui...

Chiar dacă ar fi recunoscut-o în clipa aceea, ar fi fost prea târziu.

Soraya bagă mâna în geantă cu un gest natural și apucă i mânerul revolverului. Trase piedica. Nu mai trebuia decât să apese pe trăgaci. De la distanța aceea, un glonț de 7, 65 ar fi fost mai mult decât suficient. Va ținti ca totdeauna capul...

Ali Al Mahadi trecu prin fața ei fără s-o privească. Inima începu să-i bată și mai tare. „Ținta” ei nu putea s-o zărească căci stătea ascunsă după două femei grase cu batic pe cap care discutau despre cumpărăturile făcute. Dar ea îi putea urmări cu ușurință înaintarea. Zece metri. Șase metri, trei metri.

Soraya Tadjeh făcu un pas într-o parte și mâna îi țâșni din geantă. O fracțiune de secundă ca să întindă brațul. Alta ca să țintească. Soraya era calmă ca la standul de tir de la închisoarea Evin din Teheran. Nimeni nu-i remarcase gestul.

Femeile erau prea ocupate.

Bărbatul blond se opri brusc. Nu putea să-i vadă privirea, dar îi văzu mâna dispărând sub haină.

„Prea târziu!” își zise ea cu o bucurie plină de răutate.

Mâna nu-i tremura și țintea chiar între ochii bărbatului blond. Puțin mai sus de rama ochelarilor. Iraniana își ținu respirația și apăsă încetisor pe trăgaci, așa cum o învățase instructorul.

CAPITOLUL XVI

În momentul în care apăsa pe trăgaciul revolverului, Soraya Tadjeh văzu ceva trecându-i prin fața ochilor și apoi avu impresia că o lamă invizibilă îi tăia gâtul. Deschise gura ca să nu se sufoce, primi o lovitură puternică în șale și, cu laringele strivit și carotidele sugrumate, iraniana văzu un vâl negru trecându-i pe dinaintea ochilor. Apăsase pe trăgaci cu o mișcare reflexă dar, dezechilibrată, nu putu să țină revolverul orizontal și glonțul porni spre cer.

Iraniana își duse instinctiv mâna la gât și simți un șnur subțire, intrat în carne, care o sugruma. Cu corpul tras pe spate, Soraya își pierdu echilibrul, căzu în genunchi, apoi pe burtă, strivita de o greutate care i se păru enormă. Ochelarii negri se sparseră pe asfalt și unghiile zgâriară solul în timp ce se zbătea cu disperare.

Nici măcar nu-și dădu seama că își pierdea cunoștința.

Apoi strânsoarea slăbi și sângele ajunse din nou la creier. Iraniana deschise ochii. La început nu văzu decât pantofi, pantofii mulțimii de gură-cască. Apoi zări revolverul căzut pe asfalt, departe de ea. Fu cuprinsă de un acces violent de tuse și își dădu seama că mai avea încă geanta agățată de umăr, sub voal. Creierul începu să-i funcționeze și simți că îngheață de oroare.

Turcii nu glumeau și nu le plăceau deloc indivizii ca ea. Aveau s-o tortureze cumplit și după aceea s-o trimită la închisoare. Dacă ar fi vorbit ca să scape de tortură, mollaii nu aveau să-i ierte asta niciodată. Erau necruțători. Mai ales cu femeile. În cel mai fericit caz, ar fi fost expulzată în Iran și n-ar mai fi putut părăsi niciodată țara.

* * *

— Elko, ridic-o!

Elko Krisantem își puse discret șnurul în buzunar și o apucă pe Soraya Tadjeh de subsuori pe la spate. Ea se lăsa în voia lui ca o marionetă. Turcul își reținea cu greu mândria. Fără fierul lui, James ar fi fost acum mort.

de încălțăminte purtata de femeile turce de condiție medie...

Atunci începuse să observe grupul de la distanță, concentrându-se asupra femeii cu tocuri înalte. Voalul alunecase la un moment dat dezvăluind o față frumoasă, osoasă, fața unei femei elegante. Ea corespundea într-un tot cu

descrierea ucigașei de la Viena.

Prima idee a lui Elko a fost să-și alerteze stăpânul, dar se răzgândise. Femeia nu-l văzuse și nu-l cunoștea. El se confunda perfect cu peisajul. Supraveghind-o, Elko putea să acționeze foarte eficace.

Își zise că nu putea să stea într-un loc, fără să se miște. O profesionistă l-ar fi reperat până la urmă. Privi în jurul lui. În față, pe partea cealaltă a străzii, câțiva lustragii stăteau pe vine lângă un zid chemându-și fără vlagă clienții. Unul dintre ei, un bătrân zdrențaros, moțăia pur și simplu în fața cutiei lui de cupru...

Elko Krisantem traversă strada și se așeză pe vine în fața lui. Celălalt deschise ochii și tresări.

— *Mehraba* (K Am puțin nevoie de catrafusele tale, îi explică el.

Bătrânul se ghemui, crezând că e vorba de un racket, și-și coborî privirea spre mâinile interlocutorului sau în care se aștepta să vadă un cuțit bine ascuțit. Astfel se rezolvau micile neînțelegeri din stradă. Privirea i se tulbură când zări bancnota de o sută de dolari. Întinse mâna s-o atingă... Era adevărată.

— De ce vrei...

Elko nu avea timp de discuții.

— Doar pentru puțin timp, preciză el. Mă duc în față.

Degetele arteritice ale bătrânului apucară bancnota. Nu înțelegea, dar cu o sută de dolari putea să-și cumpere zece cutii ca a lui. Din cauza

inflației galopante, un dolar ajunsese să facă patruzeci de mii de lire turcești.

Elko se ridică, apucă cutia cu perii și cremă de ghete, deasupra căreia se înalță un suport în forma de pantof, și o porni spre piața *Taksim*. Bătrânul îl urmări cu privirea câteva clipe, strecură bancnota în zdrențele lui și mulțumi lui Allah pentru cât trimisese un asemenea binefăcător.

După ce parcurse o sută de metri, Elko se întoarse și se instalează la vreo zece metri de magazinașul de solduri, întinzându-și în față periile și cremele de ghete. Dar n-o scăpa nicio clipă din ochi pe femeia cu tocuri înalte.

Când apăruse Ali Al Mahadi, Elko se ridicase fără graba. Nimeni nu-i acorda atenție. Și ce-ar fi fost mai normal ca un șiret în mâna unui lustragiu?

Nici Soraya Tadjeh nu-l remarcase.

Elko revenise brusc la vechea lui tehnică. Mulțimea de gură-cască nu se neliniștise decât atunci când o văzuseră pe femeie la pământ, crezând că i se făcuse râu.

* * *

James își lăasă inima să se liniștească. Văzuse încă o dată moartea în față. Oamenii se împrăstiau treptat, văzând doar o femeie căreia i se făcuse râu și fusese ajutată de un trecător. Soraya Tadjeh părea tot leșinată. James ezita. Nu putea nici s-o lase să plece, nici s-o răpească. Trebuia să intervină poliția turca.

Exclamația lui Elko îl făcu să întoarcă capul. Soraya Tadjeh își lăsase geanta să cadă pe asfalt. În mâna dreapta ținea acum un mic revolver nichelat cu țeava proptită sub maxilar. Avea fața îndreptată spre cer și ochii închiși, de parcă s-ar fi rugat.

Detunătura se pierdu în vociferările negustorilor ambulanți. Un val de sânge și de materie cervicală tășni spre cer, împrôșcându-l pe Elko care îi dădu drumul instinctiv. Soraya căzu greoi pe asfalt unde rămase întinsă, fulgerata, cu creștetul capului smuls.

După câteva clipe de înmărmurire, James reacționa fulgerător.

— Vino! îi zise lui Elko.

Se îndepărtară, intrând pe prima stradă la stânga, pierzându-se după aceea într-un labirint de străduțe.

*

* * *

Ali Al Mahadi traversă ca un automat piața *Taksim* și se opri într-o stație de autobuz. Nu știa ce se întâmplase, fiind prea departe ca să poată vedea. Urcă în primul autobuz și cobori după trei stații. Căuta o cabină telefonică și suna la hotelul *Opera*. Nikolas Tolman încă nu se întorsese. Apoi sună la hotelul *Divan* și află că Soraya Tadjeh nu mai stătea acolo. Nu-i mai rămânea decât să se reîntoarcă în ascunzătoarea de la *Atakoy*.

*

X*

Vladimir Sevşenko și Nikolas Tolman vorbeau cu glas scăzut, la singura masă ocupată de la *Russian Restaurant*, chiar în fața hotelului *Opera*. O sală lungă, la demisol, care nu avea rusesc decât numele. De altfel nici nu se atinseseră de bucatele numai bune de dat la porci.

Ucraineanul avea ochii injectați de sânge. Se culcase la șase dimineața, după ce făcuse turul cazinourilor din oraș.

— Asta-ți trebuia? întreba el cu vocea lui de bas răgușită.

Nikolas Tolman lectura lista încărcăturii cargoului care transporta prima livrare de arme. Slovenul avea mâinile transpirate.

Patru elicoptere grele MI 24 cu piese de schimb, patru milioane de dolari bucata, plus un milion de dolari piesele de schimb.

Opt tancuri T72, care depășeau cu mult vechile T.55 ale sârbilor, la prețul foarte acceptabil de două milioane de dolari bucata.

Opt tancuri T.34 - 85, la prețul unitar de un milion și jumătate de dolari.

Douăsprezece tunuri de 130 pentru trei milioane șase sute de mii de dolari.

O mie de obuze de 130 pentru opt sute de mii de dolari.

Plus diferite piese de schimb pentru toate materialele.

— Când va ajunge aici? întrebă el.

— Peste patru zile, anunță ucraineanul. Vei putea inspecta lotul imediat ce-mi vei înmâna

banii.

Asta nu reprezenta decât douăzeci la sută din livrarea globală. Întreaga livrare avea să tripleze capacitatea în blindate a musulmanilor bosniaci, numărul pieselor de artilerie, iar tancurile T.72 le vor conferi o superioritate calitativă asupra materialului deja învechit, al sârbilor.

Redutabilele MI 24 - elicoptere grele blindate „distrugătoare de tancuri” - puteau să distrugă blindatele și pozițiile artileriei inamice. Toate aceste arme erau deja familiare bosniacilor, care n-ar fi avut nevoie să piardă timp pentru instruire.

La sfârșitul ultimei livrări, Nikolas Tolman avea să fie un om *foarte* bogat.

— Nicio problemă, zise slovenul. Vei primi toți banii gheață de îndată ce voi vedea încărcătura...

Vladimir Sevșenko își așază mâna lui mare peste mâna slovenului.

— Vei veni pe vas cu banii. Pe urmă, după ce va pleca, vom avea tot timpul să sărbătorim. Aici, la Istanbul, suni cele mai frumoase curve din lume.

Tolman se gândi deodată la întâlnirea lui neașteptată și se încrunta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ucraineanul bănuitor.

Tolman ezită să-i spună adevărul; ucraineanul nu era un partener facil...

— Avem o problemă, zise el în cele din urmă. Tipul de la CIA. A fost zărit aici. Și...

Slovenul avu impresia că degetele lui

Vladimir Sevşenko îi striveau oasele brațului...

— Asta nu e problema mea, *golubcik*... Găozarii tăi de la CIA nu au nicio putere împotriva mea. Pot să-ți șterpească dolarii. Dar fără dolari, *niet* arme!

Se opri și dădu pe gât tot paharul de coniac, plesni din limbă cu satisfacție și zise;

— Și eu am o problemă... Ticăloșii ăștia de americani au spioni la noi. Dar eu îmi rezolv problema, bombăni el. Eu nu plictisesc pe nimeni...

Nikolas Tolqian se retrase în cochilia lui. Spunându-i că nu voia să fie *problema* lui Vladimir Sevşenko.

Ucraineanul se ridică. Umflătura pe care o făcea revolverul lui enorm era perfect vizibilă. La o masă vecina stăteau cecenii lui, Abbi și Djokar, masivi ca niște dolmeni, tăcuți, redutabili. Pe ăștia nu-i puteai ataca decât cu lansatorul de flăcări...

Cecenii se ridicară odată cu Sevşenko. Cei trei opriră un taxi și ucraineanul îi arătă șoferului o hârtie. O stradă pierdută într-un cartier popular din Istanbul. Trebuia să se întâlnească cu un membru clandestin al PKK-ului, având o recomandare din partea unuia dintre asociații lui, colonelul Ivan Demakin, fost membru KGB și mentor al PKK-ului. Chiar dacă KGB-ul nu mai era ce fusese, legăturile rămâneau și prietenii la fel. O sumă frumușică de dolari reînv. Iora prietenii.

Instalat confortabil în taxi, Vladimir Sevşenko începu să visceze la ce va face cu partea de dolari

care îi revenea lui. „Cartelul de la Sevastopol” era o organizație tânără, dar viitorul părea promițător, sârbii și bosniacii neavând de gând să se reconcilieze. Firește, în inima lui înclina spre sârbi. Din păcate, aceștia aveau prea multe arme și prea puțini dolari.

*

* * *

De la ferestrele biroului lui John Brown, aflat la ultimul etaj al consulatului american – o clădire mare din piatra, situată față în față cu *Pera Palace*, în cartierul *Beyoglu* – aveai o vedere superba asupra Bosforului și a navetei neîncetate a numeroaselor feriboturi care legau malul european de cel asiatic. Naveta era întretăiată fără rușine de navele care intrau sau ieșeau din Bosfor, și era de-a dreptul miraculos faptul că nu aveau loc decât vreo douăsprezece accidente pe an...

John Brown se trăgea ușor de mustață și fuma în timp ce-l asculta pe James.

— Sunt toți la Istanbul, conchise James.

John Brown îl întrerupse.

— Am fost informat de prietenii noștri de la MIT. Soraya

Tadjeh avea un pașaport iranian de serviciu, locuia la *Divan* și a părăsit hotelul azi dimineață. Nu se știe undezi sunt bagajele. Cei de la consulatul iranian pretind că nu știu nimic de prezența ei aici, dar i-au cerut imediat cadavrul.

— Și ascunzătoarea din cartierul *Atakoy*

— Nu s-a vorbit despre asta. Turcii nu știu să acționeze ușurel... Sunt capabili să-i aresteze pe toți locatarii blocului. Trebuia ca Tolman și Al Mahadi să nu știe că am aflat despre această ascunzătoare.

— Acum ce poți să faci?

— Adică?

— Deocamdată, bănuiești niște iranieni și un sloven ca pregătesc o livrare de arme pentru bosniaci, rezumă el. Dar aceste arme nu vor tranzita teritoriul turc. Probabil că un cargou va trece prin Bosfor, va opri în Marea Marmara unde încărcătura lui va fi inspectată, după care își va continua drumul. Cum vrei să intervii? Un holdup prin care să-i împiedici să plătească? E delicat...

— Nu se poate încerca nimic în momentul în care vor inspecta încărcătura? insistă James.

— Nimic, confirmă americanul. Turcii n-au niciun drept să controleze navele care trec prin Bosfor. Nici măcar acela de a le impune un pilot... Chiar dacă acest cargou este arhiplin de arme *vizibile*. Convenția de la Montreux.

— Și în Marea Marmara?

— *No way*, zise americanul suspinând. Apele internaționale încep de la mal. Ou alte cuvinte, e ca și cum ai fi în larg. Nimeni nu poate face o inspecție legală. Cargoul tău va arunca ancora și cumpărătorii vor veni cu o vedetă să-și inspecteze comorile. Fără să riște nimic. Dacă vameșii turci ar vrea să se amestece, respectivii au dreptul să tragă în ei. Ar fi un act de piraterie.

Era o lume întoarsă pe dos.

— Pe lângă asta, continuă imperturbabil John Brown, nici măcar nu cunoști numele cargoului! Probabil că sunt vreo două sute în permanență ancorate.

— Supraveghind echipa iraniana, am putea ajunge la acest cargou, răspunse James.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, știind numele navei și data plecării de-aici, putem anunța navele din dispozitivul *Sharp Guard* care supraveghează embargoul în Adriatica. Ele l-ar putea controla. Scopul acestei operațiuni este ca aceste arme să nu ajungă în Bosnia.

— S-ar putea să mergă, recunosc John Brown. E rândul nostru să acționăm.

James auzi deodată vocea secretarei la interfon.

— Am un mesaj de la biroul din Viena pentru domnul Scott. Vi-l aduc imediat.

Secretara intră în încăpere aducând o telegramă chiar atunci descifrată, pe care i-l întinse lui James. Mesajul fusese trimis de Bob March.

„Boris Nicolaiev va sosi de la Odesa la Istanbul joi dimineata. Are informații foarte interesante în legătură cu problema noastră și te va întâlni la tine la hotel pe la orele opt”.

James întinse mesajul americanului. Erau în ziua de miercuri.

— Cine e Nicolaiev? întrebă John Brown.

— O „investiție” a *Companiei*. Un fost membru KGB care a reintrat în serviciu. De la el am aflat despre această afacere cu aime. Viena i-a cerut să obțină informații despre partea ucraineană a acestui trafic.

James împături mesajul și-l puse în buzunar. Acum chiar că ar fi fost culmea dacă n-ar fi reușit să pună bețe în roate acestei livrări de arme. Ridică capul.

— Vladimir Sevșenko, intermediarul „Cartelului de la Sevastopol”, probabil că se află și el la Istanbul, zise el.

John Brown făcu un gest dezamăgit.

— Așteaptă-l pe acest Nicolaiev. El îți va da informațiile necesare. Nu vreau să-i zgândăr prea tare pe turci cu problema asta. Bosniacii sunt amicii lor. Ucrainenii la fel. Ar fi în stare să-i prevină. Trebuie să ne descurcăm singuri... Mergem să halim un pește fript la *Urcări*?

James acceptă din vârful buzelor. Se gândea cu nerăbdare la întâlnirea de a doua zi. Dacă Boris Nicolaiev se deplasa până la Istanbul, însemna că avea informații vitale...

CAPITOLUL XVII

Nici peștele delicios de la *Urcan*, restaurantul unde se serveau cele mai bune preparate din peste de la Istanbul, nu putea să alunge grijile din mintea lui James.

Boris Nicolaiev ar fi putut săi aducă toate elementele care îi lipseau, scutindu-l de o

supraveghere dificilă; și primejdioasă. Dacă Ali Al Mahadi și Nikolas Tolman și-ar fi dat seama că James localizase ascunzătoarea de la *Atakoy*, ar fi putut să dispară în grabă și să amâne operațiunea. Caz în care ar fi trebuit să ia totul de la zero.

Întorcându-se în camera lui de la hotelul *Ciragan*, James privi câteva cargouri alunecând în tăcere pe apa întunecată a Bosforului. Nu putea să doarmă. Suna la recepție.

— La ce oră sosește mâine dimineață avionul de la Odesa? întreba el.

Omul de la recepție îi promise că se va informa și îl sună după câteva minute.

— Mâine dimineața nu sosește niciun avion, îl anunță el. Numai un avion al companiei Aeroflot pe la orele douăsprezece și altul al companiei Turkish Airlines pe la șaisprezece.

— Aștept un prieten care m-a anunțt că sosește mâine dimineață pe la șapte, explica James. E ciudat.

— Poate că vine cu vaporul, îi sugeră omul de la recepție. Navele vin zilnic. Unele sunt ale companiei *Deniz Simit Koromu*, altele ale unor companii ucrainene. Toate își lasă pasagerii la debarcaderul Karakoy, de pe *Kemmkes Caddesi*, exact înainte de podul Galata. Vreți să mă interesez dacă sosește vreunul mâine dimineață?

— Te rog, îi ceru James.

Omul de la recepție îl sună iar peste douăzeci de minute.

— O navă ucraineană, *Izurmorovo*, sosește

mâine dimineată la șapte de la Odesa. Transporta marfa și pasageri.

James îi mulțumi și închise. Cu siguranță că în felul acesta avea să călătorească Boris Nicolaiev. Evident, lucrul cel mai înțelept era să-l aștepte la hotel, dar se temea de incidente neprevăzute. Îl. Sună pe Bob March la Viena, îl trezi din somn și îl întrebă:

— Cum arată fizic prietenul cu care trebuie să mă întâlnesc mâine?

— *Well*, zise americanul. Cred că îl vei recunoaște ușor. E foarte înalt, slab, cu părul alb și ciufulit.

— Mulțumesc, zise James, care nu voia să-i ceară prea multe amănunte în această privință.

Suna la centrală și ceru să fie trezit la orele cinci și jumătate, apoi se culcă liniștit.

*

* * *

Un negustor ambulant de *simit* (1) își oferea marfa caldă pasagerilor care coborau din clădirea tristă și cenușie a portului Karakoy. Pasagerii, trași la față de oboseală și încărcăți ca niște catări, nici măcar nu se uitau la el, grăbindu-se să ajungă la un taxi sau la un *dolmu* (2) aflate pe partea cealaltă a străzii.

James, la volanul Fordului, staționase în spatele taxiurilor colective. Nimeni nu avea voie să pătrundă în clădire, numai pasagerii. Birourile de bilete nu deschiseseră încă și o mulțime de călători se înghesuiau în pasajul îngust deasupra

căruia scria „Polis”. Era frig și cădea o burniță rece.

Izurmorovo tocmai trăsesese la chei, iar drapelul ucrainean albastru și galben, aproape rupt, care flutura la pupă, indica într-o oarecare măsură cum arăta interiorul. În mijlocul fluierăturilor și vociferărilor obișnuite, câțiva marinari reușiră să instaleze scara de coborâre. Pasagerii care ieșeau în acest moment proveneau de pe un alt vas, unul turcesc, sosit cu o jumătate de oră mai înainte.

James ieși din mașina, căutând un post de observație mai bun. Zări o parcare la stânga debarcaderului și se îndreptă spre ea. Se strecură printre mașini și ajunse la un grilaj care dădea direct spre chei. Primii pasageri ai navei ucrainene tocmai coborau pasarela. Cum nu avea de unde să știe dacă era singura navă, James se hotărî să se întoarcă și să supravegheze ieșirea din mașină. Toți pasagerii trebuiau să treacă pe acolo.

În curând, călătorii veniți cu vasul ucrainean începură să iasă. Sărăcăcios îmbrăcați, încărcăți cu valize deformate, majoritatea erau mici bișnițari veniți să cumpere din Turcia produse care lipseau în Ucraina și aducând ceva droguri ca

1) Franzeluțe cu susan în.a.). 2) Taxiuri colective (n.a.)

să le plătească. Sau familii venite să-și viziteze rudele instalate deja în Turcia.

Polițiștii turci, mai curând îngăduitori, nu se

uitau cu prea mare atenție. Cum ieșeau pe ușă, cei mai mulți bișnițari se năpusteau asupra magazinașelor „firee-shop” care se aliniau pe stradă.

Revenit la volanul mașinii, James îi urmărea cu atenție pe noii veniți. Inima începu să-i bată cu putere când zări un bărbat înalt, îmbrăcat cu o canadiană, având un păr de un alb strălucitor. El nu avea decât o geantă de piele. Bărbatul înalt trecu de control.

În momentul în care James voia să coboare din mașină pentru a-l întâmpina, căci era convins că nu putea să fie decât Boris Nicolaiev, acesta din urmă se întoarse, vorbind unui bărbat mai scurt, masiv, cu trăsături colțuroase. Se opriră câteva secunde, apoi traversară strada în direcția unei parări de trei etaje, din beton înnegrit de poluare, situată în fața debarcaderului.

Cine era acel necunoscut? James își zise că un tovarăș de călătorie care probabil avea o mașină în acea parcare și care îi propusese să-l ducă lahoțel. În fond, Nicolaiev nu știa că James va fi acolo. Ucraineanul stătea acum la intrarea parării și discuta cu celălalt. James era mult prea departe ca să audă ce discută...

Necunoscutul porni în fugă pe scări, în timp ce Boris Nicolaiev își pusese geanta jos și îl aștepta. Probabil ca celălalt se dusesse să aducă mașina.

Trecură câteva minute. În fața taxiurilor se făcuseră niște cozi de nedescris. Deodată James

auzi scrâșnetul frânelor unei mașini coborând în mare viteză rampa parării. Boris Nicolaiev ridică capul cu o expresie de surprindere.

Din locul în care se afla, James nu putea să zărească interiorul parării. Dar îl văzu pe Boris Nicolaiev luând-o brusc la fuga spre parcare mică. În același moment, o mașină Volvo mare apăru de pe rampă și vira la stânga, pe *Kemankes Caddesi*. Boris Nicolaiev se opri brusc în mijlocul drumului și întoarse capul. Pe fața i se citea spaima. Un bărbat sărise din mașina Volvo, ținând în mână o armă Kalașnikov cu pat pliant îndreptată spre Boris Nicolaiev.

— Mai multe lucruri se întâmplară în același timp.

Boris Nicolaiev, văzând că nu va putea ajunge la clădire, o luă spre parcare, socotind probabil că se va ascunde după mașinile care staționau acolo.

James sâni din mașină cu arma în mână.

Chiar în momentul în care râpăia o rafală scurtă.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni, dar reuși să ajungă în mica parcare vecină cu cheiul unde dispăru în spatele mașinilor. Ucigașul se lua după el. Respectivul nu se mai vedea în momentul în care doi polițiști turci ieșiră în fugă din clădire cu revolverul în mână.

Un al doilea om, fără măcar să coboare din Volvo, îi seceră cu o lungă rafală de pistol-mitralieră. Oamenii fugeau în toate direcțiile, părăsindu-și bagajele, refugiindu-se în magazine.

James trecu prin spatele mașinii Volvo, traversă strada în fugă, și se aruncă în parcare în aer liber unde se aflau Boris Nicolaiev și primul ucigaș.

Strecurându-se printre mașini, James îl zări pe Boris Nicolaiev agățat de grilajul care despărțea parcare de chei. Crezuse că va găsi o ieșire. Ucigașul cu Kalașnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri și, calm, cu picioarele depărtate, ridica arma să-i dea lovitura de grație.

Dar nu avu timp. James trase și cu un singur glonț îi distruse vertebrele cervicale.

În spatele lui auzi vociferări, împușcături și zgomotul unei mașini care demara. Puse repede revolverul la centură, alergă spre Boris Nicolaiev și se lăsă pe vine lângă el. Ucraineanul avea deja privirea tulbure. La colțurile gurii îi apăruse o spumă roșie, era alb la față ca varul și avea toată cămașa plină de sânge. Era pe moarte. James îl ridică de spate și privirea muribundului recăpăta puțină viață. Îngăimă câteva cuvinte de neînțelese.

— Boris Nicolaiev? Ești Boris Nicolaiev? îl întreabă James în rusă.

Muribundul se uită țintă la el încercând din nou să vorbească. James insistă:

— Sunt James Scott. Aveam întâlnire la *Ciragan*.

Polițiștii turci invadau parcare cu arma în mână, căutând ucigașii. Începură să vocifereze când descoperiră cadavrul omului cu Kalașnikov. Trei dintre ei îl înconjurară pe James care stătea aplecat peste rănit.

— *Glaskov*, murmură rănitul. *Glaskov...*

— E numele navei care va transporta armele?
întreba James.

Boris Nicolaiev dădu afirmativ din cap.

— Când va ajunge la Istanbul?

Colonelul Nicolaiev nu răspunse. Închisese definitiv ochii. Suspicioși, polițiștii în albastru îl apostrofară pe James în turcește. James lăsa ușor la pământ cadavrul agentului dublu. Oamenii debarcau în continuare de cealaltă parte a grilajului. Din cauza animației portului, împușcăturile aproape că trecuseră neobservate.

James se ridica în picioare și fu imediat percheziționat de un polițist care se dădu imediat înapoi când zări mânerul revolverului de la centură... Cu gesturi foarte prudente, James scoase din buzunar cartea de vizită dată de Zeynel Sokik și le-o întinse. Asta îi mai liniști puțin...

Se po. Îieni totuși sub paza a doi mustâcioși în timp ce al treilea polițist lovea cu piciorul cadavrul asasinului colonelului Nicolaiev acoperindu-l de injurii.

*

* * *

Zeynel Sokik sosi o oră mai târziu, la fel de elegant, și toți luară imediat poziția de drepti.

— Scuză-mă, n-am putut veni mai repede, am fost într-o ședința cu Ministru de interne. Ce s-a întâmplat?

James îi explică faptele.

Urmă o explicație lungă cu polițiștii. Aceștia

aduseră actele mortului și Zeynel Sokik explica:

— E un membru al PKK-ului căutat de poliție. Un asasin profesionist. Ceilalți au reușit să fugă după ce au împușcat doi polițiști. Nu înțeleg de ce l-au asasinat pe acest rus. Era un membru al Mafiei?

— Nu chiar, zise James.

Apoi îi spuse ce știa despre rus și Zeynal Sokik dădu din cap lămurit.

— Nu e de mirare. Oamenii Mafiei din Crimeea au legături foarte strânse cu PKK-ul. A fost o execuție comandată.

— Călătorea cu un bărbat care l-a arătat asasinilor, explică James. L-am văzut. A fugit cu ei.

— PKK-ul dispune de multe ascunzători în oraș. Ai avut noroc, sunt foarte periculoși.

— Nu pe mine mă vizau, răspunse James. Îl așteptau pe el ca să nu-mi poată spune nime.

— Au reușit?

— Aproape, zise James. Doar câteva cuvinte a reușit să mai spună.

Turcul clatină din cap.

— Cred că nu mai avem ce face aici...

Sokik semnă câteva hârtii și unul dintre polițiști îi înmână cu respect revolverul într-o punguliță de plastic. Imediat ce ajunseră în strada, turcul îi întinse arma.

— Ia revolverul, nu era cazul săi vexăm. Sunt băieți de ispravă. Noroc că cel pe care l-ai împușcat era un membru PKK.

Se despărțiră și James se întoarse la mașina

lui. Peste cinci minute gonea spre consulatul american.

— Dacă ai numai numele navei, ce poți afla despre ea? Întrebă James.

John Brown zâmbi cu toată figura.

— Totul. Tonajul, armatorul, portul de origine, proprietarii succesivi, dacă a fost modificat, vârsta, descrierea. Și e suficient să sun la firma Lloyd's din Londra. Ei au toate informațiile despre tot ce plutește. Cred că într-o jumătate de oră vom afla totul despre *Glaskov*. Dacă l-ai fi așteptat la hotel pe acest colonel Nicolaiev, n-am fi avut nici măcar această informație, care e vitală.

Luă legătura cu secretara prin interfon și îi ceru să sune imediat la Lloyd's.

— Ambele părți știu că ne aflăm pe urmele lor. Aceasta crimă a fost pusă la cale de cei din Crimeea, bazându-se pe complicitii lor de-aici. Eu cred că asta e o dovadă că Vladimir Sevșenko se află într-adevăr la Istanbul. Presupun că el a luat legătura cu ucigașii. Colonelul Nicolaiev a făcut probabil o imprudență și au hotărât să-l lichideze mai curând aici decât la Odesa. Nu cunoaștem motivul.

— Mafioții ruși ucid așa cum respiră, zise John Brown. Ar trebui să fii mai prudent. Nimic nu-i oprește.

Apoi, vrând parcă să întărească sensul celor spuse, conchise:

— Tipii ăștia sunt în stare de orice. Aici, la Istanbul, dispun de ucigașii din PKK care sunt

niște profesioniști și nu se tem de nimic. Ai văzut ce-a fost dimineața. N-ar ezita să vină la *Ciragan* și să ciuruie pe toată lumea ca să se debaraseze de tine. E mai rău decât la Chicago în timpul Prohibiției. Trebuie să fii tot timpul în gardă.

— Voi face și mai mult, zise James. Îl voi căuta pe Vladimir Sevșenko. De altfel, e un lucru indispensabil. E bine că acum știm numele vasului. Numai că prin Bosfor trec vreo treizeci de nave în douăzeci și patru de ore. Nu le poți repera pe toate. Supraveghindu-l pe Sevșenko, ar trebui să știm când va trece Bosfotul respectiva navă. După aceea va fi ușor săi supraveghem plecarea și să calculăm momentul în care va pătrunde în Adriatică. Controlul va fi treaba celor de la *Sharp Guard*.

— Oricum, mai e și ascunzătoarea din cartierul *A takoy*, zise omul de la CIA. Vei ajunge la Sevșenko supraveghindu-l pe Al Mahadi.

— Două precauții sunt mai bune decât una, insistă James. Nu suntem siguri că mai folosesc aceeași ascunzătoare. Dar cred că știu cum îl pot găsi pe Vladimir Sevșenko. Nu e genul de om care să frecventeze muzeele.

John Brown izbucni în râs.

— Mai curând frecventează prostituatele și cazinourile.

— Exact, zise James. Prin una din cele două gemene, Svetlana și Mariana, ar trebui să ajungem la el. Sunt exact genul de femeie pe care jinduiește să le călărească un mafirot plin de bani.

— *Right!* aprobă John Brown. Numai că trebuie să dăm de ele. Nu știu unde locuiesc și n-am nici cea mai mică idee despre numele lor de familie. Dar mergând prin cazinouri, am putea să dăm de ele. Din păcate, n-o să te pot ajuta. Am o întâlnire la Ankara mâine dimineață foarte devreme și trebuie să plec din seara asta. Directorul pentru „Europa de Sud” se află în trecere și inspectează toată organizația noastră din Turcia. Dar îți voi da pe unul dintre informatorii mei: Unui Demir. Își petrece viața agățând femei și cred că va fi încântat. Stai să-l sun.

Omul de la CIA formă un număr de telefon și îi explică în turcește interlocutorului său ce dorea de la el, râzând din când în când cu un aer complice. După ce puse telefonul în furcă, John Brown îi adresează lui James un zâmbet încântat.

— Ilnur e la dispoziția ta. Mi-a spus că rareori se întâmplă să-l plătesc ca să se distreze. E sigur că ți le găsește pe acele prostituate și te așteaptă la baiul *Biber* de pe *Abdi Ipecki*, din cartierul *Nisantasi*, la orele nouă. Întrebi de el la bar. E cunoscut ca un cal breaz...

— Mulțumesc, zise James. Elko supraveghează din dimineața asta ascunzătoarea de la *Atakoy*. A avut o idee genială. Cu ajutorul amicilor lui, Elko a găsit o șareta cu zarzavaturi și s-a instalat nu departe de blocul respectiv. Vanzătorii ambulanți sunt destul de frecvenți în cartier, așa că acoperirea e perfectă. Are la

dispoziție și o mașină care staționează în parcare
unui alt bloc.

— Bravo, zise John Brown. Nu mai trebuie
decât să-ți țin pumnii.

Secretara ciocăni, băgă capul pe ușă și agită
un telex.

— Răspunsul de la Londra, sir.

John Brown aruncă o privire pe telex și i-l
întinse lui James. Pe foaia de hârtie erau patruzeci
de rânduri: toată „viața” navei *Ckiskow*. Fusesse
lansată la apă în 1972 la șantierele din Odesa. Era
o navă tip Vracquier de cincisprezece mii de tone,
deplasându-se cu o viteză de douăsprezece noduri.
Avusese patru proprietari succesivi, ultimul fiind o
companie obscură de navlu cu sediul la Odesa,
Ukraynia Shipping.

Nu mai lipsea decât data plecării din Odesa...

— Vom primi diseară sau mâine descrierea ei,
îl anunță John Brown. Dacă nu sunt aici, vei aranja
totul cu secretara mea. Nu mai ai decât să aștepti
până diseară”.

Peste Istanbul cădea o ploaie fină și tenace.
James își zise că cei mai bine era să rămână în
camera lui de la hotel. Cei pe care îi căuta el se
manifestau ca niște fiare sălbatice, noaptea.

*

* * *

Ilnur Demir intră la *Biber* pe la opt și
jumătate, cu obișnuitul său aer de cuceritor. Ardea
de dorința de a posedea o femeie. De fiecare dată
când petrecea seara singur la Istanbul, Ilnur

înghițea două lingurițe din *Pad ișah Macunu*, acel afrodisiac puternic care îi permitea să-și satisfacă capriciile și nevasta rămasă acasă pe malul asiatic. De fiecare dată când se întorcea târziu, nevasta îi cerea să-și arate „bărbăția” pentru a-i dovedi că îi fusese fidel, lucru de care n-ar fi fost în stare fără ajutorul „dulceții infernale”.

Căutarea celor două prostituate îl făcuse să saliveze. Viața lui evolua în jurul a doi poli: femeile și dolarii. Mica afacere cu materiale pentru aeroporturi și banii prim. Ți de la CIA îi permiteau să-și satisfacă dorințele.

Ilnur traversa culoarul lung care ducea la barul propriu-zis, încă gol, salutat imediat de barmanul mustăcios.

— O bere?

Ilnur era mort după bere, și bea cam douăsprezece într-o seară. Răspunse „da” și rămase cu gura căscată în fața noii „barmanițe”. O brunetă cu părul scurt și nasul cârn, îmbrăcata într-un pulover care i se mula pe corp și stretch. Tânăra îi adresă un zâmbet ademenitor și continua să șteargă tejgheaua. Ilnur se aplecă spre barman.

— Asta cine e?

— Mevlana. A venit din Anatolia acum trei zile. Mișto, nu?

O anatoliancă! îi venea apă-n gură. La Istanbul se zvonea că mulți oameni foloseau anatolienele nu numai pentru marea lor rezistență la muncă, ci și pentru calitatea felațiilor...

Ilnur începu imediat să viseze. Mevlana nu părea sălbatică; de altfel, nici nu trebuia să fii așa dacă voiai să lucrezi la *Biber*. Acolo era un bar unde fetele veneau ca să fie agățate. Chelnerițele nu ezitau să facă dragoste cu clienții dacă era nevoie. Tânăra turcoaică mângâie barba pe care fusese obligat să și-o lase din cauza unor coși urâți ce îi năpădiseră bărbia.

Ilnur avea la dispoziție o jumătate de oră și sexul întărit îl durea atât de tare încât îl îmi pedica să se mai gândească la altceva. Își luă berea și se duse într-un separeu din fundul barului, rezervat numai anumitor clienți. De acolo îl striga pe barman. – Mustafa, spune-i colegei tale să nu mai șteargă barul și să vină mai bine să-mi țină tovărășie.

După treizeci de secunde, Mevlana se apropie cu ochii în jos și se așază lângă el. El îi adresă un zâmbet cu subînțelesuri și trase perdeaua care îi izolă de restul sălii.

— Mevlana, vreau să-ți arăt ceva.

Ea chicoti ușurel.

— Bine. Ce?

Cu o mișcare rapidă, turcul își trase în jos fermoarul blugilor, scoțând la iveală un membru strălucitor ca un far. Un mădular de aproape douăzeci de centimetri puternic congestionat.

— De când te-am văzut sunt așa, îi explică el cu glas scăzut. N-am mai văzut o fetișcană atât de ațățătoare...

Luată pe neașteptate, Mevlana se foi pe

scaun cu un râs jenat. Niciodată nu fusese atacată atât de direct. Își zise că probabil era un fel de rit inițiativ al marelui oraș.

— După ce termin treaba la bar, îi propuse ea cu un ton înțelegător. Dacă...

— N-am să pot rezista până atunci, imploră Ilnur. Fă un mic efort.

Și, ca să o ajute, el O'prinse de ceafă, aplecându-i fața spre membrul în erecție.

— Numai puțin, capătul! murmură el vârându-i tot membrul în gură.

Mevlana tresări surprinsă, apoi, de teamă să nu fie concediată dacă refuză, făcu ce i se cerea.

*

* * *

— Domnul Ilnur Demir a sosit? întreba James în engleză.

Găsise destul de greu barul *Biber* și fusese destul de dificil să găsească un loc de parcare pentru mașină. La bar stăteau vreo trei-patru fete, prințe care și o blondă oxigenată, provocator de decoltată, care mișca din cap în ritmul muzicii de jaz. Ambianța era apăsătoare. O barmaniță cu ochii negri își plimba sânii pe sub nasul rarilor clienți. Te-ai fi crezut în Texas, nu în Turcia.

Barmanul arăta spre perdeaua din fundul sălii.

— E acolo.

James traversă barul și trase perdeaua.

La început crezu că îl vede pe Iisus Cristos pe cruce. Un bărbat cu un păr foarte lung care îi

cădea pe umeri. Avea ochii închiși, capul dat pe spate și o expresie care ar fi putut fi luată drept durere. Din gură îi ieșea un geamăt continuu. Apoi James își lăsă privirea în jos și descoperi că acea crispă a feței se datora unui extaz care nu avea nimic mistic. În același moment, falsul Iisus Cristos scoase un țipăt răgușit, apăsă cu brutalitate pe capul Mariei Magdalena și fu scuturat de un spasm puternic...

James dădu drumul perdelei să cadă în jos. Se întoarse la bar și comandă un *raki*, otrava locală. După câteva clipe, Mevlana se reîntoarse la bar puțin cam năucită, după care își făcu apariția și tânărul bărbos. Nici măcar nu-l văzuse pe James. Barmanul făcu prezentările.

— Mă odihneam, îi explică Ilnur. Am avut o zi obositoare. Ne punem imediat pe treaba. Domnul Brown mi-a explicat despre ce e vorba. O să luăm la rând cazinourile.

CAPITOLUL XVIII

*

James înainta ca melcul, blocat în spatele unui autobuz vechi care se îndrepta spre nord, sub o ploaie torențială. Vizibilitatea era destul de redusă și asfaltul drumului care trecea pe lângă Bosfor era alunecos ca un patinoar.

— Mai e mult? întrebă el.

Ilnur Demir făcu un gest liniștitor.

— Nu, nu, imediat după Bebek. Foarte mulți

ruși frecventează acest cazino.

Se aflau la patruzeci și cinci de minute de centru, departe în nordul celui de al doilea pod peste Bosfor, aproape la Marea Neagră. După ce trecuseră în revista toate cazinourile din Istanbul, de la *Swiss Hotel* până la cel mai amărât, *Ramada*, undeva pe străduțele din cartierul *Beyazit*, frecventat mai ales de ucraineni lamentabili cărora le sticleau ochii după câștiguri. Pe lângă jocurile mecanice se învârteau câteva prostituate prăpădite.

Ilnur cunoștea pe toată lumea...

După cazinouri, inspectaseră câteva restaurante de lux, două localuri nemaipomenit de triste și un bar față de care *Biber* semăna, cu anticamera paradisului...

În lumina farurilor apăru un portar plin de fireturi, suportând cu stoicism ploaia.

— Aici e, zise Ilnur.

James recunoscă hotelul-cazino *Tarabya*, unde le mai întâlnise pe gemene când se dusese cu John Bruke, și prinse din nou speranță. Din păcate, ajunși în sala de la primul etaj, constatară imediat că gemenele nu erau acolo. La ieșire, Ilnur avu discuția obișnuită cu cerberul de la intrare și-i pasa câteva sute de mii de lire turcești. James se uită discret la ceas. Douăsprezece și jumătate noaptea.

— Ne întoarcem la *Biber*, propuse turcul. Am lăsat mesaje peste tot. Or să mă sune imediat ce apar.

Când intrară la *Biber*, patruzeci și cinci de minute mai târziu, ambianța era și mai sordidă. Perechile se pipăiau prin toate colțurile în sunetele unei muzici de jazz în surdină. Barmanița care îl „ușurase” pe Ilnur îi adresează un zâmbet lubric care se extinse și la James.

Nu le mai rămăsese decât să aștepte.

*

* * *

Orele două fără un sfert. James, moțâind, nu reușea să fie interesat de un decolteu fabulos, în ciuda bunăvoinței evidente a proprietarei. Ilnur, care era la cea de a opta bere, pipăia chelnerița de fiecare dată când aceasta trecea pe lângă el, simțindu-se din nou excitat...

Deodată barmanul îi întinse receptorul telefonului de pe tejghea.

— Te caută cineva.

Convorbirea fu foarte scurtă. Ilnur Demir se lăsă să alunece de pe taburet cu privirea lacomă a unui lup care a zărit o oaie grasă.

— Sunt la *Swiss Hotei* Singure!

Până la *Swiss Hotel*, pe *Bayiudim Cadessi*, izolat în mijlocul unei grădini mari nu departe de Bosfor, drumul cobora. Nu făcură până acolo mai mult de cinci minute. Intrarea cazinoului se afla la stânga intrării principale în parc. Afară ploua torențial.

Swiss Hotel era mult mai luxos decât *Tarabya*: mocheta roșie, marmură, lustre, oglinzi. Aproape Las Vegas...

James le zări imediat pe cele două gememe la o masă de ruletă, așezate una lângă alta. Jocul era în toi și nu se auzea decât clinchetul jetoanelor, vocea monotonă a crupierului și câteva exclamații cu glas scăzut. Una dintre gemene purta o bluză cuminte de mătase bej, umflată de pieptul opulent. Era trasă la față, avea machiajul stricat și privirea goală. Toată strălucirea îi dispăruse. Cealaltă purta o bluză asemănătoare dar de culoare neagră. Se juca cu un teanc de jetoane, fără să mizeze, cu ochii țintă la covorul verde.

— Ce facem? întreba Ilnur care avea din nou mâncărime.

— Să așteptăm să termine de jucat, sugeră James.

Așteptarea nu dură prea mult. Geamăna cu bluză bej așeză toate jetoanele pe numărul 7. Crupierul anunță că toate jocurile erau făcute și lansă bila care se rostogoli cu clinchetul ei specific în tăcerea tulburată doar de jocurile mecanice.

— Twenty-one!

Crupierul greblă implacabil toate jetoanele. Geamăna cu bluză bej se bosumflă. Amândouă aveau o expresie de o crudităte incredibilă și demnă de milă totodată – cea a jucătorilor care pierd. Sora ei îi adresă câteva cuvinte la ureche și împinse teancul ei de jetoane pe numărul 7, cu un zâmbet crisapat. Jocul se relua și crupierul anunță:

— Eleven!

Cele două gemene se ridicară amândouă de la

masă cu un aer absent. Amândouă aveau fuste plisate de culoare roșie, lungi până la glezne. Ucrainencele se-ndreptară ca niște automate spre ieșire. Dar în drum dădură peste James și însoțitorul său.

Fața li se luminează într-o fracțiune de secundă, de parcă cineva ar fi răsucit un buton! Buzele devin parcă și mai senzuale, privirea provocatoare și James avu impresia că și sânii li se mai umflaseră sub bluzele de mătase!

Cea cu bluză bej se apropie de James.

— Ne-am săturat dejucat în seara asta! Ne oferiți o cupă de șampanie?

Își trecu brațul pe sub cel al lui James, sprijinindu-și pulpa de el. Mărinimos, James comanda la bar o sticlă de șampanie, ceea ce avu darul să-l trezească instantaneu pe barman. Respectul era îndreptățit, pentru că o sticlă de șampanie costa opt milioane de lire turcești. Gemenele se topiră Râzând atâta generozitate...

Timp de câteva minute fu o adevărată euforie. Ceva ce se citea în privirile Svetlanei și Marianeii ar fi provocat o erecție instantaneei celui mai fanatic ayatolah.

O a doua sticlă de șampanie fu golită aproape la fel de repede. Geamăna cu bluză bej – Svetlana – care părea „șefa” „se apleca la urechea lui James după ce-și fixă o țigară *Lucky Strike* în țigaretul ei lung.

— Mi-ar plăcea să vă arătăm tot ce știm să facem... Avem un mic apartament foarte simpatic,

cu filme și un pat *foamte* mare.

Ucraineana îi atinse ușor costumul cu sfârcurile sânilor. Văzându-l că tace, femeia preciză:

— Cinci mii de dolari și pui prezervativ.

Mai înainte ca James să fi putut răspunde, în spatele lor se auzi o exclamație furioasă. James se întoarse. Cu fața crispata de furie, Mariana încerca să-și scoată de sub fusta brațul lui Ilnur Demir, vârât până la cot între copsele ei. James prefera să-și spună că dorea să păstreze o jartieră ca amintire.

— Cee cu vierul ăsta în călduri! zise Mariana în rusește. Nu sunt târfă de trotuar... Să mergem. M-am săturat de amărâtul ăsta!

— Ai pierdut șapte mii de dolari în seara asta, răspunse Svetlana.

Mariana se ridică de pe scaun.

— Mâine o să câștigăm zece mii, știi foarte bine. Haide! Svetlana își părăsi și ea taburetul. Trebuia reacționat.

— Svetlana, vreau să-ți fac o propunere, zise el în rusește. Ucraineanca îl fulgeră cu privirea ochilor de un albastru de cobalt.

— Nu ne târguim în privință prețurilor.

Efectul benefic al șampaniei părea sa se fi risipit deja. Ilnur, cu aerul unui câine bătut, își contempla cu tristețe erecția inutilă.

— Nu despre asta e vorba, preciză James. Caut un prieten pe care s-ar putea ca voi să-l fi întâlnit. Un ucrainean, Vladimir Sevșenko. Dacă

mă ajutați să-l găesc, vă dau cinci mii de dolari.

Pupilele Svetlanei părură deodată că împrăștie o răceală de gheață. Ucraineanca răspunse cu o voce reținută:

— Nu știu cine ești. Dar ai greșit adresa. Ne vindem trupul, nu vindem informații. N-avem chef să ajungem în Bosfor, cu pantofi de ciment în picioare. *Dasfidania*.

Înainte ca rusoaicele să se îndepărteze, James avu timp să insiste:

— Dacă vă răzgândiți, stau la *Ciragan*, camera 132. Ilnur Demir, gata să plângă, se uită după rusoaice cum se îndepărtau legănându-și fundurile.

— Ne-am fi putut culca cu ele. După aia, discuția ar fi fost mult mai simplă.

James încercă să nu-și exteriorizeze decepția. Pista pe care conta atât de mult nu ținuse. Se întoarseră la mașină tăcuți. Ploaia încă nu se oprise.

După ce-l lăsă pe James la hotel, Ilnur luă direcția podului peste Bosfor, folosit zilnic de cinci sute de mii de turci, dar pustiu la ora aceea. Era chinuit de aceeași erecție și își zise că se va răcori cu nevasta lui, gândindu-se la cele două gemene sublime. În lipsă de altceva...

*

* * *

James privea un cargou trecând prin Bosfor chiar în momentul în care sună telefonul. Era Elko Krisantem.

— Am noutăți; îl anunță el.

Suna de la o cabină publică de la poșta situată lângă moscheea din cartierul *Atakoy*.

— Ne întâlnim peste o oră, zise James.

Ajunse însă mai repede și trebui să aștepte în mașină. Elko Krisantem sosi în sfârșit, împingând șaretă lui cu zarzavaturi. Sub legume se afla o armă Uzi pusă la dispoziție de Zeynel Sokik. Elko era neras, prost îmbrăcat - arăta perfect!

— Nami Okdu a venit să cumpere legume! îl anunță el triumfător. O cantitate importantă. Prin urmare, sunt mai mulți în apartament.

Așa se explica dispariția lui Nikolas Tolman. După sinuciderea iranienei, James sunase la hotelul *Opera* și aflate că slovenul eliberase camera cu o jumătate de oră mai înainte. Probabil se dusesse în ascunzătoarea în care se afla și Ali Al Mahadi.

— Întoarce-te la postul tău, zise James. În curând vor ieși.

James plecă spre centrul Istanbul ului. Toată speranța îi rămăsese în supravegherea acestei ascunzători.

*

* * *

Vladimir Sevșenko parcurse cu o privire distrată încăperea delicat mobilată a acelei *yali* care își deschidea ferestrele spre Bosfor. Gemenele închiriaseră un apartament în una din vechile case de lemn tradiționale construite la marginea Bosforului. Erau încântătoare dar

începeau să fie decimate de proprietarii imobiliari care le cumpărau, le dărau și construiau în locul lor blocuri de beton cu mai multe etaje. Mai rămăseseră câteva în cartierul *Bebek* care domina Bosforul.

Ucraineanul își fixă atenția asupra coapselor Svetlanei, pe care fusta mini nu reușea să le acopere. Sora ei număra fără grabă bancnotele de o sută de dolari. După ce termină, femeia îi puse într-un seif cu sistem de închidere electronic și se întoarse lângă sora ei.

Amândouă purtau ținuta de lucru. Slip și sutien de dantelă neagra, bluză transparentă și pantofi decupați care se prindeau cu șireturi. Se stropiseră din belșug cu parfum.

Vladimir Sevșenko simțea cum îi crește pulsul. Cinaseră la *Urkan* și goliseră toți trei o sticlă de coniac franțuzesc. Făcu un pas înainte și prinse cu mâna sânul stâng al Svetlanei, gâfâind ca o foca.

— O să vă sparg pe amândouă, promise el. Haide, în pielea goală!

Concepția lui despre erotism era mai apropiată de cea a cazacilor decât de amorul curtenitor...

Svetlana se sperie de ceea ce văzu în ochii lui injectați de sânge.

— Se desfăcu din mâna lui și propuse:

— Așteaptă, ai dreptul la un mic show. După aceea ne vom ocupa de tine.

Gemenele se dezbrăcară cât ai clipi. Lungite

una peste alta, în întregime goale, ele începură să se mângâie reciproc participând din plin la acest joc. Era partea care le plăcea cel mai mult, iar cuvintele pe care și le spuneau sunau adevărat.

Vladimir Sevșenko profită ca să se debaraseze de haine. Apoi se așează într-un fotoliu și contemplă spectacolul masturbându-se mașinal, cu privirea lucitoare și răsuflarea gâfâită.

Vladimir Sevșenko se ridică brusc din fotoliu, mârâind ca un mistreț, cu sexul înainte.

Svetlana își lăsă sora și zise:

— Stai, să-l calmam puțin!

Amândouă încercau să întârzie cât mai mult asaltul ucraineanului. Din momentul în care îl văzuseră gol, gemenele ar fi dorit să-i dea banii înapoi...

Svetlana se strecură până la el, îi prinse sexul cu mâna dreaptă și se lăsă în genunchi pe covor, apucând cu gura glandul violaceu.

Vladimir Sevșenko se opri brusc, parcă lovit de trăsnet. Asta îi plăcea tare mult.

Svetlana cunoștea o serie întreagă de rafinamente. Ucraineanul scoase un fel de răget, de plăcere și surpriză. Numai că efectul fu cu totul altul decât cel urmărit de Svetlana.

În loc să-l facă pe Sevșenko să dorească continuarea acestor mângâieri erotice, rafinamentul ei provoca dezlănțuirea bărbatului. O apucă pe femeie de păr și o ridică în picioare. Apoi o apucă de sex, își înfipse degetele groase în el și o arunca pe pat, alături de sora și.

Apoi se lungi imediat pe ea, strivind-o cu kilogramele lui. Pipăi, scoase un fel de grohăit, simți umiditatea sexului desfăcut și împinse cu putere.

Svetlana crezu că îi sunase ceasul din urmă. Cu picioarele desfăcute, înspăimântată, ucraineanca urlă.

— Oprește-te! N-ai pus nimic.

Vladimir Sevșenko împinse mai departe reușind s-o pătrundă cu tot sexul.

După care începu s-o prelucraze cu regularitatea implacabilă a unui piston de locomotivă.

— Ticălosule! N-ai pus prezerativ! strigă Svetlana.

Dar pe Vladimir Sevșenko îl dorea în cot de prezervativ, posedând-o temeinic și frământându-i sânii. Strivită sub greutatea lui, ucraineanca gemea și îi adresa insulte cumplite.

Mariana, cuprinsă de panica, nu ezită. Luă o lampă din ceramică și-l lovi cu ea peste ceafă pe Vladimir Sevșenko.

Ucraineanul se scutură, ca înțepat de un tânțar, și își continuă activitatea, în ciuda loviturilor de picior și a pumnilor primiți de la sora geamănă, cuprinsă de o criza isterica.

În momentul în care el se retrase, Svetlana crezu că supliciul luase sfârșit. Dar ucraineanul avea încă sexul *triumfător*... O întoarse pe tână femeie pe burtă cu brutalitate și se tolăni din nou pe ea, pipăind între corpurile lor.

Când îi simți glandul monstruos așezându-se în deschizătura ei cea mai intimă, țipatul Svetlanei fu de-a dreptul cumplit. De când își exercita meseria la Istanbul, niciodată nu mai întâlnise o asemenea brută. Ea și sora ei își alegeau clienții cu grijă, majoritatea fiind turci. Nu acceptaseră propunerea lui Sevșenco decât din două motive: mai întâi pentru că pierduseră totul la ruletă și aveau nevoie de bani. Apoi pentru că dublaseră tariful obișnuit.

— Niet! Niet!

Însă Vladimir Sevșenko se ridica ușor, ținându-și membrul în poziția cea mai bună și se lăsă să cadă cu toată greutatea vertical. Sfincterul Svetlanei rezistă o fracțiune de secundă, apoi sexul pătrunse tot dintr-odată. Femeia leșină din cauza durerii. Sângele care începea să picure nu-l împiedica pe ucrainean s-o violeze mârâind de satisfacție.

Mariana, plângând, se uită în jurul ei cuprinsă de panică. Gemenele nu mai fuseră niciodată într-o astfel de situație. Se gândi să cheme poliția, apoi renunța. Ar fi venit prea târziu...

Deodată zări o sticlă goală de *raki*. Vladimir Sevșenko găfâia calare pe sora ei, împingându-și membrul din toate puterile. Ucraineanul îi arunca Marianei o privire plină de răutate.

— Acum vine și rândul tău, porumbițo. Pregătește-ți curu'...

Mariana îl lovi cu toată puterea în tâmpla.

Sticla se sparse cu zgomot. Vladimir Sevşenko scoase un râcnet și căzu într-o parte, cu tâmpla sparta, ieșind din victima lui. Svetlana găsi forța să se târască pe mochetă până în sala de baie unde se prăbuși pe pardoseală.

Ucraineanul se scutura. Se ridică, întâi pe jumătate, apoi complet. Avea trăsăturile crispate de furie.

— O să te sugrum, idioato! zise el cu un glas șuierător.

Făcu un pas înainte și-și aminti brusc de motivul pentru care se afla la Istanbul. Nu-și putea permite anumite lucruri...

Traversa încăperea fără să se îmbrace și deschise ușa. Mariana crezu că pleca în pielea goală. Dar ucraineanul se opri în prag și striga:

— Djokar! Abbi!

Cecenii săriră din mașina parcată în față. Vladimir Sevşenko îi lăsă să intre, orbit de sânge, și le-o arata pe Mariana care stătea goală în mijlocul încăperii.

— Distrăți-vă cu putoarea asta! Alături mai e una.

Ajunse până în sala de baie clătinându-se, dădu la o parte cu piciorul corpul Svetlanei și intra sub duș.

*

* * *

Djokar și Abbi râdeau ca niște copii. Goi de la brâu până la picioare, erau grozav de excitați în fața acelor femele splendide. Djokar, un roșcovan

pâros ca o maimuță, o ținutise imediat pe Marina pe podea. O pătrunse cu tot sexul și juisă aproape imediat. După aceea îi luase locul Abbi. Apoi urmașe iar Djokar. Niște turbați care nu se gândeau decât să le violeze pe acele femele oferite de stăpânul lor. Îi frământau cu atâta brutalitate sâniî încât Mariana crezu că o să i-i smulgă. Apoi, ca două animale, se aruncară asupra Svetlanei, care zăcea nemișcată cu ochii dați peste cap. O explorară, înfigându-și degetele groase în anusul plin de sânge, în sex și trăgând-o de pâr.

Djokar avea un sex enorm. O aruhcă pe Svetlana pe un taburet de catifea și, în timp ce Abbi încerca săi vâre sexul în gură, el o sodomiză, făcând-o să leșine încă o dată de durere...

În momentul acela Vladimir Sevșenko ieși din sala de baie, cu sexul încă ridicat, tamponându-și cu un prosop tâmpla însângărată. Se apropie de Mariana și o apucă de pâr.

— Tu, putoareo, ai să plătești pentru ce-ai făcut.

Mută de groază, femeia nu răspunse.

Vladimir îi trase o palmă și o aruncă pe podea, apoi se lăsă peste ea. Urmă același tratament pe care i-l aplicase Svetlanei. Femeia urlă simțind sexul monstruos pătrunzând-o cu brutalitate. Ucraineanul era mai excitat „așa că supliciul dura mai puțin... Cecenii se învârteau în jurul patronului lor, ținându-și sexele în mână, cu un aer răutăcios, așteptându-și rândul.

Deodată, Vladimir Sevșenko eliberă un val de

sperma cu un răcnet de animal și se ridică în picioare.

— Terminați-o! zise el.

Cecenii nu așteptară să li se spună de două ori. Mariana fu violată de amândoi. Ultimul o lăasă lividă și plină de sânge ca pe sora ei.

Vladimir Sevșenko reușise între timp să se îmbrace. Cecenii, care nu-și scosese răcnița și cravata, se grăbiră să facă la fel. Ucraineanul se proțăpi în fața Marianeii.

— Mă cheamă Vladimir Sevșenko, zise el cu o voce aspră și groasă. Nicio putoare nu m-a lovit vreodată. Ai noroc, altfel ar fi trebuit să-ți smulg sânii și să-ți scot mațele. Voi veni aici de fiecare dată când o să am poftă. Și n-am să-ți dau nici măcar o copeică. Iar dacă vei anunța poliția, îi voi trimite pe Djokar și pe Abbi să se ocupe de tine. Și te vor găsi.

Ucraineanul le arata cu capul ușa celor doi ceceni și ieși ultimul. Rana de la tâmplă începu să-l ardă din cauza ploii. Era totuși mulțumit de felul în care își petrecuse seara. De multă vreme nu se mai distrase atât de bine.

*

* * *

— *Gospodin* Scott?

Era incontestabil vocea unei rusoaice.

1 *Dü*, răspunse James.

— Sunt Svetlana, vreau să ne întâlnim. Notează adresa. Suni la primul etaj. Peste o oră. Cu douăzeci de mii de dolari.

I.

CAPITOLUL XIX

Svetlana îi dicta adresa: cartierul *Bebek, sahil Yolu Sokak*, nr. 26. Apoi închise imediat, fără să-i lase timp lui James să pună vreo întrebare. James consulta harta. Cartierul respectiv se afla mai sus pe malul Bosforului, la trei-patru kilometri de acolo.

Ce însemna aceasta propunere ciudată? încerca să-l tragă pe sfoară? Sau era o capcană întinsă de Vladimir Sevşenko?

Acum două zile, Svetlana îl trimisese la plimbare. De ce să se fi răzgândit?

John Brown se întorcea de la Ankara abia în cursul serii. James nu voia să-l angreneze pe Zeynel Sokik în această acțiune. Elko Krisantem nu-și putea părăsi postul, singura pistă valabilă până în acel moment. Trebuia să se ducă singur. Luă din seiful camerei două sute de bancnote de o sută de dolari, le puse într-un plic maroniu și puse plicul în buzunarul interior al hainei. Nu era un pachet prea gros. Apoi își verifică arma, mai luă încă zece cartușe și puse revolverul la centură.

Totuși, înainte de apleca, îl sună pe Zeynel Sokik și avu norocul să-l găsească.

— Mă duc la o întâlnire ciudată, îl preveni el. Dacă nu te sun peste o oră, poți veni să vezi dacă mai sunt în stare bună?

Îi dictă adresa turcului care nu puse nicio

întrebare și îl asigură că nici Roboeop nu ar rezista în fața oamenilor săi.

James plecă liniștit. Afară cădea aceeași ploaie mărunță. La adresa respectivă era o *yal*, o căsuța din lemn cu ferestrele spre Bosfor. Întărea se afla în partea de jos a străzii. James cobori o scară de lemn și sună la „1”. O voce de femeie întreabă în engleză la interfon:

— Cine e?

— James Scott.

Ușa se deschise automat. Parcurse câțiva metri de culoar și se pomeni în fața Marianei. Femeia arăta palida la față și avea o privire sălbatică. Era înfășurată într-un soi de caftan verde și încălțată cu papuci de casă.

Gazda îl instalează pe James pe o mică sofa, cu fața spre Bosfor, aflat cu zece metri mai jos, și nu pierde timpul.

— Îl cauți pe un anume Vladimir Sevșenko? zise ea în rusește.

— Da.

— Știu unde se află. Îți spun dacă îmi dai douăzeci de mii de dolari.

— Informația nu merită atâția bani, obiectă el.

James se întreba ce anume le făcuse pe gemene să se răz-gândească. Se gândea la o cursă.

Mariana se uită la el cu răceală.

— Alaltăieri erai gata să dai cinci mii de dolari. Măine o să-ți cer treizeci de mii...

Ochii albaștri aveau acea expresie dură și îndepărtată pe care o avea totdeauna când juca la ruleta.

— Credeam câți vinzi numai trupul, remarcă James. De ce te-ai răzgândit?

— Asta e treaba mea, zise tâios tânăra femeie. Dacă ești de acord, îmi dai banii. Dacă nu, pleci.

Mariana era deja în picioare. James își zise ca, în fond, nu era vorba de dolarii contabilizați eu atâta grijă de funcționarii CIA.

— De acord, zise el.

Ea își întinse mâna cu palma deschisă.

— Banii.

El scoase teancul de bancnote de o sută de dolari și îl puse pe măsuta joasă.

Mariana se grăbi săi numere. Apoi se ridică, trecu în alta cameră și se întoarse cu mâinile goale. Privirea ei lucea de ură.

— Vladimir Sevșenko locuiește la hotelul *Ciragan*, apartamentul 246, îl anunța ea.

— Și totuși nu l-am văzut niciodată! se miră James.

— Nu iese niciodată prin hol, preciza ea. Folosește totdeauna culoarul care leagă hotelul în care te afli cu vechiul palat în care se află cazinoul. Și nu iese prea mult din hotel. Numai seara.

— Ce face?

Ea dădu din umeri.

— Nu-mi pasă. Știu că va pleca peste patru

zile...

— O să mai dai ochii cu el? întrebă el.

James crezu că femeia o să-l scuipe în față.

— Dacă-mi aduci coaiele acestui porc, zise ea cu calm, vei putea să te culci cu mine pe gratis până la sfârșitul zilelor.

*

*

John Brown, cu fața gravă, asculta relatarea lui James, trăgând din țigara. Americanul părea preocupat. Îl sunase pe James pe la cinci, cerându-i să treacă pe la el. După ce James termină tot ce avea de spus, americanul strivi țigara în scrumieră aproape cu furie și zise cu o voce lipsită de convingere:

— Ai făcut o treabă formidabilă! Numai că eu am vești proaste...

— Ce vești?

— La Ankara am vorbit despre această afacere cu directorul sectorului. Am dialogat cu cei de la Washington de mai multe ori. Acolo au un sistem de comunicații *protejat* mai performant decât ai nostru.

— Și? întrebă James nerăbdător.

— Nu putem intercepta nava *Glaskov*...

James crezu că nu auzise bine. Ghemuit în fotoliu, cu privirea în jos, omul de la CIA părea teribil de stingherit.

— Și de ce, mă rog?

— *Sharp Guard* este, teoretic, sub jurisdicția NATO, îi explică John Brown. În realitate însă Casa

Albă hotărăște totul. Zona este prea *sensibila* din punct de vedere politic. Așa că, prin instrucțiuni confidențiale trimise celor care răspund de operațiune, Washingtonul a impus restricții permanente controlării unor nave suspecte.

— Ce restricții? întrebă James care începea să fiarbă de furie.

— Nicio nava care navighează sub pavilionul, unui stat care a pus trupe la dispoziția FORPRONU nu poate fi controlat. Poate fi doar întrebat politicos prin radio despre natura încărcăturii. Căpitanul navei *Glaskov* va da un răspuns liniștitor, de genul material agricol sau grâu.

— E o chestie de-a dreptul smintita! zise James stupefiat.

— Casa Albă nu vrea complicații diplomatice, zise omul de la CIA suspinând.

Uluit, James vru să insiste.

— Vrei să spui că această navă plină cu arme *grele*, cu tancuri 72, elicoptere, mortiere, artilerie, rachete sol-sol și nu știu mai câte, va putea străbate liniștită Adriatica?

— Mi-e teamă că da! mărturisi John Brown. În mod clandestin, putem să facem ce dorim. Dar nimic oficial, ca să nu-i supărâmpе noii și vechii noștri aliați.

James nu-l mai asculta. Din Slovenia până la Istanbul, câteva persoane își dăduseră viața pentru ca această încărcătură să nu ajungă la destinație. Chiar și el scăpase ca prin urechile

acului de moarte. Totul pentru nimic.

Dându-și seama că e scârbit, John Brown preciză:

— Trebuie să menajăm Ucraina. Mai au încă multe focoașe nucleare. Nu trebuie să cadă în mâini rele. E o adevărată nebunie să te iei de o navă cu drapel ucrainean. Foarte nepotrivit din punct de vedere politic.

James simțise de multe ori nevoia să abandoneze CIA, dar niciodată mai mult ca în momentul acela.

Mii de oameni își vor găsi moartea din cauza acelui cargou cu arme. Civili. Și războiul tot n-ar fi fost câștigat de bosniaci.

John Brown se ridică în picioare.

— Haide, te invit la cină. Mâneam un pește gustos fript într-un *lokenta* (1) și te mai înseninezi. Încă o dată ai făcut o treabă bună. Zadarnic, din păcate. Și l-am mai pierdut și pe Boris Nicolaiev... Cincisprezece ani de investiții... Haide să mergem.

În ascensor, James insistă:

— Să organizăm o operațiune *acoperită*. Nu cred că e chiar atât de greu să lipești o încărcătură explozivă de coca unui rablamente de vas. Să explodeze în larg.

John Brown îl privi ironic.

— Pâine întoarcem la cazul dinainte. E vorba de o navă *ucraineană*. Niciodată nu vom primi aprobare de la Langley.

— Dar acest Sevșenko este un mafiot, guvernul ucrainean nu-l poate proteja, se

încăpătână James.

John Brown urcă la volanul mașinii.

— Crezi că uzinele de armament din Crimeea exportă acest material fără aprobarea guvernului de la Kiev? Ești naiv. În Rusia, ca și în Ucraina, nu mai sunt decât mafioți. Chiar dacă nu sunt în mod oficial la putere, tot ei trag sforile. O parte din dolarii proveniți din această vânzare trebuie să ajungă în buzunarele membrilor guvernului ucrainean. Asta mă scârbește la fel de mult ca pe tine! Până la urmă, turcii sunt mai curați. Am cumpărat o casă în sud, lângă Antalya, și acolo am să mă retrag la sfârșitul carierei.

*

Nt *

James simțea că i se învârtește capul. În ajun trăsesese de necaz o băuta cu John Brown.

Privea Bosforul peste care cădea aceeași ploaie fină. În mai puțin de trei zile, nava *Glaskov* va trece prin fața ferestrelor sale, va arunca apoi ancoră în Marea Marmara, bosniacii vor plăti, după ce vor fi verificat încărcătura, și își va continua liniștită drumul spre Adriatică... Protejată de acordurile secrete ale Casei Albe.

Din păcate, nu era prima dată când mâna dreaptă a Domnului nu știa ce face stânga...

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la Bizen și să se consoleze. Lumea înnebunise. Probabil că Vladimir Sevșenko râdea mulțumit.

*

* * *

Soneria de la intrare întrerupse brusc gândurile sumbre ale lui James. Lăasă bagajele și se duse să deschidă crezând că e camerista.

James văzu două siluete în penumbra culoarului.

— Putem intra? întreba vocea melodioasă a uneia dintre gemene.

Surprins, James le făcu loc să intre. Cele două femei își scoaseră impermeabilele, apărând în pulover fără guler și blugi. Amândouă purtau ochelari negri. Svetlana se apropie de James. Acum o recunoștea după voce.

— Pentru că ai fost drăguț cu noi, am venit să-ți facem o surpriză, îi spuse ea.

Cu un gest scurt, tânăra femeie desfăcu cordonul halatului purtat de James. Mariana, prin spate, i-l trase de pe umeri, lăsându-l gol-pușcă. Apoi Svetlana îl luă de mână, îl duse până la pat și îl făcu să se lungească. Era o scenă foarte suprealista; ai fi zis că sunt niște infirmiere...

James își zise că va avea o ultimă compensație înainte de a părăsi Istanbulul. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu două gemene...

Svetlana se aplecă peste el și îi atinse ușor gura cu buzele., – Acum, nicio mișcare, ticălosule! zise ea cu o voce blândă.

James tresări din cauza lamei care se sprijini pe gâtul lui. Tânăra femeie ținea în mână un brici. În același timp simți degetele lungi ale celeilalte gemene punând stăpânire pe virilitatea lui și

același contact metalic oribil la baza sexului.

Vladimir Sevșenko *deturnase* gemenele! Din păcate era prea târziu pentru lamentări. La cea mai mică mișcare se alegea și castrat și cu gâtul tăiat.

Nu avut timp să-și pună întrebări. Svetlana îi murmură la ureche.

— Fii *foarte* cuminte. Nici nu-ți închipui cât de mult doresc să-ți vând sângele țâșnind. Ca la un porc.

— Bine, dar ce...

— Dolarii! exclamă Mariana. Nu știai că sunt falși? Toți! Era gata să ne bage la zdup.

— Falși?

James era atât de surprins încât vru să se ridice și lama briciului îi mușca din came. Un firisor de sânge începu să i se scurgă de la gât. Creierul îi funcționa cu repeziciune, încercând să înțeleagă. Abia dacă o auzi pe Svetlana amenințându-l:

— Am venit aici ca să ne plătești cu dolari *adevărați*. Dacă nu, îți tăiem coaiele.

Dolari falși!

Iată de ce fusese asasinat Dieter Weizman! Fost falsificator, austriacul își dăduse seama că banii primiți de la Ali Al Mahadi erau contrafăcuți. Se plânsese acestuia și sudanezul o trimisese pe Soraya Tadjeh ca vestea să nu se afle. Ucigașa lucra pentru guvernul iranian, deci asta era dovada că bancnotele false proveneau din Iran.

— Ai auzit? întrebă Svetlana. Ne grăbim.

— Pot să telefonez? întrebă James.

— Formăm noi numărul. Dar dacă zici un cuvânt în plus...

James le spuse numărul direct al lui John Brown.

Telefonul suna de patru ori, de cinci ori... în sfârșit, omul de la CIA ridică receptorul.

— John?

— Plecam. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de douăzeci de mii de dolari în bancnote, *imediat*. Mi-i aduci la hotel. Îți voi explica totul.

Urmă o tăcere apăsătoare, insuportabilă.

— OK, voi fi la tine peste o oră, zise americanul.

Svetlana îi șopti:

— Spune-i să te sune de jos. Să nu urce. O să cobor eu.

*

* * *

Soneria telefonului îl făcu pe James să tresară. Trecuseră cincizeci și șapte de minute fără ca situația să sufere vreo schimbare.

— Sunt jos, anunță John Brown. Am banii.

— Totul e în regulă, zise James amenințat de cele două brice. Va coborî o femeie blonda. Cu pulover negru și pantaloni. Îi dai ei.

— OK.

Svetlana apăsă puțin pe lama briciului.

— Mariana se va duce să schimbe banii la bancă. Dacă va fi vreo problemă...

— N-o să fie, zise James.

Alta așteptare. Până la întoarcerea ucrainencei care luase cu ea cheia ca să nu fie nevoie să-și deranjeze sora. Mariana, cu ochii strălucitori, agită uniteanc mare de bancnote de cinci sute de mii de livre turcești...

— Sunt buni! *Harașo!*

Briciul se îndepărta de la gâtul lui James. Fără să se mai ocupe de el, cele două ucrainence își luară impermeabilele și ieșiră trântind ușa în urma lor. Fără să știe ce serviciu îi făcuseră lui James. Imediat bătu la ușa John Brown. Americanul era îngrijorat.

James îi povesti prin ce trecuse.

— Ai aici pe cineva de la FBI care se pricepe la bani falși?

— Nu, e la Ankara.

— Să vină cu primul avion. După aceea telefonăm la Viena.

*

* * *

Viena reacționa mult mai rapid. James, instalat în biroul lui John Brown, era la cea de a cincea cafea, când Bob March îl sună de la Viena.

— Toate bancnotele din valijoara-diplomat sunt false! îl anunță el. Niște falsuri perfecte. Imposibil de deosebit dacă nu ești specialist sau nu ești pus în gardă.

— Cum se pot diferenția? întrebă James.

— Ia o bancnotă ca să-ți pot explica, răspunse Bob March.

James desfăcu o bancnotă cu efigia lui Benjamin Franklin. Bancnota pe care o avea în mână părea perfect normală...

— Privește linia din jurul portretului lui Benjamin Franklin, zise omul de la CIA. E înconjurat de un text scris cu litere microscopice. Datând din 1992. Tocmai ca să-i încurce pe falsificatori.

— Îl vând, zise James. Deci bancnota este bună?

— Nu, e falsă, ca toate celelalte. Privește la stânga numărul de serie: 4673987 C. Și litera G din rotundul de deasupra. Cele două elemente indică data fabricației. Această bancnotă se consideră a fi fost fabricată în 1989, în momentul în care textul încă nu exista! Dar restul e perfect: hârtia, culorile, imprimarea. Bănuiam de multă vreme că serviciul secret iranian fabrică dolari falși lângă Teheran. Acum avem dovada. Bancnota de o sută de dolari a devenit în Rusia moneda de referință a mafioților, ale căror cunoștințe tehnice sunt foarte rediise, ceea ce face din ei niște fraieri ideali. Iranienii câștigă două lucruri dintr-o lovitură. Le fac un serviciu prietenilor lor bosniaci, fără să scoată niciun ban din buzunar, și-și lichidează repede stocurile.

— Totuși ceva mă intrigă, zise James. De ce Doina Udvar n-a avut nicio problemă când a schimbat dolarii falși la Veneția?

— Cred că la Veneția, cei care se ocupă cu schimbarea banilor, obișnuiți cu turiștii, sunt mai

puțin suspicioși, răspunse americanul. Aici, băncile turcești îi consideră pe *toți* rușii și ucrainenii niște borfași. Le cercetează banii cu multă grijă. Au mai fost descoperiți dolari falși la Istanbul.

— Deocamdată nu sufla nicio vorbă despre asta, îi recomandă James.

Închise și se întoarse spre John Brown.

— Asta schimbă datele problemei, nu?

— Bineînțeles, recunosc americanul. Totuși mă îndoiesc că voi obține aprobarea pentru scufundarea acestui cargou... De banii ăștia falși se va ocupa FBI-ul. Pot să-l chem chiar azi pe specialistul nostru de la Ankara. Cu ajutorul poliției turce, îi vom putea intercepta pe iranieni când vor veni să plătească. În privința asta turcilor le face plăcere să ne dea o mână de ajutor.

— Având în vedere că tot nu vrei interceptarea navei *Glaskov* și ținând cont că nu am o încredere *totală* din cauza simpatiei lor pentru musulmanii bosniaci, mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să procedăm altfel, zise James.

— Adică cum?

— Să recurgem la o mică manipulare care să-i facă pe iranieni să le piară cheful de a mai falsifica dolari.

r t

CAPITOLUL XX

— Ele!

James lăsă jos binoclul. Un cargou cu o alură modestă se deplasa pe sub podul *Bogaști*, care trecea peste Bosfor la un kilometru mai la nord. Avea două catarge de încărcare, un coș cu trei dungi roșii și o suprastructură situată mult spre spate, ca un petrolier. Așa arăta nava *Glaskov* care venea de la Odesa.

Vasul închiriat de „Cartelul de la Sevastopol”. James jubila.

De data asta CIA se mișcase.

De la descoperirea dolarilor falși, John Brown era deosebit de activ și adusese întăriri de la Ankara. O întreagă echipă supraveghea zi și noapte intrarea în Bosfor, postată la Sariyer, la intrarea în Marea Neagră. Oamenii se schimbau din șase în șase ore și erau echipați pentru noapte cu binocluri puternice cu infraroșii. Prin intermediul unei telefon mobil, echipa ținea legătura cu John Brown și cu James. Supraveghetorii semnalaseră în urmă cu o jumătate de oră apariția navei *Glaskov*.

James duse din nou binoclul la ochi. Nava ajungea în dreptul hotelului său, deplasându-se cu aceeași viteză spre Marea Marmara. Nimic nu o deosebea de celelalte cargouri. La pupa lui fâlfâia un drapel în două culori – galben și albastru – steagul Ucrainei.

John Brown fluieră ușurat.

— Iisuse Cistoase! Nu-mi vine să cred!

Amândoi își părăsiră postul de observație și se repeziră la ascensor. Trebuia să verifice un

lucru esențial. Să vadă dacă nu cumva vasul își continua drumul, caz în care ipoteza lui James s-ar fi dovedit că fusese greșită...

În mai puțin de douăzeci de minute ajunseră la podul *Galata* și urcară pe culmea colinei Topkapî. Lângă muzeu se afla o platformă de unde se putea vedea perfect ieșirea din Bosfor și începutul Marii Marmara.

Reperară cu ușurință nava ucrainiană care aluneca lent printre nenumăratele feriboturi care se intersectau la intrarea în Bosfor. Apoi *Glaskov* luă direcția sud, apoi vest și pătrunse în Marea Marmara, mergând la o distanță de un kilometru de coastă, acolo unde se aflau toate celelalte nave ancorate în „apele internaționale”... încetinise și nu se deplasa cu mai mult de trei noduri...

— După el, zise James.

Urcară din nou în mașină și coborâră pe *Kennedy Caddesi*, mergând cu viteza moderată ca să nu ia prea mult avans. *Glaskov* opri peste patru minute, la aproximativ un kilometru de mai, în fața complexului de agrement Levizug, chiar înainte de aeroportul internațional. James și John Brown nu se destinseră decât după ce văzură ancora navei ucrainene coborând în Marea Marmara. Coșul nu mai scoase fum negru, începuse numărătoarea inversă. Cu siguranță că nava încărcată cu arme nu va întârzia la Istanbul.

În mod normal, totul ar fi trebuit să se lămurească chiar în acea zi. Deja era nouă dimineața. James se gândi cu emoție la colonelul

Boris Nicolaiev. Fără el, n-ar fi putut afla numele cargoului.

John Brown se întoarse spre el.

— Ești sigur că nu vrei să încredințăm problema turcilor?

— Sigur, răspunse James. Să așteptăm. Nu cred că va dura prea mult.

*

* * *

Elko Krisantem tocmai servise pe cineva cu două kilograme de roșii când îi zări pe cei doi bărbați ieșind din blocul 20, Bărbosul, locatarul apartamentului, și Ali Al Mahadi. Amândoi se îndreptară spre vechiul Renault 21. Elko dădu repede restul și scoase de sub legume telefonul mobil dat de James. Se lăsă pe vine ca să nu fie remarcat și sună...

— S-au urcat în mașină, anunță el. Se-ndreaptă spre malul mării.

— Perfect, zise James.

James era ascuns la bifurcația care ducea spre Atakoy. Singurul drum pe care se putea ieși din cartier...

După câteva minute, mașina Renault pătrunse pe drumul principal și James pomi după el. Mașina din față mergea cu o viteză moderată. Când o văzu virând la stânga pe *Mustafa Kemal Caddesi*, James fu sigur de destinația ei.

Într-adevăr, peste zece minute, mașina Renault se opri în fața consulatului Iranului. Ali Al Mahadi coborî, vorbi la interfon și poarta se

deschise încet lăsând mașina să intre.

Așteptară mai bine de o oră până când poarta consulatului se deschise din nou. Mașina Renault parcurse traseul în sens invers. Înainte, de a intra în cartier, James întrerupse filajul. Peste câteva minute sună telefonul mobil.

— S-au întors, îl anunță Elko Krisantem. Au cărat șase genți mari de piele care păreau foarte grele...

— Să nu cumva să te miști de-acolo, zise James.

Dacă n-ar fi fost Elko, James n-ar fi putut beneficia de o astfel de supraveghere. El nu s-ar fi putut deghiza în negustor de legume... Ed și Matt cu atât mai puțin.

— Au sosit banii, anunța John Brown. În curând vor lua legătura cu Sevșenko. Dacă n-au și făcut-o deja...

Elko îi sună din nou.

— Nikolas Tolman a ieșit chiar acum. Se duce pe jos la moschee.

— Urmărește-l, îi ordonă James.

Elko luă șareta și se instalează în strada care ducea la moscheea cu două minarete. Sosi exact la timp ca să-l vadă pe sloven intrând într-o cabina telefonică din fața poștei, aflată lângă moschee. Convorbirea nu dura prea mult. Elko îl așteaptă să se îndepărteze și-l sună pe James.

*

x * *

— Gata, zise James. Nu mai e timp de pierdut.

Pentru orice eventualitate, Ilnur Demir, trăsesse mașina în parcare și supraviețuirea ieșirea hotelului *Ciragan*. Vladimir Sevșenko nu trebuia scăpat din ochi.

James ardea de nerăbdare să ajungă mai repede la hotel. Ilnur Demir îi făcu un semn cui mâna de la volanul mașinii.

— E tot aici, îi anunță el.

— Mergem, zise James. Vino cu mine. Vei rămâne pe culoar.

Traseră mașina lângă Mercedesul 600 închiriat de Vladimir Sevșenko și pătrunseră în vechiul palat, ajungând în hol pe culoarul împodobit cu colonade de piatră demne de Acropole. Ajunseră în fața ușii 236 și James îi zise lui Ilnur Demir:

— Intru singur. Dacă auzi împușcături, încearcă să-mi vii în ajutor.

James trebui să apese prelung de trei ori până când ușa se deschise.

Unu] dintre cecenii, în cămașă, se uita la el cu un aer suspicios.

— Trebuie să vorbesc cu Vladimir Sevșenko, îi spuse el vorbindu-i rusește... Imediat.

„Gorila” nu se mișcă. James repeta cererea. Cecenul bloca intrarea: Masa aceea de came era de temut chiar și fără armă. Continuând să zâmbească, James scoase revolverul de la centură și sprijini țeava de fruntea cecenului.

Cu piedica trasă.

Cecenul se retrase sub presiunea armei,

James intră și închise ușa cu piciorul.

„Gorila” se opri, uitându-se chiorâș la țeava armei. Era mai mult uimit decât înspăimântat. James înțelese că această stare de buimăceală nu va dura mult.

Strigă din toate puterile:

— Vladimir!

*

* * *

Vladimir Sevșenko tocmai se bărbierea, gol până la brâu, în sala de baie. Cu fața plină de spumă, ucraineanul deschise ușa și se pomeni nas în nas cu James care îi amenința garda de corp. James îi zâmbi cu răceala.

— *Gospodine* Sevșenko, n-am venit să te omor, ci ca să te avertizez de un lucru grav. După ce vei afla despre ce e vorba, o să-mi mulțumești... în ochii mici și șireți ai ucraineanului se putu citi rând pe rând stupefacția totală, apoi furia, apoi o vagă îngrijorare. Îl recunoscuse brusc pe James și mormăi:

— Tu ești câcânarul de american! O să-ți rup oasele.

James nu se lăsă impresionat.

— Am venit să stăm de vorba, repeta el. Dacă faci un pas înainte, îi zbor creierii iar următorul glonț te va nimeri pe tine. Spune-i doar să se tragă înapoi. Vom sta jos și o să-ți spun pentru ce mă aflu aici.

James văzu mușchii traficantului încordându-se și adăugă imediat:

— *Glaskov* tocmai a aruncat ancora. Au fost să ia banii. Nu ai timp de pierdut.

De data asta ucraineanul reacționa. Îl calma pe cecen cu o interjecție scurtă, și acesta să trase înapoi ca un animal în fața dresorului. Sevșenko rămase cu torsul gol și se lăsă să cadă pe o canapea.

— Dacă ai venit cu tâmpenii, mormăi el, să știi că vei ieși de-aici pe fereastră, în mai multe bucăți. Dăi drumul!

James își puse cu calm revolverul pe masă. Apoi scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari - vreo treizeci - apoi o brichetă. Aprinse bricheta și plimbă bancnotele deasupra flăcării lungi. Banii luară imediat foc și în curând se transformară într-o grămăjoară de cenușă. James închise bricheta și înfruntă privirea stupefiată a lui Vladimir Sevșenko. Ucraineanul se uita cu fruntea încruntată la grămăjoara de cenușă.

— Ce mai e și...

— Cunoști mulți inși care ard bancnote de o sută de dolari? Întreba James.

— Niet!

— Știi de ce i-am ars? Pentru că nu fac doi bani! Sunt falși. Ca toți cei pe care îi vei primi de la amicii tăi Nikolas Tolman și Ali Al Mahadi! Fabricați de-guvernul iranian...

Vladimir Sevșenko se uita când la grămăjoara de cenușă, când la James. Neîncrezător și tulburat totodată. Dădu din umeri.

— Prostii! O să te omor.

— Dieter Weizman a descoperit că bancnotele înmânate de Al Mahadi erau false, continuă James, Al Mahadi a pus să fie executat ca să nu vorbească. Weizman se pricepea, plasase mulți bani falși în viața lui. Al Mahadi se pregătește să te escrocheze.

Tăceréa din cameră nu mai era întreruptă decât de sirena unei nave care trecea Bosforul. Cu capul tras între umeri, Vladimir Sevșenko încerca să-și pună neuronii la treabă... Deodată tresări.

— *Pizdi!* (1)

James îi adresă un zâmbet în stare să congeleze o banchiză.

— Vladimir Ilici, ce vor face comanditarii tăi din cartel când ai să te întorci la ei cu dolari falși? Te vor ucide. Am auzit că cei care fură sunt arși cu aparatul de sudură... Adevărat?

Privirea ucraineanului se întunecă. James marcase un punct. Se grăbi să conchidă:

— Dacă nu mă crezi, e foarte simplu. Rămân aici până când vei intra în posesia banilor. Verifici ce ți-am spus și te întorci. După aceea vom vorbi serios.

Urmă o tăcere insuportabilă. Vladimir Sevșenko respira greoi, cu privirea în gol. În cele din urmă, ridică capul.

— *Harașo!* Dacă ai mințit, o să-ți smulg capul cu mâinile mele.

*

* * *

Mercedesul 600 se afla acolo de un sfert de oră, când un Fiat Tempra albastru intră în parcare hotelului *Holiday Inn*, situat pe marginea aleii Kennedy, la Atakoy, chiar pe malul mării. Complexul de agrement Levizuk adăpostea vase de pescuit și la o zvârlitură de băț se aflau câteva vedete de plăcere.

Mașina albastră opri lângă Mercedesul 600 și din el coborî Nikolas Tolman, care venise singur. Slovenul urcă în Mercedes alături de ucrainean.

Își strânsesă mâna și Vladimir Sevșenko întrebă imediat:

— Ai banii?

— Sunt în mașină. Și *Glaskov*

Vladimir Sevșenko întinse brațul în direcția Mării Marmara.

— Acolo, la stânga celui petrolier mare. Toate armele sunt la bord. Când am banii, mergem să verificăm. De ce n-au venit și prietenii tăi?

— N-au vrut să riște să asiste la transferul banilor, îi explică Nikolas Tolman.

Adevărul era că Tolman nu voia ca ei să știe la cât se ridica comisionul lui. Cobori, deschise portbagajul mașinii albastre și începu să care gențile de piele. În fiecare se aflau douăsprezece milioane de dolari.

Nikolas Tolman duse cinci în Mercedes, lăsând-o pe ultima în portabagajul mașinii albastre. Avea mâinile transpirate! Până la sfârșitul zilei va depune banii într-o bancă unde

avea cunoștințe și unde nu i se va pune nicio întrebare, într-un cont propriu.

Așezat pe bancheta din spate a Mercedesului, Vladimir Sevșenko deschisese una din gețile de piele și se juca cu teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouțe.

Ucraineanul, închise geanta și ridică ochii spre Nikolas Tolman.

— *Harașo*. Mă duc să pun banii la adăpost. Ne reîntâlnim aici peste trei ore. Prietenii tăi pot veni împreună cu tine să inspecteze armele. Ai făcut rost de barcă?

— Au ei grijă de asta. Iar tu să nu te protestezi... Ne vedem aici peste trei ore. Asta înseamnă la două? OK?

— OK. Niet problem.

Îi zise lui Djokar care se afla la volan să demareze, ieși din parcare și se îndrepta spre cartierul *Beyazit*. Tolman aștepta câteva minute, apoi o luă pe același drum, cu mâinile transpirate. În toată cariera lui de negustor de *moarte subită*, Tolman nu mai fusese niciodată posesorul unei sume atât de importante!

*

* * *

Gețile de piele erau înșirate pe podea. Deschise.

Vladimir Sevșenko scotocea prin ele și smulgea câte o bancnotă din teancuri diferite, la întâmplare. După ce avu o sută, se ridică și îi zise lui James:

— Ești sigur de ce spui? – Sigur.

— *Harașo*. O să vedem.

Sună la recepție și ceru să i se trimită un om. Când angajatul hotelului sosi, ucraineanul îi întinse bancnotele puse într-un plic.

— Aș vrea să verifici la bancă dacă aceste bancnote sunt bune, zise el. Nu prea am încredere în persoana care mi le-a dat.

Client important al cazinoului, ocupând un apartament de douăzeci de milioane de lire pe zi, Vladimir Sevșenko se bucura de stima conducerii hotelului.

— Mă voi ocupa imediat, Vladimir Bey, îl asigură angajatul hotelului.

După plecarea turcului, ucraineanul aprinse un trabuc și se așază într-un fotoliu fără să scoată o vorbă. Prin mintea lui James trecu un gând cumplit. Și dacă iranienii, după dușul rece tras de Weizman, folosiseră de data asta bancnote bune?

Dacă se înșelase, Vladimir Sevșenko ar fi fost necruțător. Cecenii nu-l scăpau din ochi, gata să-l masacreze la cel mai mic semn al stăpânului lor.

*

* * *

Expresia de pe fața omului de la hotel îi indică lui James că îi fusese frică degeaba. Turcul părea că tocmai își îngropase întreaga familie.

— Vladimir Bey, începu el, am...

— Sunt falși, ai? îi tăie vorba Vladimir.

Celălalt înghiți în sec.

— Adică banca crede că... Da. Nici măcar n-

au mai vrut să mi-i dea înapoi.

Vladimir Sevşenko izbucni într-un râs zgomotos, se ridică și îl bătu pe turc pe umăr, plin de jovialitate.

— *Harașo! Harașo!* Nu-ți fie frică, am destui bani cu care să vă plătesc.

Îl împinse afară și se întoarse spre James cu privirea aprinsă de ură. Acesta îi explică:

— De multă vreme îi bănuim pe iranieni că fac dolari falși, dar niciodată nu i-am putut prinde în flagrant delict.

Ucraineanul, cu gândul în altă parte, nu părea că aude ce-i spunea. Se scutură, schiță un zâmbet crispat și zise:

— Dacă ai nevoie vreodată de arme pentru prieteni l-ai, mă suni la Odesa. Ține.

Puse în mâna lui James o carte de vizită și îl împinse spre ușă.

James era în al nouălea cer. Își îndeplinise misiunea! Era puțin probabil ca ucrainenii să le facă bosniacilor cadou toate acele arme. Se întreba ce va face Sevşenko cu milioanele lui de dolari falși. Acum nu mai avea decât să supravegheze ultimul stadiu al operațiunii.

*

* * *

Vladimir Sevşenko se juca distrat cu un teanc de bancnote false de o sută de dolari. Își turnă o porție zdravănă de votcă și trase spre el telefonul. Ceea ce urma să facă nu era deloc vesel. Îi anunța pe niște oameni care ardeau cu aparatul de

sudură un hoț pentru zece mii de ruble că fusese gata să fie escrocat cu șaizeci de milioane de dolari. În principiu, el era răspunzător... Or, în această organizație, singura formă de concediere era un glonț în cap.

Forma încet numărul de la Odesa, rugându-se cerului să nu răspundă nimeni. Îi răspunse tocmai cel interesat care aștepta o veste bună.

Vladimir Sevșenko povesti totul, fără să omită niciun detaliu. De la început. Inclusiv implicarea celor de la CIA. Interlocutorul său, un fost general KGB transformat în om de afaceri, îl asculta fără să-l întrerupă. Ceea ce nu însemna nimic. Apoi, fără să ridice glasul, îi dădu instrucțiuni. Sevșenko îi răspundea monosilabic.

— Da, da „Harașo. Niet. Harașo.

Când închise, ucraineanul avu impresia că îmbătrânise cu zece ani.

— Djokar, du gențile înapoi în mașină. Ne întoarcem acolo.

*

*

Mașina Renault 21 era oprită chiar la intrarea în *Holiday Inn*. La volan se afla Nami Okdu iar alături de el stătea Ali Al Mahadi. Nikolas Tolman se instalase pe bancheta din spate. Mercedesul 600 se opri fără zgomot alături de ei, unul dintre geamuri se lăsă în jos și se auzi - vocea joviala a lui Vladimir Sevșenko:

— Sunteți pregătiți de plimbare?

Când îl văzu pe ucrainean, Nikolas Tolman se

simți ușurat de o mare greutate. Al Mahadi nu-l impresiona prea tare, dar Okdu îl speria de-a binelea. Știa că tipul luase parte la mai multe operațiuni sângeroase. Slovenul răspunse vesel:

— Vii după noi până la baza de agrement. Vedeta ne așteaptă.

După cinci minute, toți șase se îmbarcau la bordul unei ambarcațiuni destul de jalnice, condusă de un turc ursuz. În zece minute ajunseră la *Glaskov*. Scara era deja lăsată și urcară cu toții la bord, ducând cu ei gențile de piele. Nava stătea nemișcată de parcă ar fi fost pe uscat.

— Unde sunt armele? întrebă Ali Al Mahadi văzând panourile buncărului încuiate.

— Nu te ambala! zise Vladimir Sevșenko. Avem tot timpul.

Ali Al Mahadi se întoarse spre Nikolas Tolman.

— De ce i-ai dat banii *înainte*? Nu-mi place deloc asta.

Fu prea mult pentru Vladimir Sevșenko. Făcu un pas spre sudanez și-l lovi cu pumnul în nas rupându-i cartilagiul. Îl ridică în picioare cu mâna stângă și lovi în el până când își pierdu forma omenească.

Djokar și Abbi se aruncaseră asupra lui Nikolas Tolman și Nami Okdu pe care îi imobilizaseră fără greutate.

După ce sfârși cu Ali Al Mahadi, ucraineanul îl lăsa în părăsire ca pe un sac vechi și se întoarse spre Nikolas Tolman, care privea scena stupefiat și

îngrozit.

— Vladimir, ce te-a apucat? strigă slovenul.

Ucraineanul se repezi la el ca un bizon pornind la atac și-l apucă de guler, smulgându-i din mâinile lui Djokar.

— M-a apucat că prietenii tăi iranieni și cu tine ați vrut să-mi trageți țeapă. Dolarii ăștia sunt dolari falși.

Nikolas Tolman-fu gata să se sufoce.

— Falși! Nu, imposibil, îți jur.

— Știai asta, zise Sevșenko apăsător. Și-am să te fac să spui adevărul.

Nikolas Tolman intră în panică. Sub amenințarea flăcării aparatului de sudură mărturisea orice. Profitând că era liber, o luă la fugă pe pasarela, coborî ca un nebun și sâr în vedetă, strigând pilotului:

— Repede! S-o ștergem/

Vladimir Sevșenko să ne a după ei cum se îndepărtează de navă. Până la urmă nu era rău. Nikolas Tolman va putea să povestească toată întâmplarea.

*

* * *

— S-ar zice că ridică ancora!

— Ciudat, zise John Brown. Au lăsat o barcă la apă.

— Poate că Sevșenko se va întoarce pe mal, presupuse James.

Mercedesul 600 se mai afla și acum în parcare de la *Holiday Inn*.

De o oră se făcuse noapte dar, de la baza de agrement, binoclul cu infraroșii le permitea să distingă toate detaliile cargoului ucrainean. James, Krisantem și John Brown observau cele mai mici amănunte. Agentul de la FBI, care spera să recupereze dolarii falși, aștepta într-o altă mașină.

— Ce naiba fac? mormăi americanul. S-ar zice că-și lasă în părăsire barca! Gata, ridică ancora.

Barca se afla la pupă, legată cu o frânghie de bastingaj. De pe mal nu se putea vedea dacă e goală sau nu.

Deodată, în partea din spate a cargoului apăru un om ținând în mână o torță mare de rășină aprinsă. Individul avea statura lui Vladimir Sevșenko. Tipul se aplecă și arunca cu precizie torță în barca legată încă de vas. Imediat țâșni o flacără enormă de culoare portocalie, atingând ușor tabla cargoului care începu să se îndepărteze. Omul care aruncase torța desfăcu în mare grabă frânghia și o aruncă peste bord, lăsând barca în derivă.

De la baza de agrement se putură auzi urletele oribile ale celor din barcă.

— *Himmel!* I-a lăsat pe Al Mahadi și pe Okdu în barcă.

Și acum ard de vii.

În cinci minute găsiră o ambarcațiune cu motor și extintoare. Barca ardea cu flăcări mari luminând siluetele navelor ancorate în apropiere. Probabil că fuseseră vărsate câteva canistre cu benzină. Când ajunseră în apropiere, avură nevoie

de trei extintoare ca să stingă focul. Barca nu mai era decât o epavă înnegrită. Reflectoarele lor luminară două siluete ghemuite, carbonizate în mijlocul unei grămezi de hârtii arse...

Vântul aduse spre ei câteva bancnote de o sută de dolari pe jumătate arse. Aerul în jur mirosea puternic a benzina și a carne arsă.

— Iisuse Cristoase! murmură John Brown. I-a prăjit ca pe oi.

Din cele două victime nu mai rămăseseră decât oase calcinate, imposibil de recunoscut. Arseseră pe un pat de dolari falși. James ridică capul. *Ça/să*ovdispăruse în noapte.

— L-am văzut îndreptându-se spre Bosfor, zise John Brown.

— Haide să ne convingem, îi ceru James.

Vedeta lor o porni spre intrarea în Bosfor. Instalată în partea din față, James scruta întinericul. Cu binoclul cu infraroșii.

În dreptul podului Fatih Sultan Mehmet, James exclamă:

— Iată-l!

Se apropiară deplasându-se în siajul navei ucrainene. Acesta trecea prin Bosfor îndreptându-se spre Marea Neagră, cu o viteză de șase-nouă noduri. Se ținură după ea. Când ajunseră la Rumeligeneri, punctul extrem al Bosforului, James ceru pilotului să oprească. Privi în urma navei ucrainene, care se îndepărta de ei navigând în Marea Neagră, până când dispărură luminile de poziție. Se întorcea la Odesa, portul de origine, cu

încărcătura lui de arme.

— Amin! zise John Brown cu glas scăzut.

James nu avea de unde să știe dacă era sfârșitul unei rugăciuni în amintirea ultimelor două victime ale acestei hăituieli sau o simplă constatare. Nu opri războiul în fosta Iugoslavie iar „cartelul de la Sevastopol” va continua să încerce să-și plaseze armele peste tot în lume. Dar, lipsiți de finanțarea iraniana, bosniacii și croații mai aveau de așteptat. Bani promiși de Arabia Saudită nu veniseră niciodată iar următorii iranieni care ar fi oferit dolari ar fi riscat să fie arși de vii chiar mai înainte de a fi avut timp săi numere. Deocamdată se păstra în continuare echilibrul terorii și în fosta Iugoslavie nu se dezlănțuia un război total.

«7

* * *

*

* * *

*

* * *

*

Robeito Bari încerca să înghită niște paste scârboase pe terasa hotelului *Commodore*, vecinul sărac al hotelului *Danieli*. Norii de deasupra orașului dispăruseră alungați de vânt și acum era frumos, deși cam răcoare, iar turiștii se înghesuiau pe cheiul Marelui Canal printre chioșcurile care vindeau ilustrate și suveniruri. La douăzeci de metri de el, *Danieli* părea cât sfidează. Nu

îndrăzneala să intre de teamă să nu dea nas în nas cu ținta. Celălalt ar fi putut să-l repereze și după aceea ar fi fost mult mai dificil...

Deci trebuia să-l aștepte să iasă. De preferință singur. Pe străduțele din jurul pieții San Marco era relativ ușor să tragi și să fugi. În loc să ia un *motoscaffo* prea ușor de reperat, se

* * *